

சுருதாசாஸ்திரம்

ஏழு நாடகங்கள்

**தமிழ் மன்றம்
சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்**

ezhu nadakankal
a collection of dramas
march, 1987
st. joseph's catholice press,
new era printers,
jaffna
tamil union,
chundikkuli ladies college,
jaffna, sri lanka.

ஏழு நாடகங்கள்
ஒரு தொகுப்பு
மார்ச், 1987
புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
என். ஈ. பி,
யாழ்ப்பாணம்,
தமிழ் மன்றம்,
சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை.

விலை: ரூபா

ஆசியுரை

சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியின் தமிழ் மன்றம் ஏழு நாடகங்கள் கொண்ட ஒரு நாடக இலக்கியத் தொகுதியினை வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது. இத்தகையதொரு தொகுப்பினை வெளியிடுவது காலத்தின் தேவைக்கேற்றவாறு அமைவதோடு அவசியமானதாகவும் உள்ளது. தமிழில் போதியளவு தரமான நாடகப் பிரதிகள் இல்லாமை கவலைக் குரிய விடயமாகும். ஆனால் அண்மைக் காலத்தில் உண்டாகியுள்ள புதிய விழிப்புணர்ச்சி ஈழத்துத் தமிழ் நாடக உலகின் ஆரோக்கியமான எதிர்காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுவதாய் உள்ளது.

இன்றைய நெருக்கடியான கால கட்டத்தில் இத்தகைய தொகுப்பினை தமிழ் மன்றம் வெளியிடுவதைக் கண்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைவதோடு இப்படைப்பிற்கு ஆசியுரை வழங்குவதிலும் நான் பெருமித மடைகிறேன். அத்துடன் தமிழ் மன்றத்தினரின் இத்தகைய முயற்சி இத்தொகுப்பினை வெளியிடுவதோடு நின்று விடாது மேலும் தொடர வேண்டுமென்று வாழ்த்துக் கூறுகிறேன்.

திருமதி L. P. ஜெயவீரசிங்கம்
அதிபர்,
சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி.

பதிப்புரை

சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தினால் 1984 ஆம் ஆண்டு முதல் கல்லூரித் தமிழ்த் தினங்களில் மேடையேறிய ஏழு நாடகங்களை நூலுருவில் கொண்டுவருவதையிட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

சம காலப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு கல்லூரி மாணவிகளால் தயாரிக்கப்பட்டு மேடையேற்றம் பெற்ற ஏழு நாடகங்களில் பெண் நிலை வாதத்தினைக் கருவாகக் கொண்ட 'மாதொரு பாகம்', 'தாயுமாய் நாயுமானா' ஆகிய இரண்டும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் மேடையேற்றப்பட்டு பாராட்டைப் பெற்றன. 'புழுவாய் மரமாகி' நமது பிரதேசக் கல்விப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டும், 'மழை' 'சரிபாதி' 'நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்' ஆகியன இசை நிருத்திய நாடகங்களாக அமைந்தும், 'எங்கள் தவப்பயன்' சீதனப் பிரச்சினையை மையமாகக் கொண்டும் தயாரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் 'நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்', 'எங்கள் தவப்பயன்' ஆகியன பாரதியார் சிந்தனைகள் சம்பந்தமான நாடகங்களாக ஆக்கப்பட்டன.

நாடகங்களை மேடையேற்றுவதால் மட்டுமன்றி அவற்றினை நூலுருவில் கொண்டு வருவதாலும் பரவலான கருத்துப் பரிமாற்றத்தினை மேற்கொள்ள முடியும் என்ற எண்ணத்திலும் இந்த நூலினை வெளியிட்டுள்ளோம்.

இந் நாடகத் தொகுப்பு பலரின் கூட்டுழைப்பின் வெளிப்பாடே நாடகப் பிரதிகளை நூல் வடிவில் கொண்டு வருவதற்கு சம்மதம் தெரிவித்த பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கத்திற்கும், கலாநிதி சி. மௌனகுருவிற்கும், நெறியாள்கை செய்து உதவிய திரு. அ. பிரான்சிஸ் ஜெனம், திரு. க. சிதம்பரநாதன், கலாநிதி சி. மௌனகுரு, செல்வி கலாமதி கந்தமூர்த்தி, செல்வி மாலதி சண்முகலிங்கம் ஆகியோருக்கும், இத் தொகுப்பு நூலிற்கு ஆசிரியரை வழங்கிய எமது அதிபர் அவர்கட்கும், காத்திரமான முன்னுரை வழங்கிய பேரா. கா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கும் உரிய வேளையில் அச்சிட்டு வழங்கிய புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகத்திற்கும், நியூஏரா அச்சகத் தாருக்கும் அட்டையினை அழகுற அமைத்துத் தந்த திரு. உ. சேரன் அவர்களுக்கும் இத் தொகுப்பு வெளிவருவதில் பலவகையிலும் உழைத்த ஆசிரியர் திரு. அ. ரவி அவர்களுக்கும் எம் நன்றி என்றென்றும் உரித்தாகுக.

தமிழ் மன்றம்,
சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி.

முன்னுரை

கலைத்துறையொன்று கல்விமுறையாகின்றது

சுண்டிக்குளி மகளிர் உயர்நிலைப் பாடசாலையில் அக் கல்லூரியின் மாணவியரைக் கொண்டு அரங்கேற்றுவிக்ப்பட்ட ஏழு நாடகங்களை. இந்தப் பிரசுரத்தில் அச்சேறுகின்றன. இந் நாடகங்கள் ஒவ்வொன்றும் இவை மேடையேற்றப்பட்ட பொழுது பாடசாலை நாடகத் தயாரிப்புக்கான நன்மாதிரிகளாகப் போற்றப்பட்டவை.

இந்த ஏழு நாடகங்களையும் எழுதியுள்ள இருவரும் - கலாநிதி சி. மௌனகுருவும், திரு. ம. சண்முகலிங்கமும் யாழ்ப. பல்கலைக்கழகத்து நுண்கலைத்துறையின் நாடகவியல் விரிவுரையாளர்கள். இந்த நாடகங்களுள் சிலவற்றினை நெறிப்படுத்திய திரு. சிதம்பரநாதன் யாழ்ப. பல்கலைக்கழகத்து விஞ்ஞானமாணி. இப்பொழுது, கல்வித்துறையில் நாடகம் பற்றி முதமாணி நிலை ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ளார். இந்த நாடகங்கள் சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் மேடையேற்றப்படுவதற்குக் காரணங்களாக இருக்கும் திருமதி அம்மன்கிளி முருகதாஸ், திருமதி பத்மினி சிதம்பரநாதன் ஆகிய இருவரும் யாழ்ப. பல்கலைக்கழகத்துக் கலைப் பீடப் பட்டதாரிகள். இருவருமே கணிப்புடைச் சாதனையாளர்கள். இப்பொழுது இந்தக் கல்லூரியின் நாடகத்துறை, ஆசிரியராக இருக்கும் திரு. ரவியும் யாழ்ப. பல்கலைக்கழகத் தயாரிப்புத்தான்.

இந்தக் கூட்டு முயற்சியின் இணைப்பியைபை நோக்கும் பொழுது பல்கலைக்கழகம் - பாடசாலை ஊடாட்ட விசேடம் நன்கு புலப்படுவதைக் காணலாம்.

இந்தக் கூட்டு முயற்சியின் சிறப்புக் காரணமாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் பாடசாலை அரங்கு (School Theatre) என்று குறிப்பிட்ட ஓர் சொல்லத்தக்க அளவுக்கு வளர்ந்து வரும் நாடக வளர்ச்சியின் ஒரு கட்ட நிலை நன்கு தெரிய வருகின்றது.

இந்தப் பல்கலைக்கழக பாடசாலை ஊடாட்டம் என்பது வெறுமனே பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் பொழுது போக்குக்காகவோ, அன்றோல் ஏதோ ஒரு நிதி சேகரிப்புக்காகவோ செய்யப்படும் அவசரத் தயாரிப்புக்கள் நிலைப்பட்டதன்று. சுண்டிக்குளியின் சுடர் விடும் இந்த

நாடக ஊக்கநிலை, பல்கலைக்கழகத்தில் தொடங்கப்பெற்றுள்ள ஒரு முக்கிய கல்வி நிகழ்வின் விளைவு ஆகவும் அமைந்துள்ளது. க. பொ. த. உயர் நிலைத் தேர்வுக்கு நாடகமும் அரங்கியலும் ஒரு பாடமாக ஏறத்தாழ கடந்த பத்து வருடகாலமாக இருந்து வருகின்றது. ஆனால் பல்கலைக்கழக நிலையிலோ நாடகம் ஒரு பாடமாக பயிற்றுவிக்கப்படவில்லை. இப்பொழுது 1986 முதல் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைத்துறையில் இசை, நுண்கலை ஆகியவற்றுடன் நாடகமும் அரங்கியலும் பட்டப்படிப்புக்கான ஒரு பாடமாக பயிற்றப்படுகின்றது. சுண்டிக்குளியில் நடைபெறும் இந்த நாடக ஊக்க இயக்கத்தில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் மாணவியர் நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்தை பல்கலைக்கழக புகுமுகத் தேர்வுக்கு பயில்வோராவர்.

இந்த வகையில் இந்த நாடகத் தொகுதிக்கு இதன் உள்ளடக்கத்தை மீறிய ஒரு முக்கியத்துவம் உள்ளது. நமது பாடசாலைகளில் அழகிய கல்விக்கு வயது வந்துவிட்டது என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டு இது.

யாழ். பல்கலைக்கழகத்து நுண்கலைத் துறையின் உருவாக்க காலத்திலேவன் என்கின்ற வகையில் நான் மிகுந்த பெருமித உணர்வோடு இந்தப் பிரசுர வெளியீட்டிற் “கலந்து” கொள்கிறேன். ஒரு புறம் மாணவர்கள் அவர்களின் மாணவர்களாக விரிந்து செல்லும் எங்கள் கல்விப் பரம்பரை, மறுபுறம். புதிய வேகத்துடன் வளரும் புதிய ஒரு கலை அனுபவம். பசளை, அறுவடை இரண்டுமே சிலிர்த்தவைக்கின்றன.

நாடகம் என்பது ஒரு பொழுது போக்கு முயற்சி மாத்திரமன்று. அது பண்பாட்டின் இன்றியமையா நிறுவனங்களிலொன்று என்பதையும் நாடக நடிப்பும் பார்வையும் ஊக்கப்படுத்தலுக்கன்று என்ற பாரம்பரிய மனோநிலை தகர்ந்து, தகர்க்கப்பட்டு நாடகம் என்பது மனிதனை, மனித உணர்ச்சிகளை முரண்பாடுகளை விளக்கிக் கொள்வதற்கான ஓர் அற்புத ஊடகம், அது ஆளுமைச் செழிப்புக்கான ஓளடதம் என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ளும், புதிய ஒரு கல்வி நோக்கு நம்மிடையே வளர்வதன் எடுத்துக்காட்டே இவை.

அந்த வகையில், இந்தப் பிரசுரத்தை நுண்கலைத் துறையின் முதல் அறுவடையாக முதற் பொங்கலுக்கான புது நெல்லாகவே காண்கின்றேன்.

இந்தத் தொகுதிக்கு இந்தக் கல்வி முக்கியத்துவத்துக்கு மேலேயும் ஓர் சிறப்புண்டு. அது ஈழத்தமிழ் நாடக வரலாற்றில் இது பெறும் இடமாகும்.

இந்தத் தொகுதியில் இடம்பெறும் நாடகங்கள் கடந்த முப்பது வருடகாலத்து ஈழத்துத்தமிழ் நாடக வளர்ச்சி மரபின் வழிவந்த அண்

மைக்கால பெறுபேறாக அமைந்துள்ளன. இக் கூற்று சற்று விரிவாகவே விளக்கப்பெறல் வேண்டும்.

ஐம்பதாம், அறுபதாம் தசாப்தங்களில் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஈழத்தின் பாரம்பரிய கூத்துக் கலையை நவீன ரசனைக்கும், கலைக்கையாளுகைக்குமான ஒரு நாடக வடிவமாக முன்வைத்தார். இதன் வழியாகத்தான் மௌனகுருவின் வருகை வருகிறது.

இந்த முகிழ்ப்பு நடந்து கொண்டிருந்தவேளை கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தின் அறிவியல் துறை மாணவர்களின் நாடக ஈடுபாடு அவர்களது அடிப்படைக் கல்விப் பயிற்சிக்கேற்ப நாடக அளிக்கையின் தொழில் நுட்ப அம்சங்கள் தமிழ் நாடகத்தின் கலைக்கூர்மைக்கு உதவிற்று. (மதமாற்றம் முதலிய தயாரிப்புகள்).

பேராதனை - கொழும்பு மரபுகள் இணைந்த பொழுது நாடகமரபின் சில அம்சங்களும் உள்வாங்கப்பட்டன.

இந்தக் கலவையின் உற்பவிப்புகளாக மஹாகவி, முருகையன் ஆகியோரது நாடகங்கள் மேடையேறின. தாசீசியஸ், சுந்தரலிங்கம் சிவானந்தன் இந்தக் கூட்டத்தின் அறுவடைகள்.

ஆயினும் இந்தக் கூட்டங்களில் நாடகம் பாடவிதானத்துக்கு அப்பாலான முயற்சியாகவே இருந்தது.

கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் 1976-77ல் நடத்திய நாடக அரங்கியல் மேற்படிப்பு டிப்ளோமா இந்த நாடகத்துக்கு மேலும் சில நகிகளைக் கொண்டு வந்தது. (சண்முகலிங்கம், செந்தூரன், குறமகள் முதலியோர்).

கலை கல்வியுடன் இணைந்தது. அதற்கும் மேலாக நாடகம் என்பது வரன் முறையான ஒரு “சாஸ்திரம்” ஆயிற்று. நாடக வரலாறு பயிற்சி என்பன பாடங்களாயின.

இந்தப் பயிற்சி உலக அரங்கின் செல்வங்களைத் தமிழுக்கு ஆற்றுப்படுத்திற்று. உரைஞர், பாடுநர் முதலியோர் முக்கியமாயினர். அரங்க மரபே மாறத் தொடங்கிற்று. நடிப்பு பயிற்சியினால் வருவதாயிற்று. நாடகம், நடனத்தை உள்வாங்கி, உண்மையான நாட்டியமாயிற்று.

இந்தக் கலைக்கலவைக்குள் கூத்தின் ஆட்டங்கள், விலாசத்தின் பாடல்கள், திரெஜடியின் “கோரஸ்” கொமெடியின் அங்கவீச்சுகள், பிரெக்ற்றின் “தொலைப்படுத்தல்” உத்தி ஆகியன ஒன்று சேர்ந்து தனித்தனியே நிற்காமல் ஒரு புதிய நாடக வடிவத்தைத் தோற்றுவித்தன. அந்த நாடக வடிவத்தின் சந்தேகமற்ற உருவகம் “மண் சுமந்த மேனியர்” ஆகும்.

இந்த தொகுதியில் இடம்பெறும் நாடகங்கள் இந்த அற்புதக் கலையின் கலைப்பிரசவங்களாகும். இந்த பிரசவத்தில் தமிழில் பாடசாலை அரங்கு (School Theatre) தோன்றியுள்ளது எனலாம்.

பிரசவம் தொடக்கம் தான். பிரசவத்தின் பேறு வளர்த்தெடுக்கப்படும் வகையிலேதான், 'சுன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் நிலையேற்படும். இந்தப் பாடசாலை அரங்க வளர்ச்சி சூழத்து நாடக அரங்கின் 'சான் றேன்'' என பிறர் மெச்சும்படி வளர வேண்டும்.

அதற்கான முயற்சியைக் கல்விப் பணிப்பகத்தால் மேற்கொள்ளவேண்டும். நாடகம் என்பது பெற்றோர் தின விழாவின் ஓர் அங்கம் மட்டுமே என்ற மனோபாவத்தை விட்டு நாடகம் அழகிய கல்விக்கான மிக்க வன்மையான பாடவிதானம் என்ற தெளிவுடன் தொழிற்படல்வேண்டும். இசைத்துறைக்கென, வணிக வியலுக்கென விசேட கல்வி ஆலோசகர் நியமித்தது போல நாடகத்துக்கென விசேட கல்வி ஆலோசகரை நியமித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாடகம் வரன்முறையான வகையில் கல்வி முறைமைக்குள் இணையும். பொழுதுபோக்குக்கு மாத்திரம் எனக் கருதப்படும் கலையைப் பண்பாட்டின் சின்னம் என எவ்வாறு கொள்வது?

அழகியலில் இக்கலை வன்மையுள்ள ஒரு தொடர்புச் சாதனம். கல்வி உயர் நிலையிலும் இது ஒரு சாஸ்திரமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. இடைநிலைக் கல்வியாளர் தம் கடமையைச் செய்ய நாடகம் சிறக்கும்.

அடுத்து இந்நாடகத் தொகுதிகளில் இடம்பெறும் ஆக்கங்களின் ஆசிரியர்கள் பற்றிய குறிப்புரை இம் முன்னுரைக்கு அத்தியாவசியமானதாகும்.

கலாநிதி மௌனகுருவும், திரு. சண்முகலிங்கமும் எமது நாடக கூத்து வரலாற்றில் இடம்பெறுவோர். மௌனகுரு, பேரா. வித்தியானந்தனின் மீட்புப் பணி வழியாகக் கிடைத்தவர். சண்முகலிங்கம், சொர்ணலிங்கம் வழியாக வந்தவர். மௌனகுருவுக்கு நாடகம் மேற்படிப் பிற்கால ஆய்வு, சண்முகலிங்கத்திற்கு நாடகம் மேற்படிப்பின் பயிற்சி நெறி. மௌனகுரு ஆடற் கலைஞன். கூத்தின் ஆடற் கலைஞனுக்குரிய பண்பு, அவன் சித்தரிப்புக்கள் அவை குறியீடுகளாயினும் துலாம்பரமாகத் தெரிபவை. 'நழுட்டு வேலைக்கு' மரபுக் கூத்தின் ஆட்டத்தில் (அதுவும் வடமோடியப் பாரம்பரியத்தில்) இடமில்லை. ஆனால் சண்முகலிங்கமோ சிறிய நழுட்டு வேலைகளுக்கடாக ஒரு கலைப்பாணியையே காட்டும் அக நிலைப்பட்ட கலைஞன். ஒரு சிறு ஹாஸ்ய விச்சுக்குள் உலகின் இயல்பை -மழை மேகத்தினிடையே வரும் மின்னல் போலக்- காட்டுபவர்.

இவை கலையின் இரு பாணிகள். ஒரு நாண்யத்தின் இரு புறங்கள்.

இவர்களின் ஆளுமை விசேடங்களை இவர்களின் படைப்புக்கள் காட்டுகின்றன. ஆனால் இருவருமே நாடகத்தை சூழ்ந்தைகளின் ஆற்றல் வெளிப்பாட்டுக்கான வன்மையான சாதனமாகியுள்ளவர்கள்.

இந்தத் தொகுதி, இவர்களின் நாடகக் கலைத் தொழிற்பாட்டின் ஒரு குறிப்பிட்ட மட்டப் பங்களிப்பே. இவர்களின் கலைத்திறன் முழுமை எடை போடப்படும் பொழுது, இந்த படைப்புக்கள் நிச்சயமாக இடம் பெறும்.

இந்த நாடகங்களின் 'நிகழ் தளங்களை' அவதானிக்க நாம்தவறுதல் கூடாது. இவை இன்றைய சமூகத்தின் நாடக நிலைப்பட்ட விமர்சனங்களாக அமைந்துள்ளன. பெண்தனை நீக்கம், விளக்கமற்ற தொழிற் கல்வி மோகம் போன்றவை நல்ல முனைப்புப் பெற்றுள்ளன.

பாடசாலை அரங்கினை வளர்ப்போர்க்கு இந் நூல் அத்தியாவசிய வாசிப்புக்குரியதெனலாம்.

நிறைவாக சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி அதிபரின் மெச்சத் தகுந்த வழிகாட்டலுக்கும் ஊக்குவிப்புக்கும் நன்றிகூறவேண்டுவது நாடகக் கலையடிமானிகளின் கடமையாகின்றது.

யாழ். பல்கலைக்கழகம்,
28 - 02 - 1987

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
தலைவர், நுண்மலைத்துறை.

மேடைப்பிரிவு

நாடகம் நடத்தப்படும் மேடை பொதுவாக ஒன்பது பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படும். இப்பிரிவு நடிகரின் இயக்கத்தை நெறிப்படுத்தப் பல வழிகளில் உதவும். வடக்குத் தெற்காக மூன்று பகுதிகளாகவும், கிழக்கு மேற்காக மூன்று பகுதிகளாகவும் பிரிக்கப்படும்போது ஒன்பது பகுதிகள் அமையும். மேடையில் நிற்கும் ஒருவர் பார்வையாளர் கூடத்தைப் பார்த்தபடி நிற்கும் போது அவரது இடது கைப்புறம் மேடையின் இடது பக்கமாகவும், வலது கைப்புறம் மேடையின் வலது பக்கமாகவும் கணிக்கப்படுகிறது. பார்வையாளர் கூடத்திற்கு அண்மித்த மேடையின் முன்புறம் கீழ்ப்பகுதி எனவும், சேய்மையில் உள்ள மேடையின் பிற்பகுதி மேல்புறம் எனவும் கணிக்கப்படுகிறது. மேடையின் இடதுக்கும் வலதுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதி மத்திய பகுதி எனக் கணிக்கப்படுகிறது. அதேபோன்று மேடையின் கீழ்ப்புறத்திற்கும் மேல்புறத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியும் மத்திய பகுதி எனக் கணிக்கப்படுகிறது.

Up Right (U. R.) (மேல் வலது) (மே. வ.)	Up Centre (U. C.) மேல் மத்தி (மே. ம.)	Up Left U. L. மேல் இடது (மே. இ.)
(Centre Right) (C. R.) மத்தி வலது (ம. வ.)	Centre Centre (C. C.) மத்தி மத்தி (ம. ம.)	Centre Left (C. L.) மத்தி இடது (ம. இ.)
Down Right (D. R.) கீழ் வலது (கீ. வ.)	Down Centre (D. C.) கீழ் மத்தி (கீ. ம.)	Down Left (D. L.) கீழ் இடது (கீ. இ.)

நிருத்திய நாடகங்கள் பற்றி

நிருத்தம் என்பது தாளலயத்துக்கும், இசைக்கும் ஆடப்படும் தூய ஆடல் ஆகும். நிருத்தத்துடன் அபிநயம் சேரும்போது அது நிருத்தியம் எனப்படுகிறது. ஒரு கதையை மேடையில் நடித்துக் காட்ட நிருத்தியம் உதவும்போது அது நாட்டியமாகின்றது. — அதாவது நாடகமாகின்றது. வடமொழியில் நாடகம் என்ற பதத்தை 'நாட்டியம்' என்ற பதத்தாலேயே அழைத்தனர். "நாடகம் என்பது இசை தழுவி வரும் கூத்து" என்பர்.

நம் மத்தியில் பெரும்பாலானோர் தாம் தயாரிக்கும் நடன நாடகங்களை நாட்டிய நாடகம் என்ற பெயராலேயே அழைக்கின்றனர். 'நாட்டிய நாடகம்' என்ற சொற்றொடர் 'நாடகம் நாடகம்' என்ற பொருள் தருமாதலால் இங்கு கீழ் வரும் நாடகங்கள் 'நிருத்திய நாடகங்கள், என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்வகையில் ஈழத்துத் தமிழர் மத்தியில் இன்று உயிர் இழக்கும் நிலையில் உள்ள ஆட்டக் கூத்துக்களும் நிருத்திய நாடகங்களே.

இன்று சம்பிரதாயமாக, சாஸ்திரரீதியாக ஆடப்படும் நாட்டிய நாடகங்கள் என அழைக்கப்படும் நிருத்திய நாடகங்களில் பெரும்பாலும் நாடகத் தன்மையின்மையும்; மேடைபற்றிய உணர்வின்மையும் அதிகம் காணப்படுகின்றன. அத்தோடு பிற்பாட்டுக்கு அபிநயம் பிடிக்கும் நிருத்தியமாகவே இந் நடன நாடகங்கள் அமைந்தும் விடுகின்றன.

இந் நிலையில் மேடையுணர்வுடனும், காட்சிப்படுத்தும் நோக்குடனும் பின் வரும் நிருத்திய நாடகங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. கூத்திலே வருவது போல நாடகத்தில் வரும் நடிகர்கள், இப்பாடலைத் தாமே பாடி ஆடலாம். இவ்வகையில் இவ்வுத்தி கூத்தினின்றும் பெறப்பட்டது. அல்லது மரபை மீற விரும்பாதோர் மரபிற் கியையப் பின்னணியில் இசைஞர் இவற்றை இசைக்க நடிகர்களை அபிநயிக்கவிடலாம். காட்சி ஆட்டக் கோலங்களையும் மேடையில் காட்சிக்கோலங்களையும் வரையும் பொறுப்பு கற்பனை நிரம்பிய நெறியாளர்களிடம் விடப்படுகிறது.

இப் பாடல்களுக்கான இசையமைப்பு ஏற்கனவேயுண்டு. முழுவதையும் பிரதியிற் குறிப்பது நெறியாளரின் கற்பனையைக் கட்டுப்படுத்திவிடும் என்பதால் சில பாடல்களுக்கே இசையமைப்பு தரப்பட்டுள்ளது. எனைய பாடல்களுக்குத் தம் மனோ தர்மத்திற்கு ஏற்ப இசை வல்லாரைக் கொண்டு நெறியாளர் இசை அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

பரிசோதனை முயற்சியாக, இடைநிலைப் பாடசாலை மாணக் கரை மனத்திற் கொண்டும் அவர்களின் விழா நேர அளவை மனதிற் கொண்டும் எழுதப்பட்ட நிருத்திய நாடகங்கள் இவை.

கலாநிதி. சி. மௌனகுருவின்

மழை

(நிருத்திய நாடகம்)

எழுதியது 1985

முதல் மேடையேற்றம் 12-07-1985

நாடக மாந்தர்

எடுத்துரைஞர் நால்வர்

மனிதர் சிலர்

மழையாகச் சிலர்

முகிலாகப் பலர்

(திரை விலகு முன்னரேயே “தன்னான்” என்ற சொற் கட்டு
கள் வாத்தியங்களில் இசைக்கப்படுகின்றன. திரை மெல்லத்
திறக்கப்படுகிறது. முழுமையாகத் திரை திறக்கப்பட்டதும்,
பின்னணிப் பாடகர்கள் சொற்கட்டுக்களைக் கூற ஆரம்பிக்கின்
றனர். அதற்கேற்ப அசைந்தபடி நான்கு எடுத்துரைஞர்கள்
மேடைக்கு வந்து மேடையின் DR, DC, DL ஆகிய பகுதி
களில் நிற்கின்றார்கள். கீழ்வரும் பாடலுக்கு அபிநயிக்கிறா
கள். பாடலைக் காட்சிப் படுத்தல் நெறியாளரின் கற்பனைக்கு
விடப்படுகிறது.)

பின்னணி: (சொற்கட்டு)

தன்னான தன தன்னான

தன்னான தன தன்னான

தன்னான தந்தின னாதின னாதின

தன்னான தன தன்னான.

எடுத்த

புரைஞர் 1: பார்க்க வந்துள்ள சபையோரே
நிருத்திய நாடகம் காட்டப் போறோம்.
பழைய கதைகள் கூறவில்லை
புதிய ஆக்கம் நாம் செய்யப்போறோம்.

எடுத்த

புரைஞர் 2: மழைத்துளி காணாமற் துன்பப்பட்ட
மக்கள் எல்லாங்கூடி ஒன்றுபட்டு
மழையையே மண்ணுக்குக் கொண்டு வந்து
மகிழ்ந்த கதை இங்கு காட்டப்போறோம்.

(எடுத்துரைஞர்கள் ஒருவர் கீழ்வரும் பாடல்களை இசைக்க
ஏனைய இருவரும் அபிநயிக்கலாம்.)

எடுத்த

(இராகத்துடன்)

புரைஞர் 2: எங்கும் இருட்டாய் இருக்கிறது, வானத்தில்
பொங்கும் மதியில்லை; புள்ளிகள் போல் வெகு தொலைவில்
மங்கித் தெரிகின்ற வெள்ளிகளின் மத்தியிலே,
இந்த உலகு இருட்டிற் குளிக்கிறது.

எதே (இராகத்துடன்)

துரைஞர் 3: இருட்டோடு பெரு வரட்சி; இந்த மண் மழை கண்டு எத்தனையோ ஆண்டுகள் ஆனதினால், மண்மீது சின்னஞ் சிறிய செடிகூட எழவில்லை. இந்த உலகை வரட்சி வறுக்கிறது.

எதே (இராகத்துடன்)

துரைஞர் 1: வரட்சி; பெரும் வரட்சி! வாழ்வெல்லாம் கடும் வரட்சி தாகம் பெரும் தாகம் தண்ணீர் காணாத தாகம்.

(எடுத்துரைஞர் திடீரென மேடையின் இடது புற மூலையை நோக்குகிறார். புதினமான எதையோ-கண்ட உணர்வு, DLக்கு வந்து, கையை நீட்டி அதனைச் சபையோருக்குக் காட்டி)

(இராகத்துடன்)

வரட்சி; பெரும் வரட்சி மழை இல்லை; பெரும் இருட்டில் மக்களின் கூட்டமொன்று வருந்தி அதோ வருகிறது.

(எடுத்துரைஞர் 2 ஓடிவந்து பார்த்த பின்னர்)

எதே (இராகத்துடன்)

துரைஞர் 2: எல்லா முகங்களிலும் ஏக்கப் பெருமூச்சு, எல்லோரின் கண்களிலும் ஏதோ ஒரு துயரம்.

எதே (தொடர்ந்து வந்து பார்த்து)

துரைஞர் 2: எல்லோர் இதயமும் ஏங்கி விம்மிச் சாம்பியழ, எல்லாரும் தள்ளாடி நடந்து வருகிறார்.

எதே (வந்து பார்த்து)

துரைஞர் 4: போகும் வழி புதிது; பாதையோ தெரியாது. பூரான் சிலந்தி மற்றும் பொல்லாத பாம்புகளும் தாராளமாகத் தவழ்ந்து விளையாடுகிற சேற்ற இவ்வழியாற் சிறு கூட்டம் வருகிறது.

(பின்னணியில், வயலினில் கோரஸ் தொடர்ந்து பாடப் போகின்ற பாடலின் பின்னணி இசை சோகமாக ஒலிக்க

அதைத் தொடர்ந்து கோரஸ் ஒலி மெதுவாக வருகிறது. எடுத்துரைஞர் 4 அதை உற்றுக் கேட்டபின்னர் சபையோரைப் பார்த்து)

எதே (இராகத்துடன்)

துரைஞர் : கேட்கிறதா? மனிதனின் துயரக் குரல் கேட்கிறதா?

(எடுத்துரைஞர் 1, மேடையில் DR இல் அமர்ந்து கொள்ள ஏனையவர்கள் மேடைக்குக் கீழ் பின்னணியிருடன் சென்று அமர்கிறார்கள். இதைத் தொடர்ந்து கீழ் வரும் கோரஸ் இசைக்கு ஏற்ப ஒரு கூட்டத்தினர் மேடையில் DL இலிருந்து UR வரை ஒருவர் பின் ஒருவராக வரிசையில் மெல்ல மெல்ல அசைகின்றனர். துயரம் தோய்ந்த முகபாவம், துன்பத்தையும் கஷ்டத்தையும் வெளிப்படுத்தும் அசைவுகள். DL இலிருந்து UR வரை வரிசை நிரம்பியதும் நின்ற இடத்தில் நின்றபடியே அசைகின்றனர்.)

கோரஸ்:-

ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...
ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...

(மக்கள் கூட்டத்தினர் நின்று அசைய ஆரம்பித்ததும் DR இலிருந்து எடுத்துரைஞர் 1 எழுகின்றார். மக்கள் கூட்டத் தைப் பார்க்கின்றார். ஆட்களைத் தனித்தனியாகப் பார்க்கிறார். அவர் முகத்தில் வியப்பு. பின் சபையைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.)

எதே (வசனத்தில்)

துரைஞர் : யார் இவர்கள்? யார் இவர்கள்? என்ன குறை? என்ன குறை?

(மீண்டும் அவர்கள் அருகிற் சென்று உற்றுப் பார்த்து பின்னர் சபையிடம் வந்து கூறுகிறார்.)

எதே (வசனத்தில்)

துரைஞர் : அநியாயம் அநியாயம்! தாங்கொண்ண அநியாயம்.

கோரஸ் : (பாடல்) யார் இவர்கள் யார் இவர்கள் என்ன குறை? என்ன குறை? அநியாயம் அநியாயம்

ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...
ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...

(எடுத்துரைஞர்! அசைந்தபடி நிற்கும் மக்கட் கூட்டத்தி
னரைச் சுற்றி வந்து பின்வரும் பாடலைப் பாடுகிறார்.)

எடுத்த (பாடல்)

துரைஞர் : யார் நீங்கள் யார் நீங்கள்
என்ன குறை? என்ன குறை?
உடலிற் துயரம் வழிகிறதே
உள்ளம் சோர்ந்து கிடக்கிறதே.
பயணக் களைப்புத் தெரிகிறதே
பாதை மயக்கம் புரிகிறதே.
என்ன குறை என்ன குறை
என்ன குறை என்ன குறை?

(மேடையில் நின்ற மனிதக் கூட்டத்தினர் கீழ்வரும் பாடல்
களுக்கு அபிநயிக்கிறார்கள். பாடலைக் காட்சிப் படுத்துவது
நெறியாளரின் கற்பனைக்கு விடப்படுகிறது.)

மனிதர் 1 : (பாடல்) மழையில்லை மழையில்லை
பயிர் எதுவும் விளையவில்லை.

மனிதர் 2 : ஒரு துளியும் காணாமல்
உலர்ந்து நிலம் கிடக்கிறதே.

மனிதர் 3 : எங்கும் இருளே தெரிகிறது
எந்த ஓர் ஒளியும் காணோமே.

மனிதர் 4 : தலைமுறைகள் வாடுகிறார்
எதிர் காலம் புரியவில்லை.

மனிதர் 5 : தாகம் அம்மா பெரும் தாகம் அம்மா
தண்ணீரின்றித் தவிக்கிறோம்.

மனிதர் 6 : தண்ணீருள்ள இடம் தேடி
தனியே நாம் நடக்கிறோம்.

(ஒவ்வொருவரும் பாடியபடி சோர்ந்து சேர்ந்து அமர்
கின்றனர்.)

எடுத்த (பாடல்)

துரைஞர் : (இருந்த மனிதக் கூட்டத்தைச் சுற்றி வந்து)
கை கால்கள் சோருகுதே
களை மெத்தத் தோன்றுகுதே
என்ன செய்வார்? இவர் என்ன செய்வார்?
இது இவர்கள் தலை விதியோ?

கோரஸ் : ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...
ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...ஆ...

(எடுத்துரைஞர் 1உம், 2உம் DR க்கு வந்து இருந்து விடுகின்
றார்கள். எல்லோரும் சோர்ந்து போயிருக்கிறார்கள், எல்
லோர் முகங்களிலும் சோகம். அவர்களுள் ஒருவர் எழுந்து
மேடையில் DC க்கு வந்து கூறுகிறார்.)

மனிதர் 1 : (விருத்தம்) பல நூறு வருஷங்கள் மழை இங்கு வருமென்று
வானத்தைப் பார்த்திருந்தோம்.
மழை இங்கு வரவில்லை மழை இங்கு வரவில்லை
மார்க்கமும் தெரியவில்லை.

(இன்னொருவர் எழுப்பி மேடையின் DLக்கு வந்து
பாடுகிறார்.)

மனிதர் 2 : (விருத்தம்) மழை வேண்டும் மழை வேண்டும் என்றென்று
எண்ணியே வாழ்க்கையைப் போக்கி வந்தோம்.
மழையையே மண்ணுக்குக் கொண்டுவர நாம் என்ன
மார்க்கங்கள் செய்து வைத்தோம்?

(எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர், சிந்திக்
கின்றனர்; இல்லை என்று தலையை அசைக்கின்றனர்.)

எடுத்த (விருத்தம்)

துரைஞர் 1 : எல்லோரும் ஒன்றாகி மழையே நீ வா என்று
எழுப்பினால் குரலை ஒன்றாய்

எமது மழை வாராதோ? எமது மண் நிறையாதோ
எம் வாழ்வு பொலிவு பெருதோ?

மனிதர் 2 : (விருத்தம்)
எல்லோரும் ஒன்றாக எங்ஙனம்? அன்றியும்
இணைந்தொன்று சேர்ந்த பின்னர்

வா என்றால் வந்திட மழை என்ன எங்களின்
வார்த்தைக்குள் அடங்கும் ஆளா?

எடுத்த (விருத்தம்)

துரைஞர்1: எல்லோர்க்கும் பொது இங்கு மழை எனும் பிரச்சனை
என்பதால் ஒன்று படலாம்.
எல்லோர்க்கும் பொது இங்கு தாகம் எனும் பிரச்சனை
என்பதால் ஒன்று படலாம்.

(சோர்ந்திருக்கும் மக்களைப் பார்த்து)

(விருத்தம்)

எல்லோரும் ஒன்றாக இணைந்துமே உறுதியுடன்
எழுப்புங்கள் உங்கள் குரலை
எமது மழை ஓடிவரும், எமது மண் பொலிவு பெறும்
எம் வாழ்வு நிறைந்து விடுமே.

(சோர்ந்திருந்த மனிதக் கூட்டம் தன்னம்பிக்கையுடன் ஒரு
வரை ஒருவர் பார்க்கிறார்கள். ஒருவன் ரகசியமாக 'மழையே
நீ வா' என்று முணுமுணுக்கிறான். மற்றவனும் அவ்விதமே
முணுமுணுக்கிறான். இரகசிய முணுமுணுப்பு மெல்ல மெல்ல
உயர்ந்து 'மழையே நீ வா' என்ற ஒற்றுமைக் குரலாக
மாறி மக்களின் பெரும் குரலாக ஒலிக்கிறது. இவ் வண்
ணம் ஒலித்தபடி மனிதக் கூட்டம் மேடையின் UR தொடக்
கம் DL வரை சபையைப் பார்த்தபடி கைகளை உயர்த்தி
முழந்தாளில் மழை வேண்டிய பாவனையில் நிற்கிறார்கள்.
பின்னர் குரல் மெல்ல மெல்லச் சோர்கிறது. மெல்ல மெல்ல
கைகளை கீழே போடுகிறார்கள். எடுத்துரைஞர் அவர்களை
உற்சாகப்படுத்துகிறார்.)

எடுத்த (வசனத்தில்)

துரைஞர்: சோர்வை

மனிதர்: (உற்சாகம் பெற்று கைகளை உயர்த்தி) அகற்றுவோம்

எடுத்த

துரைஞர்: சோர்வை

மனிதர்: அகற்றுவோம்

எடுத்த

துரைஞர்: களைப்பை

மனிதர்: மறப்போம்

எடுத்த

துரைஞர்: அவநம்பிக்கையை

மனிதர்: விலக்குவோம்

எடுத்த

துரைஞர்: துயரங்களை

மனிதர்: வெல்லுவோம்

எடுத்த

துரைஞர்: யாகம்

மனிதர்: செய்வோம்.

எடுத்த

துரைஞர்: யாகம்

மனிதர்: செய்வோம்

(மக்கள் உற்சாகம் பெறுகிறார்கள். உற்சாக இசை ஒலிக்கி
றது, மனிதர் கூடிக் கூடிக் கதைக்கிறார்கள். ஏதோ ஒரு
காரியத்திற்கு அடுக்குப் பண்ணப் போவது போலப் பாவனை.
யாகம் ஒன்றுக்கான அடுக்கு நடக்கிறது. மிகப் பெரும்
முயற்சி ஒன்று செய்கிறார்கள் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தும்
விதத்தில் இவ்வபிநயங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட
வேண்டும்.)

[மேடையில் CCயில் யாக மேடை அமைக்கப்பட்டு 4 பேர்
சதுரமான அமைப்பைத் தோற்றுவிக்கும் விதத்தில்
அமர்ந்திருந்து யாகம் புரிய, 4 பேர் அவர்களுக்கருகில்
அபிநய பாணியில் நிற்க, ஏனையோர் DL இல் ஒருவர்,
UL இல் ஒருவர், UR இல் ஒருவர், DR இல் ஒருவராக
நிற்க, ஏனையோர் CR இலும் CL இலும் இருக்க, யாகம்

நடக்கிறது. நிற்பவர்கள் எல்லோரும் கை கூப்பியபடி
தியானத்தில் ஆழ, யாகமேடைக்கு அருகில் நிற்போர் இரு
வரும் அபிநயிக்கலாம்.]

மனிதர் : (மந்திர உச்சாடன பாணியில்)

[விருத்த சாயல்
அடிப்படை ஸ்வரங்கள்
ஸ ரி² க¹ ம¹ ப த² நி² ஸ
ஸ் நி² த² ப ம¹ க¹ ரி² ஸ]

வானத்தில் மேகம் மீது
வாழ்ந்திடும் மழையே போற்றி.
ஞாலத்தில் உயிர்கள் வாழ
பெய்திடும் மழையே போற்றி.

/; ஸாரிகா / ரீகா / ரீகா /
/; ஸாரிகா / ரீரீ / ரீஸா /
/; ஸாரிகா / ரீகா / ரீகா /
/; நீஸரீ / ஸாரீ / காரீ /

வானத்தில் நின்றிறங்கி
மண்ணுக்கு ஓடி வாராய்.
ஞாலத்தில் உயிர்கள் வாழ
நம்பினோம் ஓடி வாராய்.

/; ஸரீஸநீ / நீஸா / நீ ஸா /
/; நீஸாரீ / ஸாரீ / ரீகா /
/; ஸாரிகா / ரீகா / ரீகா /
/; நீஸாரி / ஸாரீ / காரீ /

ஆண்டாண்டு காலமாக
அடிமையாய் இங்கு வாழ்ந்தோம்
மாண்டனர் மக்கள் இங்கு
மழைவரும் என்று நம்பி.

/; ஸாரிகா / ரீகா / ரீகா /
/; ஸாரிகா / ரீரீ / ரீஸா /
/; ஸாரிகா / ரீகா / ரீகா /
/; நீஸரீ / ஸாரீ / காரீ /

அப்புவே ஜலமே வா! வா!

அழகுடை நீரே வா வா
இப்புவி மகிழ நீயும்
இக்கணம் இறங்கி வா! வா!

/; ஸாரிகா / மா² மா² / பா பா /
/; பாமா² கா / ரீரீ / காகா /
/; ஸாரிகா / ரீகா / ரீகா /
/; நீஸரீ / ஸாரீ / காரீ /

மழையே மழையே
வருவாய் வருவாய்.

(கடைசி இரண்டு வரிகளையும் பஜனை பாணியிற் கூறிப் பஜனை
பண்ணுகிறார்கள். அச்சமயம் பின்வரும் பாடல் ஒலிக்கிறது.
இப் பாடல் பாடும் சமயத்தில் யாக குண்டத்துக்குப்பின்னால்
UL இல் நின்றவரும். UR இல் நின்றவரும் சிவன் பார்வதி
அபிநயத்தில் நிற்க, DR இலும் DL இலும் நின்றவர்கள்
அவர்களை நோக்கி பின்வரும் பாடலுக்கு அபிநயிக்கிறார்கள்.)

எடுத்த

புரையூர்1: முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துடையாள்
என்னக் திகழ்ந் தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந் தெம் பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புகுவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள் நமக்கு முன் சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொலியாய் மழை ஏலோர் ரெம்பாவாய்.

(தொடர்ந்தும் 'மழையே மழையே வருவாய் வருவாய்' என்ற
பஜனைக் குரலை எழுப்புகின்றனர்
மழை வரா ஏக்கம் —
மக்களின் சோர்வு —

எடுத்துரைஞர் அங்கும் இங்கும் ஓடி உற்சாகமுட்டுகிறார்.
மனிதரில் ஓரிருவர் எடுத்துரைஞருடன் இணைகின்றனர்.)

எடுத்த

(வசனத்தில்)

புரையூர்1: இயற்கையை வென்றவர் நீர்
ஏன் சோர்ந்து நிற்கிறீர்கள்?

கடலைக் கடந்தவர் நீர்
கண்டங்கள் கொண்டவர் நீர்

அண்டகோள் வென்றவர் நீர்
அனுவைத் துணைத்தவர் நீர்

எண்டிசையும் சென்றவர் நீர்
ஏன் சோர்ந்து நிற்கிறீர்கள்?

சோர்வை அகற்றுங்கள்
துணிவு உடலில் ஏற்றுங்கள்.

பார்வை பெரிதாக்குங்கள்
பலதடவை முயலுங்கள்

சோராமல் முயலுங்கள்
தொடர்ந்து முயலுங்கள்

('மழையே மழையே வருவாய் வருவாய்' என்று பாடியபடி மனிதக்கூட்டம் பல செயல்களில் ஈடுபடுகின்றது. ஒருவர் கம்பியூட்டர் இயக்குபவராகின்றார். ஒருவர் ஆகாய விமானமாக அபிநயிக்க, இன்னொருவர் அதனை இயக்குபவராக அபிநயிக்கிறார். இன்னொருவர் மண்ணை வெட்டிக்கொள்கிறார், இன்னொருவர் வீரன்போல அணி நடை புரிகின்றார். இன்னும் சிலர் ஏதோ மாபெரும் மரத்தை வீழ்த்துவதுபோல அபிநயிக்கிறார்கள். மனிதனின் உடல் முயற்சி, அறிவியல்சார் முயற்சி அத்தனையும் நிகழ்வது போல காட்டப்படுகிறது. இம்முயற்சிகள் வேகமாக நடைபெறுகின்றன. இம்முயற்சி நடைபெறுகையில் மேகங்களுக்கு வேட மிட்டவர்கள் மேடையில் எல்லாம் பக்கங்களிலுமிருந்து மேடையின் நடுவில் இருந்த யாக மேடையைச் சூழ நின்று மழை பொழிவது போல அபிநயிக்கிறார்கள்.)

(தகிட தகிட தகிட தகிடதாம் என்ற தாளக்கட்டொலிக்கு மழைக்கு அபிநயிக்கும் நால்வரும் முறையே மேடையில் நாற்புறங்களிலுமிருந்து வேக நடையுடன் வந்து DR, DC DL பகுதிகளில் நிற்கிறார்கள். பின்னர் தத்தகிட தத்தகிட தத்தகிடதத்தாம் என்ற தாளக் கட்டுக்கு ஏற்ப மேடையைச் சுற்றி ஆடி வந்து மீண்டும் பழைய இடத்தில் நிற்கிறார்கள்.)

பின்கீழ்வரும் பாடலுக்கு அபிநயித்து ஆடுகிறார்கள், மேடையில் நின்றவர்கள் இருபகுதியினராகப் பிரிந்து ஆடுகிறார்கள். ஒரு பகுதியினர் ஆடுகையில் மறுபகுதியினர் உறை நிலையில் நிற்கிறார்கள். ஆட்டத்தை மிக உக்கிரமானதாக அமைத்தல் அவசியம்.)

(நாட்டை ஸ்வரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது)

பாடகர் : திக்குகள் எட்டும் சிதறி — தக்கத்தம்
தரிகிடதீம் தரிகிடதீம் தரிகிடதீம்

கோரஸ் : ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸாகஸா/ ஸாகஸா/

ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸகமகஸ/ ஸநி பநி ஸ /

பாடகர் : பக்க மலைகள் உடைந்து வெள்ளம்
பாயுது பாயுது பாயுது

கோரஸ் : /ஸ கம கஸ/ ஸ கம கஸ/
/ஸ கம கஸ/ ஸநி பநி ஸா/

பாடகர் : தக்க ததிங்கிட தித்தோம் — அண்டம்
சாயுது சாயுது சாயுது

கோரஸ் : ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸாகஸா/ ஸாகஸா/

ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸகமகஸ/ ஸநி பநி ஸ /

பாடகர் : தக்கையடிக்குது காற்று, தக்கத்தாம்
தரிகிட தாம் தரிகிடதாம் தரிகிடதாம்

கோரஸ் : /ஸ கம கஸ/ ஸ கம கஸ/
/ஸ கம கஸ/ ஸநி பநி ஸா/

பாடகர் : வெட்டிபடிக்குது மின்னல் — கடல்
வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையிடிக்குது

கோரஸ் : ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸாகஸா/ ஸாகஸா/
ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸகமகஸ/ /ஸநி பநி ஸ/

பாடகர் : கொட்டி யிடிக்குது மேகம் — கூ
கூ வென்று விண்ணைக் குடையது காற்று

கோரஸ் : /ஸ கம கஸ/ ஸ கம கஸ/
/ஸ கம கஸ/ ஸநி பநி ஸ/

பாடகர் : சட்டச் சடசட சட்டா — என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்

கோரஸ் : ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸாகஸா/ ஸாகஸா/
ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ ஆ
/ஸ கம கஸ/ ஸநி பநி ஸ/

பாடகர் : எட்டுத் திசையும் இடிய — மழை
எங்ஙனம் வந்தடா தம்பி வீரா

கோரஸ் : /ஸ கம கஸ/ ஸ கம கஸ/
/ஸ கம கஸ/ ஸநி பநி ஸ/

(தக்கதீம் தரிகிடதீம் என்ற தாளக்கட்டுடன்
அனைவரும் மேடையைச் சுற்றி வலம் வந்து DL இல்
திரள்கிறார்கள். பின்னர் பின்வரும் கவிதை, உச்சரிப்புத்
தொனியிற் சொல்லப்பட அதற்குத்தக மேடையிற் காட்சி
படிமங்களை ஏற்படுத்துகிறார்கள்.)

பாடகர் : சட்டச் சட சட சட்டச் சட வெனக்
கொட்டித் தீர்க்குதுபார் மழைத் துளி
கொட்டித் தீர்க்குதுபார்.

தக்கிட கிடதக தக்கிட கிடதக
தக்கிட கிடதக தாம் — தரிகிட
தக்கிட கிடதக தாம்

எட்டுத் திசைகள் முட்டிச் சிதறிட
இடிபல கேட்குது கேள் — விசம்பில்
இடிபல கேட்குது கேள்

தக்கிட கிடதக தக்கிட கிடதக
தக்கிட கிடதக தாம் — தரிகிட
தக்கிட கிடதக தாம்

குறைக் காற்று சமுன்றடித்து
வீரம் புரியுதுபார் — விண்ணில்
வீரம் புரியுதுபார்!

தக்கிட கிடதக தக்கிட கிடதக
தக்கிட கிடதக தாம் — தரிகிட
தக்கிட கிடதக தாம்

பாறைகள் சிதறிட மோதிடு வெள்ளம்
பாய்ந்து ஓடுதுபார் — மண்ணிற்
பாய்ந்து ஓடுதுபார்!

தக்கிட கிடதக தக்கிட கிடதக
தக்கிட கிடதக தாம் — தரிகிட
தக்கிட கிடதக தாம்

(ஒவ்வோர் பாடலும் சொல்லும்போது உறை நிலையில்
நிற்பவர்கள் பாடலின் பின் வரும் தாள ஒலிக்கு அபி
நயிக்கலாம். அபிநயப்பின் போது மழைக்கு ஆடுபவர்கள்
மழையாக, மின்னலாக, புயலாக ஆட, ஏனையோர் பக்களாக
அபிநயிக்கலாம். ஓர் உச்சவேகத்திற்குப்பின் அமைதி
மெல்லவர, மழைக்கு ஆடியவர்கள் வெள்ளமாக மாறி
மேடையை விட்டு அகல்கின்றனர். மேடையில் அமைதி
நிலவுகிறது.)

(எடுத்துரைஞன் 1 மேடையைச்சுற்றிப் பார்த்து மகிழ்ச்சி
யுடன் பாடுகிறான். அதற்குத்தக மேடையில் நிற்போர் அபி
நயிக்கிறார்கள். பாடலை மிக விரிவாகக் காட்சிப்படுத்த வேண்

டும். மக்களின் மனப்பூரிப்பை. மகிழ்ச்சியை, நிறைவைக் காட்டுவதாகக் காட்சி அமையவேண்டும்.)

எடுத்த

துரைஞர்1: மாரி பெய்தது; மாரிபெய்தது
பூமி தேவியின் உடல் புதுமைபெற்றது.

மாரி பெய்தது, மாரி பெய்தது
பூமி தேவி புதுமை பெற்றது.
ஆறு குளங்கள் அனைத்தும் நிறைய
அனைத்து உயிரும் கனித்து மகிழ

மாரி பெய்தது மாரி பெய்தது
பூமிதேவியின் உடல் புதுமைபெற்றது.

மாரி பெய்தது, மாரி பெய்தது
பூமி தேவி புதுமை பெற்றது.
வெம்மை நீங்க தன்மை நிலவ
வெறுமை போக அருமை பெருக,

மாரி பெய்தது மாரி பெய்தது
பூமிதேவியின் உடல் புதுமை பெற்றது.

உழவர் கலப்பை தோளில் எடுத்து
உழுது மண்ணைப் பண்படுத்திட
எருது இழுக்க உழவர் அடிக்க
எங்கும் உள்ள மண் பொன்னாய் மாறிட

மாரி பெய்தது, மாரி பெய்தது
பூமிதேவியின் உடல் புதுமை பெற்றது.

விதைகள் வீசி உழவர் தாங்கள்
விரும்பியபடி விதை விதைத்திட
அவைகள் வளர்ந்து அழகு பொலிய
ஆடிப்பாடி மனமே மகிழ.

மாரி பெய்தது மாரி பெய்தது
பூமிதேவியின் உடல் புதுமை பெற்றது.

கதிரை உழவர் அறுத்துக் குவித்து
கட்டித் தலையில் எடுத்துச் சென்று
அடித்துப் பிரித்து நெல்லைச் குவித்து
அளந்து மூட்டை மூட்டை ஆக்க.

மாரி பெய்தது மாரி பெய்தது,
பூமிதேவியின் உடல் புதுமை பெற்றது.

சோர்வு அகன்று துயரமகன்று
துணிவு பெற்று மக்கள் யாரும்
ஆற அமர இருந்து உண்டு
அகமும் முகமும் மகிழ மகிழ.

மாரி பெய்தது மாரி பெய்தது
பூமிதேவியின் உடல் புதுமைபெற்றது.

லாலலாலலா ... லாலலாலலா
லாலலாலலா ... லாலலாலலா

(பாடியபடி அனைவரும் அரைவட்டமாகிறார்கள். நாடகத்திற் பங்கு கொண்டவர்கள் அனைவரும் மேடைக்கு வந்து வட்டத் துடன் இணைகிறார்கள். சபைக்கு வணக்கமுரைத்து அனைவரும் வரிசையாகச் செல்கிறார்கள்.)

திரை

[இந்நாடகத்தில் இடம் பெறும் 'முன்னிக் கடலை' எனத் தொடங்கும் பாடல் மாணிக்கவாசகரு டையது. 'திக்குகள் எட்டும் சிதறி' எனத் தொடங்கும் பாடல் சுப்பிரமணிய பாரதியாரு டையது. பாடல்களுக்கு இசை அமைத்தவர் எம். கண்ணன்.]

முதல் மேடையேற்றம்

12-07-1985

பங்கேற்றியோர்

வாககி சதானந்தன்
காஞ்சனா சாமுவேல்
உமையாள் சோதிநாதன்
ரூஜினி பாலசேகரம்
நந்தினி யோகானந்தன்
யாமினி யோகானந்தன்
பத்மினி ஆனந்தமணி
சிவகாமி யோகசேகரம்
சுகந்தினி சிலப்பிரகாசம்
சுகந்தினி நடராஜா
பவானி சதானந்தன்

பாடகர்

அமுதா தியாகராஜா
கலையரசி பொன்னையா
வைதேகி கதிர்காமத்தம்பி
மாலினி குணரட்ணம்
கதர்ஷினி ஸ்ரீரங்கநாதன்
நிஸாந்தி கனகரெத்தினம்
வதனி சண்முகலிங்கம்
கிருஷ்ணாந்தி செல்வராஜா
கீதா சிவகுருநாதன்

வீணை

ஜானகி வன்னியசிங்கம்
சஞ்சதா குமாரதாஸ்
ராதை சிவானந்தன்
யோகலதாஜினி யோக கோபாலகிருஷ்ணன்

மிருதங்கம், தபேலா

ராஜன் துரைசிங்கம்
கிருபாகரன் பரமசாமி

இசை

எம். கண்ணன்

பிரதி ஆக்கம்

கலாநிதி சி. மௌனகுரு

நெறியாள்கை

செல்வி மாலதி சண்முகலிங்கம்

மாதினி மதனகோபால்
சுபாஜினி நடராஜா
சுஜித்தா சுந்தரம்
சத்தியராணி இரத்தினசிங்கம்
பொற்செல்வி பொன்னுத்துரை
யசோதா சோமசுந்தரம்
புரியதர்ஷினி குலசிங்கம்
சுபோதினி யோகராஜா
வாமதி கனகலிங்கம்
சுபோதினி கோபாலகிருஷ்ணன்

தக்ஷினி பரராஜசிங்கம்
துவாரகா தேவானந்தன்
மதினி இராமநாதன்
நளாயினி குணசீலன்
துஷ்யந்தா தெய்வேந்திரன்
நளினி நவரெத்தினம்
சுபத்திரா குணரட்ணம்
சிவாஜினி யோகநாதன்
இராஜநிஸாந்தி மொறின்

கலாநிதி சி. மௌனகுருவின்

சரிபாதி

(நிருத்திய நாடகம்)

எழுதியது 1985

முதல் மேடையேற்றம் 05-07-1986

நாடக மாந்தர்

ஆண்கள் 7 பேர்

பெண்கள் 7 பேர்

எடுத்துரைஞர் 2 பேர்

(பின்னணி இசை ஆரம்பத்தில் இசைக்கப் படுகிறது. அதற்கு ஏற்ப மெல்ல மெல்லத் திரை திறக்கப்படுகிறது. மேடையில் தென்மேற்கே பார்த்தபடி UR லிருந்து DL வரை பெண்கள் வரிசையாக நிற்கிறார்கள். UR இல் நிற்கும் பெண் மிக உயரமான பீடத்தில் நிற்கிறாள். DL இல் உள்ள பெண் கீழே இருக்கிறாள். இடையில் உள்ளவர்களின் நிற்கும் உயரம் படிப்படியாக DL வரை குறைக்கப்படுதல் வேண்டும். துயர பாவனையில் பல்வேறு நிலைகளில் அவர்கள் நிற்கிறார்கள்.)

(DR இலிருந்து CC வரை ஆண்கள் வரிசையாக நிற்கிறார்கள். அவர்கள் வீரமுடன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி முன்னேறும் பாவனையில் நிற்கிறார்கள். அனைவரும் உறை நிலையில் நிற்க மேடையின் இருபக்கங்களிலுமிருந்து மேடையின் DC க்கு வந்த இரண்டு எடுத்துரைஞர்கள், பின்வரும் பாடலைப் பாடி அபிநயிக்கிறார்கள்.)

எடுத்த

(பாடல்)

புரைஞர்:

கதை ஒன்று சொல்ல நாம் வந்தோம் — இங்கு கதை ஒன்று சொல்ல நாம் வந்தோம்.

உலகத்தில் பெண்கள் சரிபாதி — இந்த ஒருபாதி இல்லாமல் ஒன்றும் நடக்காது.
உண்மை இதைக் கூறத்தானே — அந்த உமையானைச் சிவன் ஒருபாகமாய்க் கொண்டான்.

..... கதை ஒன்று

ஆண்களொடு பெண்கள் சரிசமமாய் — நின்று அவர்களொடு சேர்ந்து கடமைகளைச் செய்தால் சமூகத்தில் மலைபோல நின்று — நம்மை தடுக்கின்ற சகலதையும் தவிடுபொடி செய்வார்.

..... கதை ஒன்று

ஆண்கள் அனைவரும் சேர்ந்தே — தனியே அரும்பாடு பட்டுமே முடியாத செயலை பெண்களின் துணைகொண்டு செய்த — அந்த பெரியதோர் செயலொன்றைக் குறியீடாய்க் கொண்டு

..... கதை ஒன்று

நீண்டதோர் பயணத்தை மக்கள் — அன்று
நிகழ்த்தினார் நீண்ட நெடும் பாதையில் ஓர் நாள்

(இம் மேல்வரும் பாடலுக்கு எடுத்துரைஞர் DL இல் நின்ற
படி அபிநயிக்கிறார்கள். “ஓர் நாள்” என்று உரக்கக் கூறி
முடிந்ததும், அசையாது உறை நிலையில் நின்ற ஆண்களும்
பெண்களும் முன்னும் பின்னும் அசையத் தொடங்குகிறார்
கள். பாட்டு தொடர்கிறது. மேடையில் அசைந்துகொண்
டிருந்த மக்கள் பாடலுக்கு அபிநயிக்கிறார்கள்.)

எடுத்த (வசனத்தில்)
துரைஞர்: பாதையின் நடுவிலே நின்று — அங்கு
பயணத்தைத் தடுத்ததே நீண்டதோர் மலைதான்.

(மக்கள் மலையைப் பார்த்துப் பயந்த பாவனை; அச்சம். பின்
னர், சோர்வுடன் பழையபடி உறை நிலையில் நிற்கிறார்கள்.)

எடுத்த (பாடல்)
துரைஞர்: மலையை அகற்றவே — இந்த
மக்கள் எல்லாம் சேர்ந்த செயல் ஒன்றன் மூலம்
ஆண்களொடு பெண்கள் இணைந்தால் — இந்த
அகிலத்தை மாற்றலாம் என்பதனைத்தானே

கதையாகக் கூற நாம் வந்தோம் — இங்கு
கதையாகக் கூற நாம் வந்தோம்.

(எடுத்துரைஞர் மேடையை விட்டு நீங்குகிறார்கள். எடுத்துரை
ஞர் சென்றதும், மேடையில் நின்ற ஆண்களுள் CC யில்
றவர் மெல்ல அசைந்து தாளத்துக்கு ஏற்ப DC க்கு வரு
கிறார். DL பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறார். நீண்ட தொரு
பாதை என்று அவரது முகபாவமும், அபிநயங்களும் சபை
யோருக்கு உணர்த்த வேண்டும்.)

ஆண் 1: (பாடல்)
நீண்ட பாதை — மிக
நீண்ட பாதை
நீண்ட பாதையில் — தனியே
பயணம் செய்கிறேன்.

ஆண்மகன் நானே — எனக்கு
ஆரும் வேண்டாமே
தனியே செல்வதால்
சரியான இன்பமே.

(DL பக்கம் நடந்து சென்ற ஆண்மகன். இடையில் ஏதோ
வழி மறைத்திருப்பதை உணருகிறார். அதனை ஸ்பரிசித்தல்
பார்க்கிறார். அனைச் சுற்றிவந்து பார்க்கிறார். அசைத்துப்
பார்க்கிறார். மிகப் பலக்கொண்டமட்டும் அசைத்துப் பார்க்
கிறார். முகத்திலே முடியில்லையே என்ற ஏக்கமும் சோர்
வும். பின் DC க்கு வந்து நின்று சபையைப்பார்த்துப்
பாடுகிறார்.)

ஆண் 1: (விருத்தம்)

வழியிலே நிற்குமந்த
மலைஒன்று பாதைதன்னை
வழி மறைத்திருப்பதாலே
பயணத்தைத் தொடர ஏலா.
சனியனாய் மலை அகற்றும்
சக்தியே எனக்கு இல்லை.
ஆண்களைத் துணைக் கழைத்து
அகற்றவேன் மலையை நானே.

(ஆண்களிடம் வருகிறார். வரிசையாக நிற்கும் ஆண்களைத்
தொட்டு உசுப்பி விடுகிறார். பின் CC யில் நின்றபடி ஆண்
களை நோக்கிப் பாடுகிறார்.)

ஆண் 1: (விருத்தம்)

என்னரும் நண்பர் மாறே
இச்செய்தி செவியிற் கொள்வீர்
பாதையை அடைத்துக் கொண்டு
பர்வதம் நிற்குதங்கே.
ஆதலால் நீங்கள் இங்கு
ஆண்மக்கள் திரண்டு வந்து
அகற்றுவிர் மலையை நாங்கள்
அரும் பெரும் பயணம் செய்ய.

(ஆண்கள் நிமிர்கிறார்கள், தங்களுக்குள் கதைக்கிறார்கள்.
ஒரு முடிவுக்கு வந்த முகபாவம். பின், மேடையின் DR க்கு
வந்து பிக்கான், மண்வெட்டி, அலவாங்கு. கயிறு, கம்பு
முதலியவற்றைத் தூக்குவதுபோல பாவனை செய்கிறார்கள்.
பின் ஒன்றுதிரள்கிறார்கள். பின்வரும் பாடலுக்கு அணி
வகுத்து மலையைநோக்கி ஆண்கள் மாத்திரம் வருவதை
நெறியாளர் தம் கற்பனைக்கியையக் காட்சிப்படுத்தலாம்.)

ஆண்கள்: (பாடல்)

(காபிராக ஸ்வரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது.)

வலிமை மிக்க ஆண்கள் நாங்கள்
ஒன்று சேர்ந்தனம்
வழியடைத்த மலை தகர்க்க
வழி நடந்தனம்.

$$\begin{array}{r} 2 \quad 2 \quad 2 \quad 2 \\ \hline /கக \quad க \quad கஸ / கமதப / \\ 1 \quad 1 \\ \hline /கக \quad க \quad ரீஸ / ரீ; / \\ 2 \quad 2 \quad 2 \quad 2 \\ \hline /கக \quad க \quad கஸ / கமதப / \\ 1 \quad 1 \quad 2 \\ \hline /கக \quad க \quad ரீநீ / ஸா; / \end{array}$$

வழிதடுக்கும் மலை எமக்கு
தூ அல்லவோ — அதன்
வலி அடக்கி வெற்றி கொள்ளல்
லேசு அல்லவோ?

$$\begin{array}{r} 1 \\ \hline /ககமபப / பப நிபப / \\ 2 \quad 2 \\ \hline /பபநிநி / ஸா; / \\ 1 \\ \hline /ஸஸ் ரி நிஸ் / தநி பம / \\ 1 \quad 1 \\ \hline /கம நி பம / க ரிஸா / \end{array}$$

கல்லுடைக்கும் ஆயுதங்கள்
கரத்தில் ஏந்தினம்
கன உயர்ந்த மலை தகர்க்க
வழி நடந்தனம்.

$$\begin{array}{r} 2 \quad 2 \quad 2 \\ \hline /கக \quad க \quad கஸ / கமதப / \\ 1 \quad 1 \\ \hline /கக \quad க \quad ரீஸ / ரீ; / \\ 2 \quad 2 \quad 2 \\ \hline /கக \quad க \quad கஸ / கமதப / \\ 1 \quad 1 \quad 2 \\ \hline /கக \quad க \quad ரி நீ / ஸா; / \end{array}$$

ஆண்கள் ஒன்று சேருவோம்
அந்தமலை தூளாக்குவோம்
வழியடைத்த மலை தகர்த்து
வழி சமைத்துக் காட்டுவோம்.

$$\begin{array}{r} 2 \quad 2 \\ \hline /நிஸ் ரிநி / ஸஸ்ஸா / \\ 2 \quad 2 \\ \hline /நிஸ்ரீநி / ஸஸ்ஸா / \\ 2 \quad 1 \\ \hline /ஸஸ்ரி நிஸ் / தநிபம / \\ 1 \quad 1 \\ \hline /கம நிபம / கரிஸா / \end{array}$$

(அணிவகுத்துச் சென்றவர்க்கு முன்னாற் தலைமைதாங்கிச்
சென்ற ஆண் 1 மற்றவர்களை நிறுத்தி மேடையில் DL இல்
நின்ற மலையைக் காட்டுகிறான். அந்நேரம் DLஇன் ஓரத்
திற்கு வந்து எடுத்துரைஞர் ஆண்களைக் காட்டிப் பாடுகின்
றார். அப்பாடலுக்குத் தக மேடையில் அபிநயம் நடை
பெறுகிறது.)

எடுத்த (விருத்தம்)

புரையார் 1: வழியினை அடைத்து நிற்கும்
மலையினைக் கண்டார் கண்டு
மயங்கினார்; எனினும் தங்கள்
வலிமையின் துணிவினாலே
பல படத் திரண்டு, தாங்கள்
பற்றிய கருவி கொண்டு
மலையினைத் தகர்க்கலானார்
மாபெரும் ஆண்கள் கூட்டம்.

(மலையைத் தகர்த்து எறிவதற்கான பல்வேறு செயல்களில்
ஈடுபடுகிறார்கள்.

- சிலர் மலையை அசைப்பதுபோல பாவனை புரிகிறார்கள்.
- சிலர் பிக்கானூற் குத்தித் தகர்ப்பதுபோல பாவனை புரிகிறார்கள்.
- சிலர் மலையை நெம்புகோல் கொடுத்து நெம்புவது போல அபிநயிக்கிறார்கள்.

— நெறியாளரின் கற்பனை இங்கு விரியலாம், மலையை அகற்ற முழுமுயற்சி பண்ணுகிறார்கள் என்பது காட்சிப் படுத்தப்படவேண்டும். இறுதியிற் சோர்வடைந்து மெல்ல மெல்ல அசைந்து வந்து மேடையில் DR இல் ஆண்கள் அனைவரும் குழுமி அமர்கிறார்கள். ஆண் 1 மாதிரம் மலையின் அருகில் யோசித்தபடி நிற்கிறான்.

வயலினில் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் உணர்வு நிரம் பிய இசை, இசைக்கப்படுகிறது. இசையின் இடையில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஆண்களுள் ஒருவன் எழுகிறான். பின்னால் வரிசையாகச் சோர்ந்தபடி நிற்கும் பெண்களைப் பார்க்கின்றான். யோசிக்கின்றான். பின் மீண்டும் DRக் குத் தன் நண்பர்கள் மத்தியில் வந்து கூறுகிறான்.)

ஆண் 2: (பாடல்)

இராகம் : ஆனந்தபைவி

நான் ஓர் உபாயம் சொல்லுவேன்
நண்பரே கேட்பீர்
நானோர் உபாயம் சொல்லுவேன்.
அதோ பார் தனியாய் நிற்கும்
அந்த எம் பெண்கள் தம்மை
எம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு
இந்த மலைகள் தமைத் தகர்க்க முன்வருவோம்.

ஆண் 3: (இருந்தபடியே பாடத் தொடங்கி, பின் எழுந்து பாடுகிறான்.)

என்ன கதை நீர் பேசுகிறீர்
எனது நண்பா
என்ன கதை நீர் பேசுகிறீர்?

பெண்கள் எங்காகிலும் ஒன்றாய் திரண்டு பெரும்
காரியம் செய்து உள்ளாரா?
வலிமை குறைந்தோர் பாவம் வாயில்லாச் சீவன் அவர்
எதுவும் செய்யமாட்டார்
இக்கதை விட்டு நீர் வேறுகதை கூறுவீர்.

(இத்தனையையும் ஆரம்பத்திலிருந்தே கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெண்களில் ஒருத்தி தன் இடத்தில் நின்றபடி ஆண்களை நோக்கிப் பாடுகிறாள்.)

பெண் 1: இல்லை என் நண்பரே கேட்பீர்

நாமும் தான்
இங்கே ஓர் சக்தி அறிவீர்.

எம்மையும் சேர்த்தாற் தான்
எதையும் நீர் சாதிப்பீர்கள்
இல்லாவிடில் தனியே
எதனையும் செய்யமாட்டீர் தோல்வியே அடைவீர்கள்.

(பெண் 2 நின்ற இடத்திலிருந்து ஆண்களுக்கருகில் வந்து பாடுகிறாள்.)

பெண் 3: உண்மைதான் எம் நண்பர்களே
இதை உணர்வீர்
உண்மைதான் எம் நண்பர்களே.

உலகில் பெண்கள் இனம் சாதித்த காரியங்கள்
ஒன்று இரண்டா உரைக்க
மாபெரும் சக்தியான மாதரை நீக்கிவைத்து
மலையை வெல்ல ஏலாது
வாருங்கள் அனைவரும் இணைந்துடன் செல்லுவோம்

(ஆண்கள் அனைவரும் தமக்குள் கதைக்கிறார்கள்.
— யோசிக்கின்றார்கள்;
— தீர்மானிக்கிறார்கள்.)

ஆண்கள்

அனைவரும்: உண்மைதான் எம் நண்பர்களே
நீங்கள் உரைத்தது
உண்மைதான் எம் நண்பர்களே

அனைவரும் ஒன்றாகுவோம்
ஆண் பெண் பேதம் தகர்ப்போம்.
பாதை தடுத்து நிற்கும்
பாழும் மலையினை வெற்றியே கொள்ளும்.

ஆண் பெண்

அனைவரும்: எல்லோரும் ஒன்றாய்த் திரள்வோம்
மலைதகர்க்க
எல்லோரும் ஒன்றாய்த் திரள்வோம்

(ஆண்கள் பெண்கள் அனைவரும் பேதமின்றி ஒருவர் பின் ஒருவராய் அணிவகுக்கிறார்கள். மக்கள் அணிவகுப்பு நடைபெறுகிறது. மேடை முழுவதும் அணிவகுக்கிறார்கள்.)

கோரஸ் : (அணிநடைப் பாடல்)

தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம் — தெய்
தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம்

அனைவரும்: ஆண்களோடு பெண்கள் இங்கு
ஒன்று சேர்ந்தனம்.
அதி உயர்ந்த மலை தகர்க்க
வழி நடந்தனம்.

கோரஸ் : தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம் — தெய்
தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம்

அனைவரும்: வழி தடுக்கும் மலை எமக்கு
தூசு அல்லவோ — அதன்
வலி அடக்கி வெற்றி கொள்ளல்
லேசு அல்லவோ?

கோரஸ் : தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம் — தெய்
தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம்

அனைவரும்: புதிய சக்தி பெற்ற நாங்கள்
புறப்படுகின்றோம்.
இந்த இணைப்பில் எதிர்க்கும் எதையும்
தகர்த்து விடுகிறோம்

கோரஸ் : தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம் — தெய்
தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம்

அனைவரும்: கல்லுடைக்கும் ஆயுதங்கள்
கரத்தில் ஏந்தினோம்
கன உயர்ந்த மலை தடுக்க
வழி நடந்தனம்

கோரஸ் : தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம் — தெய்
தகிட தகிட தகிட தகிட
தகிட தகிட தாம்

(மலைக்கு அருகில் ஏற்கனவே யோசித்துக் கொண்டு நின்று
ஆண் 1, அணி வகுப்பைக் காண்கிறார்.)

— மகிழ்ச்சியடைகிறார்.
— மலையைப் பெண்களும் ஆண்களும் சூழ்கின்றனர்.
— திட்டமிடுகின்றனர்.
— மலை அகற்றும் முயற்சிகள் நடைபெறுகிறது.
உக்கிரமான ஆட்டம் நடைபெறுகிறது.

(இதற்கான ஆட்டக் கோலங்களை நெறியாளர் தம் கற்
பனைக்கு ஏற்ப ஆக்கலாம்.)

— மலை தகர்க்கப் படுகிறது
வெற்றிக் களிப்பில் ஆண்களும் பெண்களும் கைகோர்த்து
ஆடுகின்றனர்.

திரை மெல்ல மெல்ல மூடப்பட முடிய திரைக்குமுன்னால்
எடுத்துரைஞர் இருவரும் தோன்றிப் பின்வரும் பாடலைப்
பாடி அபிநயிக்கின்றனர்.)

திரை

கோரஸ்: ஆண்களோடு பெண்கள் இங்கு
ஒன்று சேர்ந்துமே
அற்புதங்கள் செய்த கதை
மேடையிட்டனம்.
இந்த நிலை நமது நாட்டில்
ஏற்படுத்தவே
இங்கிருக்கும் இளைஞர்களே
நீங்கள் வருவீர்.

(திரை மீண்டும் திறப்படுகிறது. மேடையில் நடிகர் அனைவரும்
அரை வட்டவடிவில் நிற்கிறார்கள். எடுத்துரைஞர்களும்
அவர்களுடன் இணைகிறார்கள். மீண்டும் திரை மெல்ல
மெல்ல மூடுகிறது.)

திரை

முதல் மேடையேற்றம் :

05-07-1986

மேடையில் :

நந்தினி யோகானந்தன்	தர்ஷிக்கா அருளானந்தன்
பத்மினி ஆனந்தமணி	பிறினி சொலமன்ஸ்
புஸ்பறஜனி மார்க்கண்டு	பொற்செல்வி பொன்னுத்துரை
சுபத்திரா கிருஷ்ணசிங்கம்	வாமதி கனகலிங்கம்
துஷ்யந்தி மயில்வாகனம்	வதனி தவரட்ணசிங்கம்
உஷா பரமரட்சகபாலன்	பவானி சதானந்தன்
சிவகாமி யோகராஜா	நிலாந்தினி இமானுவல்
ராஜினி பாலசேகரம்	மாதினி மதனசேகரம்

பாடியோர் :

அமுதா தியாகராஜா	வத்சலா ராஜசேகரம்
லேஷா கணேசன்	மங்களவாணி திருநாவுக்கரசு
குமாரி தர்ஷியானி உருத்திரசிங்கம்	மீரா சாம்பசிவம்
கீத்தா சிவகுருநாதன்	கோமளா சிவபாலரெட்ணம்
சுதர்சினி ஸ்ரீரங்கநாதன்	வைதேகி கதிர்காமத்தம்பி
சுலாமதி தம்புகந்தையா	மாலினி குணரட்ணம்
வைதேகி ராஜப்பிள்ளை	வாசுக்கி வேலாயுதபிள்ளை
கீதிகா கணேசநாதன்	வசுதா கதிர்காமநாதன்
சகிலா அருள்தாசன்	ஜானகி ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
ஜுலியாநா டொமினிக்	அமுதா சோமசுந்தரம்
சத்தியவள்ளி கனகசிங்கம்	வினோதினி சண்முகலிங்கம்
வரதலோஜினி கனகலிங்கம்	மதினி இராமநாதன்

திருமதி பவானி லோகேந்திரம்

மிருதங்கம் ; கிருபாகரன் பரமசாமி

இசை : கண்ணன்

வயலின் : திருமதி J. ஆனந்தநாயகம்

Base Side: துஷ்யந்தி தெய்வேந்திரன்

Drums : திருமதி தயா இரத்தின ராஜா

பிரதி ஆக்கம்: கலாநிதி. சி. மௌனகுரு

நெறியாளர்: செல்வி கலாவதி கந்தமூர்த்தி

குழந்தை ம, சண்முகலிங்கத்தின்

மாதொரு பாகம்

எழுதியது 1984

முதல் மேடையேற்றம்: 22-07-1984

நெறியாள்கை: க. சிதம்பரநாதன்

நாடக மாந்தர்

மனோன் மணி — குடும்பத்தலைவி

கமலா — மூத்த மகள்

சாந்தி — இரண்டாவது மகள்

ஜானகி — மூன்றாவது மகள்

நந்தினி — நாலாவது மகள்

உமா — ஐந்தாவது மகள்

ராதிகா — சுடைசி மகள்

மூர்த்தி — கமலாவின் கணவன்

பாடுநர் மூவர்

உரைஞர் மூவர்

— திரை விலக, மேடை தெரிகிறது. நொந்து கெட்டு வந்த ஒரு மத்தியதரக் குடும்பத்தின் இருப்போர் கூடத்தின் அமைப்பு அங்கு தெரிகிறது. இரண்டொரு கதிரை மற்றும் சில பொருட்கள் அங்கு தெரிகின்றன. மேடையின் மத்தியில் மனோன்மணி ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். அவரது கோலம், ‘அலங்கோலம்’ என்று சொல்லக் கூடிய நிலையில் உள்ளது. கவலையே உருவமாக, அசோகவனத்துச் சீதை போல, இருக்கிறார். அவரைச் சூழ அவர் ஈன் நெடுத்த பெண்பிள்ளைகள் அறுவர் நிற்கின்றனர். நந்தினி, நாலாவது மகள், ராதிகாவை (சுடைசி மகளை) அணைத்தபடி முன் வலதில் நிற்கிறார். உமா, ஐந்தாவது மகள் முன் இடத்தில் ஒரு மூலையில் சித்தப் பிரமை பிடித் தவளாக நிலத்தில் இருக்கிறார். ஜானகி, மூன்றாவது மகள் மத்திய இடத்தில் நின்று ஓய்ந்தவாறு தலைவாரிக் கொண்டு நிற்கிறார். சாந்தி பின் மத்திய மேடையின் வலதுபுறமாக நின்று களகில் உள்ள அரிசியில் நெல் பொறுக்கியபடி நிற்கிறார். சாந்தி இரண்டாவது மகள், கமலா மூத்த மகள், பின் வலத்தில் நிற்கிறார். ஏதோ வொரு துணியில் கிழிசல் தைத்தவாறு.

இவர்கள் ஏதோ ஒரு இரவல் வீட்டில் ஒட்டுக் குடித்தனம் நடத்துகிறார்கள் போலும். சமையல் தொடக்கம் சகலதும் இந்த இடத்தில்தான் நடைபெறும் போலும்.

பாடகர் மூவர் முன் இடதால் மேடைக்கு வந்து, ஒரு சுற்றுச் சுற்றி அனைவரையும் ஊன்றிக் கவனித்துவிட்டுப் பின் முன் மத்திய மேடைக்கு வந்து பாடுகின்றனர்.

பாடகர் : மங்கைய ராகப் பிறப்பதற்கே — நல்ல
மாதவஞ் செய்திட வேண்டும், அம்மா!
பங்கயக் கைநலம் பார்த்தலவோ — இந்தப்
பாரில் அறங்கள் வளரும், அம்மா!

‘அல்லும் பகலும் உழைப்பவர் ஆர்? — உள்ளத்து
அன்பு ததும்பி யெழுபவர் ஆர்?
கல்லும் கனியக் கசிந்துருகித் — தெய்வ
கற்பனை வேண்டித் தொழுபவர் ஆர்?’

மங்கைய ராகப் பிறந்ததனால் — மனம்
வாடித் தளர்ந்து வருந்துவதேன்?
தங்கு புவியில் வளர்ந்திடும் கற்பகத்
தாருவாய் நிற்பதும் நீர் அலவோ?

— பாடல் முடிய பாடகர் முன்வலதின் முன் புறமாக நிலத்தில்
அமர, பின் இடதால் வேறு உரைஞர் மூவர் மேடையில்
உள்ள குடும்பத்தைப் பார்த்து மத்திய மத்தியில் தாய்
நின்று —

உரை I : ஆவதும் அவளாலே, அழிவதும் ளாலே!

உரை II : தாயைச் சந்தையில் பார்த்தால், மகளை வீட்டிலே பார்க்க
வேணுமே?!

உரை III : புகையிலை விரிச்சாப் போச்சு, பொம்பிளை சிரிச்சாப்போச்சு!!

பாடகர் : பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும்
பெண்டிர் இரங்குதல் பேசவும் வேண்டுமோ!!!

உரைஞர் : பெண் எனப் பிறந்த மாயப் பிசாசு!!!

— ஆவேசத்தோடு கூறிவிட்டு உரைஞர் சென்று முன் இடதின்
முன் பகுதியில் நிலத்தில் அமர்கின்றனர். அமர்ந்து வெற்
றிலே பாக்குப் போட்டு மகிழ்வர். —

— நந்தினி மெதுவாகத் தாயிடம் செல்கிறாள். தமக்கையுடன்
ராதிகாவும் செல்கிறாள். நந்தினி தாயைப் பார்த்து —

நந்தினி : அம்மா ... அம்மா ... எழும்பி வாங்கோவன் ...

ஜானகி : அப்பா செத்துப் பத்து மாதமாகிது, அம்மா இன்னும்
தலைவிரிகோலமாத்தான் இருக்கிறா!

பாடுநர் I : கொழுகொம்பிழந்த கொடியப்பா!

பாடுநர் II : கலையைப்பிரிந்த பிணையப்பா!!

பாடுநர் III : துணையைப் பிரிந்த அன்றில் பேடப்பா!

உரைஞர் I : தாலி இழந்தவள் சபை சந்திக்குதவாதவள்!

உரைஞர் II : முன்னுக்காகாது முழுவியளத்துக்குதவாது!!

உரைஞர் III : பெண்ணுக்குப் பெருமை புருஷனல்லவா!!!

நந்தினி : அம்மா ... எழும்பி வாங்கோ ...

ஜானகி : எழும்பிப் போங்கோவன்!!

நந்தினி : வாங்கோ அம்மா, நான் தலைசீவி விடுறன்.

— இங்கு வருகின்ற பாடகர்கள், உரைஞர்கள் என்பவர்கள்
கதை சொல்பவர்களாக மட்டுமன்றி, எமது சமூகத்தின்
வகை மாதிரிப் பாத்திரங்களாகவும் தோன்றி நாடகத்தை
நடத்துவர். —

ஜானகி : கூப்பிட்டால் எழும்பிப் போங்கோவன்! எத்தனை நாளைக்கு
இப்பிடியே இருக்கப் போறீங்கள்! ஆரும் வந்தாலும் உங்
களைப் பாத்திட்டு வித்தியாசமா நினைப்பினை!

மனோன் : (மிகுந்த கவலையோடு) நான் இனி வித்தியாசமானவன்
தானே!! எனக்கினி இந்த உலகத்திலே என்ன இருக்கு!!!...

பாடுநர் I : பூவிருக்கா !!

பாடுநர் II : பொட்டுருக்கா !!!

பாடுநர் III : பட்டுத்தானுமிருக்கா!!!

(மிகுதியான சோகம்)

உரைஞர் I : பூவெதுக்கு!!!

உரைஞர் II : பொட்டெதுக்கு!!!

உரைஞர் III : பட்டெதுக்கு!!!!

(மிகுந்த ஆத்திரம்)

மனோன் : எனக்கினி உலகத்திலே ஒன்றுமில்லை!!

பாடுநர் I : தொட்டுத் தாலிகட்டின அவர் போனாப்பிறகு..

பாடுநர் II : அவ ஆருக்காகச் சீவிச் சிங்காரிக்கிறது!

பாடுநர் III : ஆருக்காகத் தன்னைச் சோடிக்கிறது!

உரைஞர் I : கணவனை இழந்த கைம்பெண்!

உரைஞர் II : பதியை இழந்த பேதை!!!

உரைஞர் III : புருஷனை இழந்த பாவி!!!

— 5

மனோன்: ஐயோ!!! அவரைக் கொண்டுபோன கடவுள். அவரை விட்டிட்டு என்னைக் கொண்டு போயிருக்கக்கூடாதோ !!!...

— முன் வலதால் வந்து முன்வலதில் மூன்றுபேர் நிற்கின்றனர். —

ஜானகி: அப்பாவைக் கொண்டு போனது கடவுளில்லை!

நந்தினி: அப்பாவை அநியாயமாகக் கொண்டவை, காதையர்! வெறி பிடித்த காதையர்!!

பாடுநர் I: ஓம், கொழும்பிலே இந்தக் குடும்பம்...

பாடுநர் II: குடும்பத் தலைவனைப் பறிகுடுத்திட்டு...

பாடுநர் III: அனாதரவா இஞ்சை வந்து நிக்ருது.

உரைஞர் I: ஆம்பிளை இல்லாத குடும்பம் மூளிக் குடும்பம்!

உரைஞர் II: சாண்பிள்ளை ஆனாலும் ஆண்பிள்ளையல்லே!!

உரைஞர் III: பெண்புத்தி பின்புத்தி தானே!!!

ஜானகி: பொத்துங்கோ வாயை! கண்டறியாத உழுத்துப்போன பழமொழிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு நிக்கினை.

உரைஞர் I: அடங்காப்பிடாரி!

உரைஞர் II: ஆம்பிளைத் தங்கச்சி!!

உரைஞர் III: வீட்டுக்குதவாதவன்!!

பாடுநர் I: பாவம் பொடிச்சி!

பாடுநர் II: தகப்பன் செத்த கவலையிலே கதைக்கிது!

பாடுநர் III: பெரியவையை அப்பிடிப் பேசாதை பிள்ளை

நந்தினி: அக்கா, நீங்கள் ஏன் அவையோடை கதைக்கிறீர்கள்?... அக்கா, நினைக்கிற நினைப்புக்களை வாயாலே வெழுத்து வாங்காமல், நிதானமாக நிண்டு நடந்து காட்டுங்கோ.

உரைஞர் I: இவள் அமசடக்கி!

உரைஞர் II: அழுத்தக்காரி!

உரைஞர் III: ஆணவம்பிடிச்சவள்!!!

பாடுநர் I: நந்தினி சொன்னது ஞாயமடி ஜானகி.

பாடுநர் II: பொம்பிளையளுக்கு நிதானம் வேணும்; அடக்கம் வேணும்.

நந்தினி: ஆப் பிளையளுக்கும் அது வேணும்தான்! மனிஷருக்கு அது அவசியம்!

பாடுநர் III: ஓமோம், அது நியாயம்!!!

— பின் வலதில் இருந்து தனது கணவனின் சேட்டுக்குத் 'தெறி' தைத்துக்கொண்டிருந்த கமலா ஏதோ அலுவலாக புன் இடதை நோக்கி வருகிறாள். சளகோடு நின்ற சாந்தி கமலாவின் பின் வந்து முன் மத்திக்கும் முன் இடதுக்கும் இடையில் வைத்து... —

சாந்தி: பெரியக்கா,

கமலா: என்ன சாந்தி?

சாந்தி: வெங்காயம் முடிஞ்சுதக்கா ... பிஞ்சுமிளகாயும் இல்லை ...

கமலா: வேறை?!

சாந்தி: நாளைக்கு அரிசியுமில்லை.

கமலா: அடுப்பிருக்கோ?!

ஜானகி: பெரியக்கா, சின்னக்காவோடை ஏன் கோவிக்கிறீங்கள்.

கமலா: அதில்லை இதில்லை என்று நெடுகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் வேறை எதைச் சொல்லுறது.

நந்தினி: பெரியக்கா, அத்தானிட்டை கொஞ்சக் காசைக் கூடுதலா வேண்டித் தந்தீங்களெண்டால்...

உரைஞர் I: அவன் பாவி ஒரு பொம்பிளையை இந்தக் குடும்பத்திலே கட்டி ஒரு வருஷமாக இல்லை...

உரைஞர் II: ஆறு பெட்டையையும் மாமிக்காரியையும் பொறுப்பேற்க வேண்டி வந்திட்டிது.

உரைஞர் III: சன்னிக்கு சம்சாரம் பெருத்த கதையாய் போச்சது அவன் பாடு.

பாடுநர் I: அதுதான் சொல்லுறது பெட்டையள் கனக்க உள்ள குடும்பத் திலை மூத்ததைக் கட்டிவனுக்கு மீட்சி இல்லை என்று

ஜானகி: எனக்கொரு உத்தியோகம் கிடைச்சிட்டுதெண்டால் நான் பிறகு ஒருத்தருக்கும் பயப்பிடத் தேவை இல்லை.

நந்தினி: ஜானகி அக்கா, நீங்கள் உங்கடை சுதந்திரத்தை மட்டும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு கதைக்கிறியள்.

ஜானகி: உலகத்தின்றை சுமையை என்னைச் சுமக்கச் சொல்லுறியே?!

நந்தினி: உலகத்தின்றை சுமையை, நாங்கள் சுமக்கத் தேவையில்லை அக்கா, ஆனால் சுமையாய் இருந்து உலகத்தை அழுத்திக் கொண்டிருக்கிற பாரத்தை நாங்கள் புரட்டித்தள்ள எங்களால் இயன்றளவு பாடுபடலாம் தானே.

பாடுநர் II: இராமர் அணைக்கட்டிநிலை மினக்கெட்ட அணில்போல!

உரைஞர் I: பெண்புத்தி எப்பவும் பின்புத்திதானப்பா!

பாடுநர் III: அவன் உமா உதிலை, உந்த மூலையிலை தலையை நிலத்திலை குத்திக்கொண்டு கிடக்கிறான்.

உரைஞர் II: அவன் தேப்பன், ஆம்பிள்ளை செத்ததோடை, இந்தக் குடும்பம் சீரழிஞ்சு போச்சது!

உரைஞர் III: அவனைக் கொண்டுபோய்த் தெல்லிப்பனை ஆஸ்பத்திரியிலை யெண்டாலும் விடுங்கோவன்.

உரைஞர் I: அங்கொடைக்குக் கொண்டு போகேலுமே இந்த நாளேலை.

ஜானகி: உமாவுக்கு பைத்தியமெண்டு நீங்கள் தீர்மானிச்சுப் போட்டிங்களே!!?

நந்தினி: அப்பா செத்ததையும் வீடு எரிஞ்சதையும் அப்ப கண்ட உமா ஏங்கிப் போனாள்.

பாடுநர் I: ஏக்கவாயு சுவாத சன்னியாக்கிப்போடும் பிள்ளை!!

பாடுநர் II: பிறகு சீவமோசமா விட்டாலும் விடும்!!

— தாய் எழுந்து சென்று உமாவைத் தூக்கித் தன் மடியில் அவள் தலையை வைத்து தலையை வருடுகிறாள் —

— பாடுநர் இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பாடுகின்றனர், —

பாடுநர்: உள்ளத் தளர்வுறும் நேரத்திலே — உயிர் ஊட்டும் உரைகள் உரைப்பவர் ஆர்? அள்ளி யெடுத்து மடியிருத்தி — மக்கள் அன்பைப் பெருக்கி வளப்பவர் ஆர்?

உரைஞர் II: ஒரு பெட்டைக்கு விசரெண்டால், பேந்து குடும்பத்திலை பெண்ணெடுக்க வரமாட்டாங்கள் ஒருத்தரும்

ஜானகி: உமாவுக்கு நீங்கள் சொல்லுறது போல மூளைப்பிச்சுகொண்டு மில்லை. ஒரு மன அதிர்ச்சி...

நந்தினி: அமைதியான சூழ்நிலையும் அன்பும் அவளைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வரும் என்று டொக்டர் சொன்னவர்.

உரைஞர் III: என்னமோ, உதுகள் மூடி மறைச்ச வச்சிருக்கக் கூடிய வருத்தமில்லை!

பாடுநர் III: அந்தாள் இருந்தால் காககாசெண்டு பாராமல் சிலவளிச்சு வைத்தியம் செய்திருக்கும்.

பாடுநர் I: மலைபோலை, அருமந்த ஆம்பிளை மாண்டு போச்சு!!

மனோன்: ஐயோ! என்றை துரை!! என்னைத் தவிக்க விட்டிட்டு ஏன் போனியன்!!

பாடுநர்: பொன்னும் அழிவாச்சே — உன் பொன்னுயிருந் தீங்காச்சே! காகம் அழிவாச்சே — உன் கனத்த உயிர் தீங்காச்சே.

தாலிச் சரடிமுந்தேன் — நான் தங்கப் பொன் மாற்றிமுந்தேன் முத்துச் சரடிமுந்தேன் — நான் முருக்கம் பூப் பட்டிமுந்தேன்.

மனோன்: ஊரைக் குறித்துவையும் — எனக்கு
உற்றமனை தேடிவையும்;
நாட்டைக் குறித்துவையும் — எனக்கு
நல்லமனை தேடிவையும்,

— சாந்தி களகை வைத்துவிட்டு ஓடி வந்து தாயை அணைத்து
அழுகிறாள் —

ஜானகி: ஆர் இஞ்சை இப்ப செத்ததெண்டு ஒப்பாரி வச்ச அழுகி
றீங்கள்!!!

உரைஞர் I: ஆர் செத்ததோ?!!!

உரைஞர் II: உன்ர கொப்பன் செத்தது உனக்கு ஞாபகமில்லையே?!

நந்தினி: போன ஆடியிலை செத்ததுக்கு, இப்ப செத்தமாதிரிக்
கத்திறீங்கள்!

பாடுநர் I: ஒரு வருஷமெண்டாலும் துடக்குக் காக்க வேண்டாமே.

பாடுநர் II: செத்தவன் மலைபோலே ஆம்பிளையல்லே!

உரைஞர் III: எண்டெண்டும் உங்களுக்குத் துடக்குக்குரியவனல்லே?!

ஜானகி: கண்டறியாத துடக்கு! அப்பா செத்தது கவலைதான்.
அதுவும், அவலமாச் செத்ததை நினைக்க ஆத்திரம்தான்
வருகுது.

நந்தினி: அதுக்காக ஆத்திரப்பட்டுக் கொண்டும் கவலைப்பட்டுக்
கொண்டும் இருக்கிறதாலை ஆருக்கு என்ன பிரயோசனம்?

ஜானகி: மூக்கைச்சீறி முந்தானையிலை துடைச்சுக் கொண்டிருக்கிற
தாலை முடிஞ்சுபோனதுகள் திரும்பி வருமே?!

நந்தினி: திடீரெண்டு அப்பா இல்லாமல் போனதாலை எங்கடை
பொறுப்புகள் இரட்டிப்பாவிட்டுது.

உரைஞர் I: ஆயிரம் பெட்டைக் கழுதைகள் நீங்கள் சேந்தாலும்
அவன் ஆம்பிளையின்றை இடத்தை நிரப்பிப்போடுவீங்
களே?!

உரைஞர் II: பெட்டைக்கோழி கூவி விடியாது கண்டியோ!

ராதிகா: சேவல் கூவியும் விடியிறதில்லை, விடியிறதைக்கண்டுதான்
சேவல் கூவிறது.

— புதிதாக வந்து அமைதியாக அமர்ந்திருந்து பார்த்துக்
கொண்டிருந்த மூவர் தம்மை மறந்து கைதட்டி விடுகின்
கின்றனர். அமைதியாகி விடுகின்றனர். —

உரைஞர் III: முத்தநாள் பெய்த மழைக்கு முளைச்ச காளானும் துவங்கி
விட்டுது கதைக்க.

உரைஞர் I: மூத்தது மோடென்றால் முழுதும் மொக்குகள் தான்!

உரைஞர் II: முதற் கோணல் முற்றுங் கோணல்.

ஜானகி: ஆர் கோணலெண்டு இன்னும் விளங்க இல்லை.

நந்தினி: பார்வையிலை கோணலிருந்தால் பாக்கிறதெல்லாம் கோண
லாகத்தான் தெரியும். கனகாலம் கிடந்து கீறு விழுந்து
வெடிச்ச கண்ணாடிக் கூடாகத்தானே நீங்கள் எல்லாத்தையு
ம் பாக்கிறீயள்!

ராதிகா: கண்ணாடியை மாத்தப் பார்வை சரிவரும்.

உரைஞர் III: நீ கடைசிவரைக்கும் சரிப்பட்டு வராய்!

உரைஞர் I: சின்னமியான்றை செட்டைப்பார்!!

பாடுநர் I: பெரியவைக் கெதிரா நிண்டு பொம்பிளைப் பிள்ளையள்
ஞாயம் கதைக்கக் கூடாது பிள்ளை.

பாடுநர் II: பெரியவை திட்டினால் பவிச்சுப்போம்பிள்ளை!!

ராதிகா: இவை என்ன பழங்காலத்து முனிவர் மாரோ?

ஜானகி: அல்லது முனியளோ?!

உரைஞர் I: பொத்துங்கோடி வாயை!!

— உரைஞர் மூவரும் ஆத்திரத்துடன் எழுந்து வெளியே
செல்ல முற்படும்போது. பாடுநர் பேசுவதைக் கேட்டுச்
செல்லாது நிற்கின்றனர்.. —

பாடுநர் II: தங்கச்சி நந்தினி, அப்பாவின்றை ஆட்டத்துவசம்
கெதியிலை வருதல்லே

பாடுநர் III: ஓ, இன்னும் ரெண்டு மாசம் கிடக்கு.

பாடுநர் I: துவசம் கொடுக்கவும் பொடியனுமில்லை. எல்லாம் பெட்டை யளாய்ப் போச்சு.

உரைஞர் II: ஆறும் பெட்டைக் கழுதையன்!!

ஜானகி: ஆனால் கவலைப்படாதேயுங்கோ. உங்கடை விதிமுறை தவறாமல்தான் அப்பாவுக்குக் கொள்ளிவைச்சவை!

நந்தினி: ஓம், அப்பாவை வீட்டாலை இழுத்து ரோட்டிலை போட்டுப் பெற்றோல் ஊத்திக் கொள்ளி வச்ச அத்தனை பேரும் ஆம்பிளையள்தான்.

ஜானகி: உங்களைப் போலத்தான் அவையமும். பெட்டைக் கழுதையன் எண்டுபோட்டு எங்களை விட்டிட்டினம்.

உரைஞர் III: என்ன இருந்தாலும், செத்த ஆத்துமா அந்தரிக்காமல் ஆட்டத்துவசத்தை வடிவாச் செய்யவேணும்.

பாடுநர் II: ஊர்ச் சனத்துக்குச் செத்த வீட்டையும் பார்க்கக் கிடைக்க இல்லை.

பாடுநர் III: அந்திரட்டியும் செய்யச் சாம்பல் கிடைக்க இல்லை!

உரைஞர் I: ஆட்டத் துவசத்தை வெகு சங்கையாச் செய்யவேணும்.

பாடுநர் I: பிள்ளை கமலா, உன்றை புருஷன் இருக்கிறான் தானே; அவனைக் கொண்டு குடுப்பியுங்கோ துவசத்தை.

உரைஞர் II: ஊருக்கெல்லாம் வடிவாச் சொல்லிச் செய்ய வேணும்.

உரைஞர் III: பன்றெண்டு மானையமும் சேத்து மொத்தமாகக் குடுக்க வேணும்.

பாடுநர் II: காசு ஒரு நாலாயிரம் சிலவளியும்

உரைஞர் I: இருக்குமட்டும் இவைக்குத்தானே உழைச்சுக் குடுத்தவன் சிலவளிக்கட்டன்!

நந்தினி: நாளாந்தம் சமைபலுக்கே காசு காணாமல் இருக்க, நீங்கள் நாலாயிரத்துக்குச் சிலவு தேடுறீங்கள்.

உரைஞர் II: சிலவெண்டு விட ஏலுமே- செய்ய வேண்டியதுகளைச் செய்யத்தானே வேணும்.

ஜானகி: செய்ய வேண்டியதுகள், செத்தவைக்கு அந்திரட்டி துவஷ மல்ல; இருக்கிறவைக்கு...

உரைஞர் III: அந்திரட்டி துவஷமோ?!!

நந்தினி: இல்லை, இருக்கிறவைக்கு வாழ வழி செய்யிறதுதான் இப்ப செய்யவேண்டியது.

உரைஞர் I: ஆருக்கு வாழ வழிதேடப் போறா?!! எங்கை வாழ வழி தேடப்போரா?!!

நந்தினி: எங்களுக்குத்தான் வாழ வழிதேடப்போறன். இஞ்சை இருந்துதான் வாழ வழிதேடப்போறன்.

உரைஞர் II: இஞ்சை, உங்கடை உந்தச் சேட்டையளுக்கு இடந்தர மாட்டம்!

உரைஞர் III: வேணுமெண்டால் கொழும்புக்குத் திரும்பிப் போய் உங்கடை கூத்துக்களை ஆடுங்கோ!!

உரைஞர் I: கேக்க ஒருத்தரும் வராயினை!!!

ஜானகி: நாங்கள் திரும்பிக் கொழும்புக்குப் போறதுதான் நல்லது நந்தினி.

உரைஞர் II: போய்ப் பேந்தும் வேண்டிக் கட்டிக்கொண்டு வாங்கோ!

ஜானகி: காதையர் கூட்டம் வந்துதாக்க, நாங்கள் பக்கத்து வீட்டை ஓடப் பெரேரா குடும்பந்தானே எங்களைக் காப்பாற்றினது.

உரைஞர் III: பெரேரா எண்டால் சிங்களவரல்லே?!

பாடுநர் III: சிங்களவர் உங்களுக்கு பாதுகாப்புத் தந்து காப்பாத் தினவையோ?!!

ஜானகி: ஓ, சிங்களக்குடும்பந்தான் எங்களைப் பாதுகாத்தது.

நந்தினி: எங்களை மட்டுமில்லை, வெளியாலை இருந்த ஒவ்வொரு தமிழனையும் ஏதோ ஒருவகையிலே ஒரு சிங்களவன் காப்பாற்றித்தான் விட்டிருக்கிறான்.

பாடுநர் I: அவையிலும் நல்லாக்கள் இருக்கின்ற அப்ப!!

ஜானகி: எங்கனையும் பாக்க அவை கூட நல்லவை.

நந்தினி: நல்லவையும் கெட்டவையும் எங்கையும் இருக்கின்ற.

— சாந்தி முன்னுக்கு எழுந்து வந்து —

சாந்தி: இஞ்சை, இந்தச் சாரி கூட அந்தப் பெரேரா குடும்பத்துப் பிள்ளையொண்டு எனக்குத் தந்ததுதான். நல்ல குணமான பிள்ளை.

மனோன்: பெரேரா பெண்சாதி கூட அந்த நாலு நாளும் எங்களை எவ்வளவு அன்பா வச்சிருந்தவ.

— உமா திடுக்கிட்டுப் பயந்து எழுந்து ஆவேசமாக —

உமா: ஐயோ! அவங்கள் வாறாங்கள் கூட்டமா வாறாங்கள்! கத்தியள் தடியளோடை வாறாங்கள்!!! ஐயோ ஓடுங்கோ!!!

மனோன்: உமா, இஞ்சை நாங்கள்தான் இருக்கிறம் பிள்ளை. வேறே ஒருத்தரும் வராயினை உமா!

சாந்தி: நீங்கள் தேவை இல்லாததுகளைக் கதைச்ச உமாவைப் பயப்படுத்தி நீங்கள்.

உமா: அவங்கள் கூட்டமா வாறாங்கள்!!

மனோன்: இல்லை உமா! நீ அபமாவின்ர மடியிலே படு.

நந்தினி: உமாவின்றை பயத்துக்குத்தான் நாங்கள் இப்ப பரிகாரம் தேடவேணும்.

பாடுநர் II: ஒம் பிள்ளை காரைக்காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் ஒரு பார்வை பாப்பியுங்கோ

பாடுநர் III: நூலொண்டும் கட்டிவிடுங்கோ

நந்தினி: நான் அந்தப் பார்வை பாக்கிற பரிகாரத்தைச் சொல்ல இல்லை.

உரைஞர் I: அப்ப என்ன பார்வையிலே நீ நிக்கிறு?!

நந்தினி: நீண்ட பார்வையிலே. பல கைகள் ஒருமித்து ஒங்கிக் கொண்டு வரேக்குள்ளே, தனித் தனிக் கைகள் இரங்கி அணைச்ச ஆதரவு தருகுதுகள். அந்தத் தனிக் கைகளின்றை அரவணைப்பை நம்பி நாங்கள் வாழ முடியுமே!

உரைஞர் II: ஒண்டும் விளங்க இல்லை!!

உரைஞர் III: கிரந்தம் பேசிறுள்!!

ஜானகி: பேந்தும் பிரச்சினை வந்தால் பெரேரா குடும்பம் எங்களைக் காப்பாற்றுவினைதானே.

சாந்தி: அப்பிடித்தானே சொல்லி விட்டவை; அமளி அடங்கத் திரும்பி வாருங்கோ என்று.

நந்தினி: பருந்து இரைதேடி வரேக்கை தாய்க்கோழியாலை கூடச் சில சமயம் எல்லாக் குஞ்சுகளையும் காப்பாற்ற முடியிற தில்லை

பாடுநர் I: ஓ பருந்து ருஞ்சிக்கொண்டு போகிடும்.

நந்தினி: அப்ப வேட்டை நாய்கள் கூட்டமாக கலைச்ச வரேக்கை தனிக்கோழி என்ன செய்ய ஏலும்.

பாடுநர் II: கோழியுப் போய்க் குஞ்சும் போகவேண்டியதுதான்.

உரைஞர் I: 'அதுகும் போச்சு அரகரா! செம்பும் போச்சுச் சிவசிவா' எண்ட கதையாத்தான் போகும்.

நந்தினி: ஆபத்து. ஒரு பட்டாளம்போல ஒண்டா, ஒழுங்கா திரண்டு வருகுது; அதைப்போலப் பாதுகாப்பும் அரவணைப்பும் ஆதரவும் ஒண்டா இணைஞ்சகாத் திரண்டதா ஒழுங்கா கிடைக்கவேணும், அது அப்பிடிக்கிடைக்குமோ?!

மூவர்: அதுதான் கேள்வி! விடை என்ன?!!!

உரைஞர் II: 'என் கேள்விக் கென்னபதில்'? (கேவியாகப் பாடுதல்)

பாடுநர் III: 'என் பார்வைக் கென்னபொருள்?!!!

— முற்போக்காளர்களின் சிந்தனை பிற்போக்காளர்களால் கேலி செய்யப்படுவது என்பது இங்கு செய்து காட்டப்படலாம் —

ராதிகா: பகிழ்க் கிது நேரமில்லை!!

வாழ்வுக் கினி என்ன வழி!!!

— இத்தகைய கேலிகளை இளைய தலைமுறை ஆவேசத்துடன் எதிர் கொள்ளும் என்பது இவ்விடத்தில் ராதிகாவின் நுட்பத்திக் காண்பிக்கலாம் —

— ஜானகி, பின்னலில் கட்டுவதற்குரிய ஒரு பூமாலையை நந்தினி கையில் கொடுத்து —

ஜானகி: நந்தினி ஒருக்காக் கட்டிவிடு; நேரம் போகிட்டிது. 'யூனிவ சிட்டி' 'சோசலுக்குப்' போக வேணும்.

உரைஞர்III: தகப்பன் மலைபோல செத்து வருஷமொண்டாகேல்லை..

உரைஞர்I: அதுக்கிடையிலே சீவிச் சிங்காரிச்சுப் பூவும் பொட்டும் வச்சுப் புறப்பட்டிட்டா ஊர்வலத்திலே.

உரைஞர்II: கேவலத்தைப் பார்க்க அவனில்லை; புண்ணியாத்துமா போகிட்டான்!

பாடுநர்I: ஏதோ அதுகளும் தங்கள் கருமங்களைப் பார்க்கத்தானே வேணும்.

உரைஞர்III: கண்டறியாத கருமங்கள்!

பாடுநர்II: தங்கச்சி ஜானகி, பூவை, ஒரு 'பாக்குக்கை' மறைச்சுக் கொண்டுபோய் வச்சுக் கட்டிக்கொள்ளன் பிள்ளை.

பாடுநர்III: உப்பிடிப் போக, ஊரவை பார்த்தால் நொட்டை சொல்லுவினை.

ஜானகி: நாங்களேன் ஊருக்காக வேஷம் போடுவான்!! அம்மா நான் போய்ட்டுவாறன்.

— ஜானகி முன்னிடதால் வெளியேறுகிறாள் —

உரைஞர்I: போகிட்டேன் வாறு!

உரைஞர்II: தேசாந்திரமாப் போவன்!!

உரைஞர்III: தேப்பன்னை ஆட்டத்துவஷம்...

—அதற்கிடையில் ராதிகா முன்னிடதால் வெளியே பார்த்து விட்டு கமலாவைப் பார்த்து

ராதிகா: பெரியக்கா, அத்தான் வாரூர்!

உரைஞர்III: வரட்டும், அதொரு பொதிசுமந்த கழுதை!!

—கமலாவின் கணவன் மூர்த்தி முன்னிடதால் வர கமலா விரைந்து வந்து அவனிடமிருந்து 'மிறீவ் கேசை' வாங்கு கிறாள் — மனோன்மணி, மற்றவர்கள் எழுந்து மரியாதை யோடு ஒதுங்கி நிற்கின்றனர் —

உரைஞர்I: தம்பி மூர்த்தி, மாமாவின்னை ஆட்டத் துவசம் வருகுது.

மனோன்: ஒம் தம்பி, அதையொருக்காச் செய்யவேணும்.

கமலா: இந்தாருங்கோ தேத்தண்ணி. வந்தவரை இருக்கவிட இல்லை. துவசக் கதை துவங்கிட்டினை

உரைஞர்II: என்ன செய்யிறது, அவன் பொடியன் தானே எல்லாத்தையும் செய்யவேண்டி இருக்கு!

மூர்த்தி: காசொண்டுமில்லை, இருந்ததை வெளியாலை போக 'ஏஜன் சி'க்குக் குடுத்திட்டன்.

உரைஞர்III: காசில்லை என்று விடக்கூடிய அலுவலே இது?!

உரைஞர்I: வெளியிலே போறனெண்ணிறான்.

உரைஞர்II: நீ இல்லாட்டில் வாற வருஷம் ஆர் துவசம் செய்யப் போகினை?!

உரைஞர்III: இந்த வருஷம் சிறப்பாச் செய்துவிடன்.

மூர்த்தி: காசு கனக்கத் தேவைப்படும்!

உரைஞர்I: ஒரு நாலாயிரம் தேவைப்படும்.

மூர்த்தி: நாலாயிரமோ?!!

உரைஞர்II: செய்யிறதைச் சிறப்பாய்ச் சங்கையாய்ச் செய்ய வேணும்

உரைஞர்III: ஊருக்குச் சொல்லி செய்யவேணும்.

உரைஞர் I: ஐயருக் காள் அனுப்ப வேணும்

மூர்த்தி: செய்ய வேண்டியதுகளைச் செய்யவுந்தானே வேணும்.

உரைஞர்: அச்சா!! இவனல்லோ ஆம்பினை!!

உரைஞர் II: சாண்பிள்ளை ஆனாலும் ஆண்பிள்ளையல்லே!!

உரைஞர் III: அப்ப பிள்ளை வெளிக்கிடுங்கோ, சாமான் சக்கட்டை வேண்டுவம்.

பாடுநர் I: வெளிக்கிடு தம்பி மூர்த்தி.

பாடுநர் II: காசை எடு!

பாடுநர் III: நாலைஞ்ச சாக்கும் எடு! அரிசி சாமான் போடவேணும்.

உரைஞர் I: நாங்கனும் வாறம், கூடமாட உதவி செய்ய.

உரைஞர் II: வாருங்கோ. வாருங்கோ!!

— பின்வரும் பாடல் பாடப்பட மூர்த்தி ஓடி ஓடிப் பல பொருட் களைச் சுமந்து வந்து போடும் வகையில் ஊமம் நிகழ்த்த, உரைஞரும் உதவி செய்கின்றனர்.. பெண்கள் புடைத்தல்' காய்கறி வெட்டுதல், சமைத்தல் போன்ற ஊமங்களை நிகழ்த்துவர். ஐயர் வந்து கிரியை நடத்தலாம். பின் பந்தி போடலாம். உரைஞர், பாடுநர் இருந்து சாப்பிடலாம்; வெற்றிலை பாக்குப் போடலாம்.

— இவை நிகழும் போது மூவர் குழுவும் நந்தினியும் முன் வலதில் நின்று எதையோ காத்திரமாகப் பேசுவது போல் அமைதியாக ஊமம் மூலம் நிகழ்த்துவர்.

பாடுநர் : (பாடல்) ['கவடியடிக்க கவடியடிக்க' என்ற நாட்டார் பாடல் மெட்டு.]

சந்தைக்குப் போவம் சந்தைக்குப் போவம்
சாமான் சக்கட்டு வேண்டி அடுக்கச்
சாக்கும் வேணும் காசும் வேணும்

கத்தரிப்பிஞ்சு சக்கரைப் பூசணி சாம்பல் பூத்த
வாழைக் குலையும்

புடலங்காய் வெண்டிக்காய் வெங்காயம் வெங்காயம்
வெங்காயம்

காலையிலோ மாலைலே கள்ளியங்காட்டுச் சந்தையிலே
கீரைப்பிடியும் தேசிக்காயும் வேண்டி முடிக்கக் கனகாசு
கனகாசு கனகாசு கனகாசு

கும்பம் வைக்கத் தேங்காய் உடைக்க எல்லாக் கறிக்கும்
திருவிழுடிக்க
கட்டிச் சக்கரை போட்டுக் கரைச்சக் காய்ச்சி எடுத்த
பாயாசம் பாயாசம்

வாழை இலை நிரை நிரை போட்டுப் பந்திஇருத்திப்
பகிர்ந்து வர
ஊராரெல்லாம் குந்தியிருந்து தொந்தி முட்டத்
திண்டு வர
சுருட்டு வெத்திலை சிகரெட் தட்டம் சபை எங்கும் சுத்தி
வந்திட
ஊரெங்கும் பரந்த புகழாய்ப் பெருமை பெருமை
பெருமை

— இந்த அமளிகளின் போது ஜானகி முன்னிடதால் உள்ளே வந்து மத்திய வலதால் உள்ளே சென்று விடுகிறாள் — சுருட்டு வெற்றிலை பரிமாறிக் கொண்டு உரைஞர், பாடுநர் முன் வலதிலும் முன்னிடதிலும் அமர்ந்து விடுகின்றனர். உண்டகளை தொண்டர்க்குமுண்டு என்று உறங்கியும், விடுவர்.

— வீட்டுக்காரர் மூலைக் கொருவராக இருப்பர். மூவர் குழுவும் நந்தினியும் முன்னர் போல் ஏதோ உரையாடிய படி நிற்பர். மூர்த்தி மத்திய மேடையில் வீற்றிருப்பார்.

கமலா: நல்லாக் களைச்சப் போனீங்கள் ஒருகண் நித்திரை கொண்டு மெழும்புங்கோவன்.

மூர்த்தி: எனக்கு இப்ப உதுக்கு நேரமில்லை.

சாந்தி: அக்கா இரவைக்கு காச்சிறதுக்கு அரிசி இல்லை.

மூர்த்தி: ஆ! இந்த வீட்டிலே இருக்க ஏலாது! எப்ப பார்த்தாலும் காசு காசு காசு.

— ஜானகி மத்திய வலதால் வந்து ...

ஜானகி: நானும் இஞ்சை இனி இருக்கேலாது எண்டு தீர்மானிச்சுப் போட்டன். சிங்கப்பூருக்குப் போக ஒழுங்குகள் செய்து போட்டன்.

மூர்த்தி: அட, ஆம்பிளையான ஆம்பிளை, நான் இன்னும் வெளி நாடு போய் முடிய இல்லை, அவ அதுக்கிடையிலே வெளிக்கிட்டிட்டா!

ஜானகி: எல்லாத்திலையும் ஆம்பிளையான் முன்னுக்கு நிக்க வேணுமே?

மூர்த்தி: அதிலையும் ஒரு சந்தேகமே?

ஜானகி: நான் அப்பிடி நினைக்க இல்லை!

மூர்த்தி: ஒண்டுமட்டும் உறுதியாகச் சொல்லிப்போடுறன். நான் நான் ஆம்பிளை, என்றை சொல்லுப்படி கேட்கிற தெண்டால் இருசை நீங்கள் இருக்கலாம், இல்லாட்டில் எல்லாரும் வெளிக்கிட்டிடலாம்.

— மூர்த்தி கோவத்தோடு வெளியேறிவிடுகிறான் —
கமலா: அவரை ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் ஆறுதலாக இருக்கவிடாதேயுங்கோ!

— கமலா மேல்வலதால் உள்ளே போய்விடுகிறான் —

ஜானகி: இந்தச் சிரிவாத வீட்டிலே இருக்கிறதிலும் பார்க்க வெளியிலே போறதுதான் நல்லது.

—இக்கட்டத்தில் பாடுநர் உறக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு எழுந்து இருக்கின்றனர். உரைஞர் தொடர்ந்து உறங்குகின்றனர் —

ராதிகா: அக்கா, வீடு ஊத்தையா இருந்தா விளக்குமாறு எடுத்துக் கூட்டவேணும்.

நந்தினி: பாத்திங்களே அக்கா, ராதிகா சொன்னது கேட்டிதே?

ஜானகி: இது கூட்டித் துப்பரவாக்கக் கூடிய வீடில்லே!

ராதிகா: அப்ப நல்லாத் தேச்சுக் கழுவிருது.

ஜானகி: கழுவியும் வேலையில்லை. வீட்டின்றை அமைப்பே சரியில்லாமல் இருக்கேக்கை கழுவித் துடைச்ச என்ன பிரயோசனம்.

நந்தினி: நீங்கள் சொன்ன மாதிரி வீட்டின்றை அமைப்பிலைதான் பிழை இருக்குதக்கா.

பாடுநர்I: அதுக்கு என்ன பிள்ளை செய்யிறது. வாழ்ந்த மனையை இடிக்கிறதே.

நந்தினி: வாழ்ந்த மனையல்ல முக்கியம் நாங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற மனைதான் முக்கியம்.

ஜானகி: இனி வாழப்போற மனையும் தான் முக்கியம்.

பாடுநர்I: அதுக்காக கூடுவிட்டுக் கூடு பாயிற குருவிபோல ஊரை விட்டு ஊர் போகப் போறியளே?

பாடுநர்III: நிலவுக்குப் பயந்து பரதேசம் போக ஏலுமே-

நந்தினி: இல்லை! அதாவது தான் அக்காவுக்குச் சொல்லுறன் நீ வாழ்ந்த மனையிலே தொடர்ந்து வாழமுடியாதபடி தடை இருக்குதெண்டால் ...

ராதிகா: அதை இடித்துத் திருத்திக் கட்டுங்கோ...

நந்தினி: அல்லது முழுக்க இடிச்சுத் தரைமட்டமாக்கிப்போட்டு அந்த இடத்திலே உனக்குப் பொருத்தமான ஒரு வீட்டைக் கட்டி எழுப்பு!

பாடுநர்I: அது ஞாயம்தான்

— உரைஞரைக் காட்டி —

பாடுநர்II: இவை இன்னும் நித்திரையாலை எழும்ப இல்லை.

பாடுநர்III: நல்ல குறட்டையிலே கிடக்கினம்.

நந்தினி: எல்லாரும் கெதியிலே நித்திரையாலை எழும்பிவிடுவினம் என்று நாங்கள் எதிர்பார்க்க ஏலாது.

ராதிகா: சிலர் நித்திரையே இல்லாமல் நிண்டு பாடுபடுவீன. சிலர் நித்திரை கொண்டு எழும்பிவின சிலர் எப்பவுமே படுத்துக் கிடப்பீன.

ஜானகி: நீங்கள் என்ன சொன்னாலும் என்னாலே இனி இந்தக் கட்டுப் பெட்டிக்குள்ளே அடங்கி இருந்து அவியேலாது.

நந்தினி: இருக்கிற வீடு காத்தோட்டமில்லாத மூடுசாந்து வீடெண்டால், அதை இடிச்சுப் போட்டுக்காத்தும் வெளிச்சமும் வரக்கூடிய நல்ல வீடாகக் கட்டவேண்டியதுதான் முறை.

ஜானகி: உதிலும் பார்க்க வெளிநாடு போனால் சுதந்திரக்காததைச் சுவாசித்துக்கொண்டிருக்கலாம்.

நந்தினி: ஆனால் இந்த நாட்டிலே, சொந்த மண்ணிலே இருக்கிறது போல ஒரு பிடிப்பு, ஒரு உறவு, ஒரு பற்று அங்கை கிடையாது. காத்திலே பறக்கிற சருகுபோல ஒண்டிலும் ஒட்டாமல் பின்னுக்கொண்டையும் விட்டிட்டுப்போகாமல் அழிஞ்சு போகவேண்டியதுதான்,

பாடுநர்:I நந்தினி சொல்லுறது ஞாயம் (மூவரைப்பார்த்து: என்ன பிள்ளையள்!

மூவர்: ஒம்!!!

பாடுநர்:II: நாங்கள் திருந்திலை போதாது, நாங்கள் இருக்கிற தளம் அமைப்பு, குழல் திருத்தி மாற்றியமைக்கப்படவேணும்.

நந்தினி: சேற்றிலே செந்தாமரை முளைக்கலாம்.

ராதிசா: குப்பை மேட்டிலே குண்டுமணி முளைக்கலாம்

நந்தினி: ஆனால் சேற்றிலும் சகதியிலும் குப்பை கூளத்திலும் மனிதர் வாழ ஏலாது... சேற்றை மாற்றிச் செந்நிலமாக்க வேணும் அந்தநிலத்திலே புதிய தளத்தில் புதிய வீடுகள் கட்டப்படவேணும்.

பாடுநர்: ஆஹா!!!

அருமையாய் மொழிந்திட்டாய் நந்தினி — உன் அருமையை இப்போதான் அறிந்திட்டோம். பெண்களுக் குரிமைகள் வேண்டுமேல் — இந்தப் பொல்லாத அமைப்பினில் பெறமாட்டோம் குழலை மாற்றி நாம் அமைத்திட — இங்கு சுந்தர உலகமே தோன்றுமே பெண்ணுக்கு விடுதலை என்றிட்டால் — இங்கு அனைவர்க்கும் விடுதலை என்பதாம். தேசத்து விடுதலை என்பது — இங்கு பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் விடுதலை.

— பாடலின்போது படிப்படியாக, மேடையில் உள்ளவர்களில் பொருத்தமானவர்கள் நந்தினியின் வழியை நாடுவது போன்ற மேடை ஒழுங்கு ஏற்படுத்தப்படலாம். பாடலின் முடிவில் மேடையில் உள்ளவர்கள் உறை நிலைக்கு வர திரை மெதுவாக மூடப்படலாம்.—

முதல் மேடையேற்றம்

22-07-1984

பங்கேற்றியோர்

ரூதிகா காராளசிங்கம்
சுபாஷினி பாலசிங்கம்
அனுஷா சபாநாதன்
சுலா சின்னத்தம்பி
தேவகுமாரி கனகரட்ணம்
அனிந்திகா கதிர்காமநாதன்
வித்தியா தியாகராஜா
பிரியதர்ஷினி குணநாயகம்
மேவின் வேஜினி சவரிப்பிள்ளை

செந்திரு சுந்தரலிங்கம்
லிங்கேஸ்வரி காசிப்பள்ளி
வாகினி ரட்ணசபாபதி
வாசுகி இராஜசிங்கம்
ஜீவதர்ஷினி அரசரத்தினம்
ராசமணி ராசரத்தினம்
ஜெயந்தி சதாசிவம்
தர்ஷினி மகாதேவன்
நீலிகா பஸ்ரியாம்பிள்ளை

பாடகர்

கலையரசி பொன்னையா
மீனா சிவராஜா
கல்பனா சிவராஜா
லைலா கணேஷன்
வைதேகி இராஜப்பிள்ளை
தேவரஜினி இர ஜேந்திரா
கலாமதி தம்பு கந்தையா
இந்திராபி ஜீவானந்தம்
சுதர்ஷினி சிறீரங்கநாதன்
காயத்திரி கணேஷநாதன்

வயலின்

திருமதி J. ஆனந்தநாயகம்

புல்லாங்குழல்

பிரதிபா காராளசிங்கம்

Base & Side Drum

தயா. இரத்தினராஜா
தமயந்தி கருணானந்தன்

இசை

கண்ணன்

பிரதி ஆக்கம்

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

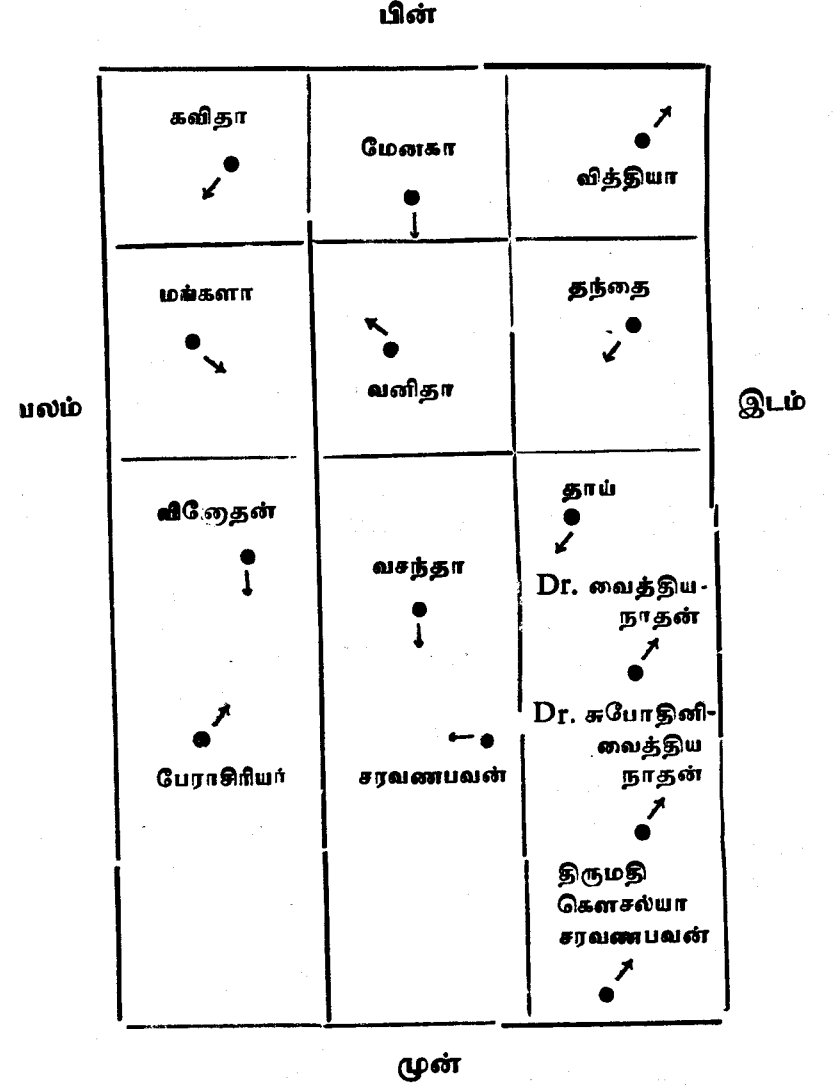
நெறியாள்கை

க. சிதம்பரநாதன்

— நாடக ஆரம்பத்தில் பின்வரும் இடங்களில் பாத்திரங்கள்
 — கட்டாயமில்லை

குழந்தை ம, சண்முகலிங்கத்தின்
 பழுவாய் மரமாகி

எழுதியது 1985
 முதல் மேடையேற்றம்: 12-07-1985
 நெறியாள்கை: க. சிதம்பரநாதன்

கதை மாந்தர்

1. தாய் - கமலாம்பிகை, வீட்டோடு இருப்பவர்.
2. தந்தை - பரமேஸ்வரன், கச்சேரியில் இலகிதர்.
3. முதல் மகள் -
கவிதா, மெடிசின் எடுத்துத் தோற்று, எக்கவுண்டன்சி செய்யிறா. சங்கீதத்தில் ஆர்வம், அதை ஆதரிப்பார் இல்லை.
4. 2வது மகள் -
யோகா. இறுதி முறையாக மெடிசின் ட்ரைபண்ணி. சமையல் கலை, அழகுக் கலைகளில் ஆர்வம் ஆதரிப்பார் இல்லை.
5. 3வது மகள் -
வித்தியா, வர்த்தகம் 2ஆம் முறை எடுக்கிறா. நடனத்தில் ஆர்வம். சிறுசில் படித்து நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.
6. 4வது மகள் -
வனிதா, மெடிசினுக்கு கன்னி முயற்சி. வரைதல் நடிப்பில் நல்ல ஆர்வம். ஆதரிப்பார் யாருமில்லை.
7. 5வது மகள் -
வசந்தா, ஆண்டு 12. மெடிசினுக்குப் படிக்கிறா. அவவுக்கும் அதுதான் விருப்பம் நல்ல வேளை!!!
8. 6வது மகள் -
மங்களா, 2ஆம் முறை க. பொ. த. எடுக்கிறா. முதன் முறை நல்ல றிசல்ட் இருந்தும், மெடிசினுக்குப் படிக்க றிசல்ட் போதாததால் மீண்டும் எடுக்கிறா. சமூகவியல் படிக்க விருப்பம். சமூகவியலில் D. ஆனால் பெற்றோர் விரும்பவில்லை.
9. மகன் - வினோதன், ஆண்டு 11இல் படிக்கிறான். வினாயாட்டில் நல்ல நாட்டம். பேரும் புகழும் அதில் தான்.
10. சித்தப்பா - Dr. வைத்தியநாதன், டாக்டர்தர் நினைப்பிலேயே என்றும் வாழ்பவர்.

11. சித்தி - Dr. (திருமதி) சுபோதினி வைத்தியநாதன். டாக்டர் சாதியே உயர் சாதி என்று கருதுபவர்.

12. தாய் மரமன் -

சரவணபவன். சரியான சிந்தனை உள்ள மனிதர்.

13. மாமி - திருமதி கௌசல்யா சரவணபவன். விஞ்ஞான ஆசிரியை கணிதம் விஞ்ஞானம் தான் பாடங்கள் என்று நினைப்பவர்.

14. அயலவர் - பேராசிரியர் (கலாநிதி) மாணிக்கவிங்கம். அறிவுள்ள மனிதன்.

— திரை விலகும்போது மேற்படி நிலைகளில் நடிகர்கள் மேடையில் நிற்கிறார்கள். பேராசிரியர் மற்றவர்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டிருக்கிறார் போலத் தெரிகிறது. அவர்கள் அனைவரும் அதற்கு விடை தெரியாமல் ஏங்கிச் சிந்தித்தவாறு பல நிலைகளில் உறை நிலையில் நிற்கிறார்கள். பேராசிரியரும் உறைநிலையில் தான் நிற்கிறார். திரு. சரவணபவன் புன்சிரிப்போடு பேராசிரியரைப் பார்த்து மெச்சியவாறு நிற்கிறார். பேராசிரியர் தனது கேள்வியை இவரிடம் கேட்கவில்லை என்பது, இவர் நிற்கும் பாவனையிலிருந்து புலனாகின்றது. டொக்டர் வயித்தியநாதன், திருமதி சுபோதினி வைத்தியநாதன், திருமதி கொல்யா சரவணபவன் ஆகிய மூவரும் இந்தச் சூழலுக்குள் அகப்படாதவர்களாக எங்கேயோ பார்த்தவாறு நிற்கின்றனர்.

திரை விலகத் தொடங்கி முடியும்வரை, மேடைக்குமுன் இடதுபுறத்தில் இருக்கும் பாடகர்குழு பின்வரும் பாடல் தருவை மத்திம தொனியில் படிப்பார்கள்.

பாடகர் குழு: (தரு)

தன்னானே நாதினம் தன்னானே — தன்
தன்னானே நாதினம் தன்னானே.

— திரை முற்றாக விலகி முடிந்து ஐந்துவினாடிகள் சென்றபின் பாடகர் ஒருவர் மேடையின் இடதுபுறப் படிக்கட்டில் ஏறி நின்று பார்வையாளரைப் பார்த்துப் பின்வரும் பாடலைப்

பாடுவர் பாடகர்குழு பிற்பாட்டுப் பாடலாம்.

பாடகர்: (பாடல்)

எல்லோரும் சற்றிங்கே கவனியிங்கோ — இப்ப
நானொரு கேள்விதான் கேட்கப் போறேன்.
கல்வியை நாங்கள் எதற்காகக் கற்கிறோம்
என்பதற் கெனக்கிப்ப விடைதாரும்.

பாடங்கள் படிப்பதன் நோக்கமென்ன — என்று
படிப்பவரே நீங்கள் சொல்லுங்கோவன்.
படித்தவரே நீங்கள் சொல்லுங்கோவன்
இந்த இக் கேள்வியைத் தான் “அந்தமனிதரும்”
கேட்டுவிட்டார் “இவரைக்” கேட்டு விட்டார்.

— “அந்தமனிதர்” என்னும்போது பாடகர் பேராசிரியரையும்,
“இவரை” என்னும்போது ஏனையோரையும் காட்டிப் பாடு
வார்.—

பாடகர்: படிப்பவரும் அங்கு படித்தவரும் பாடும்
முழுசிக் கொண்டிருக்கிறார் பாவம் ஐயோ!
“இங்கும்”
முழுசிக் கொண்டிருக்கிறார் பாவம் ஐயோ!!

— “இங்கும்” என்னும்போது பார்வையாளரைச் சுட்டிக் காட்டு
கிறார் பாடகர் —

பாடகர்: குறிக்கோள் இல்லாத இக்கல்வியால் நாட்டிலே
பள்ளித்தலம் அனைத்தும் பிள்ளைகளின் பலிக்களம்!!!

— “பள்ளித்தலம் அனைத்தும் பிள்ளைகளின் பலிக்களம்”
என்ற அடியை மீண்டும் பாடகர் பாடியவாறு தன் இருப்
பிடத்துக்குவர, பாடகர்குழு “ஐயோ” என்று அதற்கிசை
வாகச் சோகமான தொனியிலும் உணர்விலும் கூறுவர்.

இவ்விடத்தில் மாணவர்கள் இன்று படும் பாடுகளை பிரதி
பலிக்கும் வகையிலான காட்சிப்படுத்தல் ஆலோசிக்கத்தக்
கது.

பாடல் முடியப் பேராசிரியர் மட்டும் உறைநிலையிலிருந்து விடு
பட்டு.....

பேராசி: இம்... உங்களுக்கு மறுமொழி தெரியாவிட்டால், கேள்வி
யைக் கேட்ட நானே சொல்லுறேன்.

— இதனைக் கேட்டதும் எல்லோரும் உறைநிலையில் இருந்து
விடுபடுவர். பிள்ளைகள் கொப்பி, பென்சிலை எடுத்துப்
பேராசிரியர் சொல்வதை எழுத ஆயத்தமாக இருப்பர். ஆசி
ரியர் வாயிலிருந்து கொட்டுவதை அப்படியே அள்ளுவதில்
மாணவர்களுக்குள்ள அதித நாட்டத்தை இப்போது காட்சிப்
படுத்தலாம். டொக்டர், அவரது திருமதி, திருமதி சரவண
பவன், இதில் நாட்டம் இல்லாதவர் போன்று நின்று,
ஆனால் இவர் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டு நிற்பர்.
தந்தை பிள்ளைகளைப்பார்த்து —

தந்தை: இம்! கவனமாக் கேட்டுக் கொப்பியிலை குறிச்சுக் கொள்
ளுங்கோ பிள்ளையள். சொல்லுங்கோ பேராசிரியர்.

பேராசி: எல்லாரும் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுக் கொப்பியை நிரப்
புறதல்லப் படிப்பு.

தாய்: ஓம், எழுதினதை வடிவா, கரைஞ்ச பாடமாக்கிப்போட
வேணும்.

தந்தை: கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான்!

சரவண: எல்லாத் தகவல்களையும் வெறுமனே வேண்டி நிரப்பிக்
கொள்ளுகிறவர், மாநகரசபைக் குப்பைலொறிக்குச்
சமான்ம.

பேராசி: ஓம், ஊரடங்கலும் உள்ள குப்பையளை அள்ளித் தன்றை
தலையிலை கொட்டிக்கொள்ளும் அது.

— இதைக்கேட்டுப் பிள்ளையள் சிலர் சிரிக்க —

தந்தை: என்னடி சிரிப்பு!? கொப்பியிலை குறிச்சுக் கொள்ளுங்கோ
வடிவா!

வினோதன்: குப்பை லொறியை நிரப்புங்கோ வடிவா!

தாய்: பொத்தடா வாயை!!

தந்தை: நீர் குடுக்கிற செல்லந்தான்.

மங்களா: நீர் குடுக்கிறது செல்லத்தை அல்ல.

சரவண: அப்ப?!

வினோதன்: நீர் குடுக்கிறது என்னத்தை? தெரிஞ்சவை கை உயர்த் துங்கோ!

— வினோதன், மற்றும் சில பிள்ளைகள், பேராசிரியர், சரவண பவன் ஆகியோர் உயர்த்துகின்றனர். மங்களா தாயிடம் சென்று.

மங்களா: அம்மா, நீர் குடுக்கிறது என்னத்தை?

தாய்: பொத்தடிவாயை!! பெத்த தாய் எண்டில்லாமல் “நீர்”, “நாம்” எண்டு கதைக்க வந்திட்டிரோ?!

— தந்தை மங்களாவின் காதை முறுக்கியபடி —

தந்தை: இதென்ன உன்ரை தாயோ அல்லது மச்சாளோ?!

பேராசி: ஆ, ஹா (காதைமுறுக்க வேண்டாம் என்ற தொனியில்) வளர்ர அறிவை திருகி, முறுக்கி, மடியாதையுங்கோ.

சரவண: நீர் குடுக்கிறது செல்லத்தை அல்ல, அப்ப என்னத்தை.

— பலர் எனக்குத் தெரியும் என்பர் —

பலபிள்ளைகள்: எனக்குத் தெரியும்!!! எனக்குத் தெரியும்!!!

பேராசி: வனிதா, நீர் சொல்லும்.

வினோதன்: நீர் சொல்லாது; செல்லும் பள்ளத்தைநாடி.

சரவண: ஆஹா!! (அறிவை வியக்கிறார்)

பேராசி: இம், வனிதா சொல்லும்.

வனிதா: நீர் குடுக்கிறது செல்லத்தை அல்ல, வெள்ளத்தை!

பேராசி: கெறெக்ட், வெரிகுட். படிக்கிற முறைக்கு இதுநல்ல உதாரணம். ‘நீர்’ எண்ட சொல்லின்றை பல ‘பொசிபிளிடசை’ இப்ப பார்த்தம்.

சரவண: நாங்கள் பெற்றுக்கொள்ளுகிற தகவல்களை பல நிலையள்ளை, சந்தர்ப்பங்களளை வச்சப் பாக்கவேணும்.

பேராசி: அதுதான் உண்மையான அறிவு.

— தாய், தந்தையிடம் இரகசியமாக, பேராசிரியருக்கும், சரவணபவனுக்கும் கேளாமல், பார்வையாளரைப் பார்த்து —

தாய்: இந்தப் படிச்ச பேய்ரெண்டும், பிள்ளைகளைக் கெடுத்துப் போடுங்கள் போல இருக்கு.

தந்தை: படிச்சவையோ! உவை என்னத்தைப் படிச்சவை?! உவை என்ன டொக்டரோ, எஞ்சினியரோ? அல்லது எக்கவுண்டன்டோ?! வெறும் வாத்தியார், ஒண்டு பள்ளியிலை, மற்றது பல்கலைக் கழகத்திலை, ஆட்ஸ் (f) பக்கல்லியிலை!!!

வைத்தி: இவங்கள் ‘ச்சில்றனை’ (children) கெடுத்துப் போடுவாங்கள்!!

தாய்: ஓமப்பா, பிள்ளையளைக் கெடுத்துப் போடுவினை.

பேராசி: இல்லை, நாங்கள் கெடுக்கமாட்டம்.

தந்தை: இல்லை! நாங்கள் வேறை ஏதோ கதைச்சுக்கொண்டு நிண்டனாங்கள்.

சரவண: பிள்ளையளின்றை படிப்பைக் கெடுக்கிற விஷயத்திலை நாங்கள் உங்களோடை போட்டிக்கே வரமாட்டம்.

தாய்: தம்பி, நீ ஏன் உப்பிடி அடிக்கடி சொல்லுறனி; பிள்ளையளின்றை படிப்பை நாங்கள்தான் கெடுக்கிறமெண்டு.

தந்தை: உம்மடை தம்பியின்றை அறிவு உவ்வளவுதான்!

கௌசல்யா: உவற்றை கதையை விடுங்கோ. பிழைக்கத் தெரியாதவர்.

சரவண: ஓம், நான் இவளின்றை எண்ணப்படி பிழைக்கத் தெரியாதவன் டியுஷன். குடுத்து, ஆனால் என்ரை எண்ணப் படி, பிள்ளையளைக் கெடுக்கத் தெரியாதவன், டியுஷன் குடுத்து!

பேராசி: கொஞ்சம் பொறுங்கோ!

— பின் பார்வையாளரைக் காட்டி —

இவைக்கு உங்களைப்பற்றி முதல்லை சொல்லுங்கோவன்.

சரவண: என்றை பேர் சரவணபவன். நான் ஒரு பட்டதாரி. கணிதம் சிறப்புப்பாடம். என்றை தகப்பனார் என்னை ஒரு எஞ்சினியராக்கிப் போடவேணுமெண்டு பாடுபட்டவர்.

தாய்: உன்னுடையதானே ஐயா செத்தவர்!

சரவண: ஓம், அது உண்மை. நான் எஞ்ஜினியறிங்குக்கு எடுபட இல்லை எண்ட ஏக்கத்திலே படுத்த படுக்கையானவர்.

தாய்: பேந்து எழும்ப இல்லை.

சரவண: ஓம், அதுக்கென்ன செய்யிறது. எனக்குக் கணிதத்திலே நல்ல விருப்பம். எஞ்ஜினியராகத் துண்டா விருப்பமில்லை.

கௌசல்: தான் மொக்கன் எண்டதை ஒத்துக்கொள்ளத் தைரிய மில்லை, சாட்டுச் சொல்லுறார்.

தந்தை: எட்டாத பழம் புளிக்கும்!!

பேராசி: உலகத்திலே மொக்கன் கெட்டிக்காரன் எண்டு ஒருத்தரும் இல்லை.

— கௌசல்யாவைக் காட்டி —

சரவண: அவதான் என்றை பெண்சாதி. 'வைவ்' (wife),

கௌசல்: நான் என்னைப்பற்றிச் சொல்லுவன். எனக்கு வாய் இருக்குது!

சரவண: இல்லாட்டில் எப்பவோ நாய் கொண்டுபோய் இருக்குமே!

கௌசல்: சும்மா என்ற வாயைக் கிளறாதையுங்கோ!

பேராசி: சரி, சரி, டீச்சர் இப்ப உங்களைப்பற்றி இவைக்குச் (பார்வை யாளருக்கு) சொல்லுங்கோ.

கௌசல்: என்ற பெயர் கௌசல்யா. நான் ஒரு சயன்ஸ் டிரெயினட் டீச்சர். சயன்சும் மத்சும் படிக்க ஏலாதவை படிப்பிலே மினக்கெடக் கூடாது!

— இதைக்கேட்டதும் இக்குடும்பத்தின் பிள்ளைகள் பலரும் பாடு நரும் ஐயோ!!! என்று கத்துகின்றனர் —

பலர்: ஐயோ!!!!

— தாயும், தந்தையும் அலறிப்புகடத்து ஓடிப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து —

தாய்: என்ன பிள்ளை?!!

தகப்பன்: என்ன மோனே?!!

தாய்: என்ன நடந்தது?!!

தகப்பன்: ஏன் பயந்தனீங்கள்?!!

(இவை அனைத்தும் கலந்து பகிர்ந்து பேசப்பட வேண்டியவை.)

— தாய் திருமதி வைத்தியநாதனை நோக்கி —

தாய்: மச்சாள், நீங்கள் ஒருக்கால் பிள்ளையளைச் சோதியுங்கோ. அதுகளைப் பார்க்கப் பயமா இருக்கு.

— தந்தை வைத்தியநாதனைப் பார்த்து —

தந்தை: தம்பி நீயும் ஒருக்காச் சோதிச்சுப் பார். கண்ணைச் செரு கிப் போட்டு விறைச்சுப்போய் நிக் குதுகள்.

— இரண்டு டாக்குத்தர்களும் சென்று பிள்ளைகளைப் பரீட்சித்து விட்டு —

கபோதினி: 'பொம்' சத்தம் ஏதும் கேட்டதோ?

தாய்: இல்லை!

வைத்தி: பிள்ளையளின்றை நெஞ்சு படபடஎண்டு அடிக்குது!

கபோதினி: ஹாட்பீட் கூடவா இருக்குது!

பேராசி: டொக்டர், கௌசல்யா டீச்சர்போட்ட 'பொம்மாலை' தான் பிள்ளையள் திகைச்சுப்போய் இருக்குதுகள்.

கௌசல்: நான் எங்கை பொம்போட்டனான்.

சரவண: ஊரிலே இப்ப கேட்கிற வெடிகுண்டுச் சத்தங்களுக்கு பிள்ளை யள் பயப்படுகிறதில்லை.

பேராசிரி: ஓம், நாங்கள்தான் பயப்படுகிறது.

— உறைநிலையிலிருந்து விடுபட்டு —

வித்தியா: வீடுகள் கட்டடங்கள் தகர்ந்திடிஞ்சு போறதைக் கண்டு நாங்கள் பயப்படவில்லை!

கவிதா: ஓம், அதுகளைக்கண்டு நாங்கள் இன்னும் தயிரியம் கொள் மம்!!

மேனகா: ஓம், உறுதியா நிக்கவேணுமெண்டு வலு உறுதியா நிக்கிறம்.
மங்களா: ஆனால், தாய், தகப்பன், படிச்சவை, வளந்தவை, அரைப் படிப்புக்காரர் எல்லாம்...

வினோதன்: படிப்பைப்பற்றிக் கன மூடநம்பிக்கையினை வளர்த்துக் கொண்டு...

வனிதா: எங்கடை விருப்பங்களை, எங்கடை மனங்களை...

பிள்ளைகள்: அடிச்ச! நொருக்கி!!

வித்தியா: எங்களைச் சித்திரவதை செய்பிறியன்.

பேராசிரி: ஓம், படிப்பைப் பொறுத்த அளவிலே, பிள்ளையளின்ரை நாட்டத்தை, விருப்பத்தை நாங்கள் பொருட்படுத்தித் தில்லை.

சரவண: சில சில தொழில்கள் தான் உயர்ந்தவை, மற்றவை தரங் குறைஞ்சவை எண்டு நினைச்சு...

பேராசிரி: இந்தச் சமூக அமைப்பிலே சம்பளத்திலே ஏற்றத்தாழ்வு உண்டுபண்ணி இருக்கிறதாலே,

கவிதா: டொக்டர், எஞ்ஜினியர், எக்கவுண்டன்ட் தான் பெரிய உத்தியோகங்கள்...

மேனகா: மற்றவை எல்லாம் மூளை இல்லாத மொக்குள்...

சரவண: எண்ட மூடநம்பிக்கையை வளர்த்துப்...

பேராசிரி: பிள்ளையனைச் சித்திரவதை பண்ணிறம்,

பிள்ளைகள்: எங்களைக் கசக்கிப் பிழியிறியன்!!!

— இதுவரை படிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த வசந்தா எழுந்துவந்து பார்வையாளரைப் பார்த்து —

வசந்தா: என்னை ஆரும் துன்புறுத்திறதா நான் கருதில்லை.

வித்தியா: உனக்கென்ன அதிட்டக்காரி. அப்பா அம்மாவின்ரை விருப்பமும் உன்ரை நாட்டமும் ஒண்டாக அமைஞ்சு போச்சது.

வசந்தா: மொடிசினுக்குப் படிக்கிறதிலே என்ன கஷ்டமிருக்கு.

மங்களா: கஷ்டமெண்டல்ல, எங்களுக்கதிலே இஷ்டமில்லை.

வசந்தா: டொக்டராக வர விருப்பமில்லையோ?!

வனிதா: உமக்கு டொக்டரா வர விருப்பமெண்டாப் போல, எல் லாருக்கும் அது விருப்பமே.

பிள்ளைகள்: எங்களுக்கு அது விருப்பமில்லை!!!

கௌசல்யா: சயன்சும் மத்கும் ஓடாத மொக்கரவை சொல்லுற நொண்டிச் சாட்டிது.

— பிள்ளைகள் (வசந்தாதவிர) நெஞ்சில் கத்தியால் குத்தப் பட்டவர்போல் —

பிள்ளைகள்: ஆ!!!!...

கபோதினி: டொக்டருக்குப் படிக்கிறதற்கு நிறையப் புத்திவேணும்.

வைத்தி: இந்த மொக்குகளாலே ஏலாது!

பிள்ளைகள்: ஆ!!!!...

வசந்தா: என்னாலே மொடிசின் படிக்க ஏலும்!!

தந்தை: நீ கெட்டிக்காரி,

தாய்: என்றை பரம்பரை!!

பிள்ளைகள்: நாங்கள்???...

தந்தை: மூளை கெட்ட மொக்குகள்!!

பிள்ளைகள்: ஆ... ஆ... !!!

தாய்: கொப்பற்றை பரவணி!!

வைத்தி: இதுகள் ஒண்டுக்கும் உதவாத கழிவு கட்டையள்!

பிள்ளைகள்: ஐயோ!!!

கபோதினி: புத்தி கெட்டதுகள்!!

பிள்ளைகள்: ஐயோ!!!!

கௌசல்: மூளை இல்லாததுகள்!!!

பிள்ளைகள்: ஐயோ!!!!

தாய்: ஐயையோ!! இந்தப் பிள்ளையள் ஹாட் அட்டாக் வந்ததுகள் போல நிண்டு அந்தரப்படுகுதுகள்!!

சரவண: அதுகளின்றை ஹாட்டை நீங்கள் எல்லாருமா சேந்து அட்டாக் பண்ணினால் அதுகளுக்கு ஹாட் அட்டாக் வராமல் வேறெ என்ன வரும்?!

பேராசிரி: பிள்ளைகளுக்கு மெண்டல் அட்டாக் வராமல் இருக்கிறதே பெரிய புண்ணியம்.

— தந்தை வசந்தாவிடம் சென்று —

தந்தை: பிள்ளை, படிச்சுக் களைச்சுப்போன குடிக்கக் கோப்பி தரட்டே.

தாய்: கேள்வி ஒண்டு கேட்டுக்கொண்டு நிக்கிறியள்; ஊத்திக்குடாமல்,

கௌசல்: அவள் படிக்கக் கூடியவள், கெட்டிக்காரி.

சுபோதினி: ஊத்திக்குடுங்கோ, நடட்டில்லை.

தந்தை: வனிதா, உனக்கும் வேணுமே தேத்தண்ணி?

வனிதா: வேண்டாம்.

— அவள் முன்மேடைக்கு வந்து பார்வையாளரை நோக்கி —
எனக்குப்பேர் வனிதா. நான் இவையின்றை நாலாவது பிள்ளை. அப்பா அம்மாவின்றை விருப்பத்துக்காக, மெடிசின் என்டர் பண்ணக் கன்னி முயற்சி செய்யிறன்.

பேராசிரி: அதுதான் சரி, மனந்திறந்து கதைபிள்ளை.

சரவண: அப்பதான் மனப்பாரம் குறையும்.

வனிதா: சித்திரம் வரையிறதிலையும்' நடிக்கிறதிலையும் எனக்கு நல்ல விருப்பம்!

தாய்: என்னடி சொன்னனி?! சித்திரம் வரையப் போறியோ?!

தந்தை: நாடகம் நடிக்கப் போறியோ?!

தாய்: நாசமாப் போகப் போறியோ?!

தந்தை: போய்ப்படியடி மொக்கு!!

— அவள் திரும்பிச் செல்கிறாள். —

வித்தியா: அம்மா, எனக்குக் கொஞ்சம் பால்விட்டுக் கோப்பி தாறீங்களே? கனையாஇருக்கு.

தாய்: கனையா இருக்கோ?! உமக்கோ?!

தந்தை: நீர் படிச்சுக் கிழிக்கிற வள்ளல்லையோ?!

தாய்: போய், வேணுமெண்டால் வெறுந்தேத்தண்ணியிலை ஊத்திக் குடி.

கௌசல்: கொமேர்ஸ் படிக்கிறவுக்கு கோப்பி தேவைப்படுகிறதோ?

சுபோதினி: விட்டமின் டப்லட்சம் கேப்பாபோல இருக்கு!

வைத்தி: பீ (B) கோஆல் வேண்டிக் குடுங்கோ பீ. கொம் படிக்க!!

பேராசிரி: இதைப்போலச் சித்திரவதை வேறெ எங்கையும் நடக்கிறதில்லை.

சரவண: இதால்தான், கன பிள்ளையளுக்கு வீடுகள் ஒவ்வொண்டும் சிறைக்கூடுபோலையும்...

பேராசிரி: சமூகம் பெரிய சிறைச்சாலையாயும் இருக்கிது!

— வித்தியா பார்வையாளரை நோக்கி: —

வித்தியா: என்றைபேர் வித்தியா. நான் இவையின்றை மூண்டாவது பிள்ளை.

சரவண: (பார்வையாளருக்கு) இதுகள் சொல்லுறதைக் கொஞ்சம் பரிவாக் கேளுங்கோ, தயவுசெய்து!

பேராசிரி: ஓம், அதுகளுக்குக் கொஞ்சம் மனஆறுதலா இருக்கும். பிளீஸ்!

வித்தியா: ரெண்டாவது முறையா அட்வான்ஸ் லெவல் கொமேஸ் சோதினை எடுக்கப்போறன். எனக்கு டான்ஸ் ஒண்டிலை மட்டும் தான் நல்ல விருப்பம்.

பேராசிரி: சின்ன வயசிலே டான்ஸ் படிச்சவ.

வித்தியா: நல்ல ஆர்வமாப் படிச்சுக்கொண்டு வந்தன்.

சரவண: அந்த ஆர்வத்தைக் கண்டிட்டு,

வித்தியா: அது என்றை படிப்பைக் கெடுத்துப்போடும் என்று நினைச்சு...

பேராசிரி: தாய் தகப்பன் நிறுத்திப் போட்டினை.

தாய்: புத்தி கெட்டவளே, உங்கை நிண்டு என்னடி கதை!!!

தந்தை: மொக்கு, இஞ்சை வந்து படியடி!!

தாய்: மெடிசின்தான் இல்லையெண்டால், கண்டறியாத கொமேசை யெண்டாலும் படிச்சத்துலையன்.

கௌசல்: உதெல்லாம் ஒருபடிப்பே? சயன்ஸ், மத்ஸ் அல்லா படிக்கிறவை படிக்கிறது.

சுபோதினி: மெடிசின்தான் ஆகத்திறம்.

வைத்தி: அதுக்குப் பின்னால்தான் எஞ்ஜினியறிங், எக்கவுண்டன்சி எல்லாம்.

சரவண: ஆயகலைகள் அறுபத்திநாலு என்று வாயைப்பிளந்து வருஷ மொருக்காக் கத்துவம்.

பாடகர்: “ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும்
ஏய உணர்விக்கும் என் அன்னை — தாய்
உருப்பளிங்கு போல்வாள்
என் உள்ளத்தின் உள்ளே
இருப்பன் இங்கு வாராதிடர்.”

— இப் பாடலின்போது பிள்ளைகள் தத்தமக்கு விரும்பமான பல்வேறு கலைகளில் கீழ்வுடன் ஈடுபடுவதாக காட்சிப் படுத்தப் படலாம் —

பேராசிரி: ஆனால் எங்களுக்குத் தெரிஞ்சது மெடிசின், எஞ்ஜினியறிங், எக்கவுண்டன்சி தான்.

வைத்தி: மற்றதெல்லாம் மொக்குப்படிப்பு!

தாய்: எடியேய், அங்கை வாயை ஆவெண்டு பாராமல் படியுங்கோ!

தந்தை: ஆ, இதுகளைப்பெத்த நேரம் நாலு பிலாக்கண்டை நடடிருக்கலாம்.

தாய்: வயிறு குவிரப் பிலாப்பழமாதல் திண்டிருக்கலாம்.

— பின்வரும் பாடல்களை பேராசிரியர், சரவணபவன், மற்றும் பிள்ளைகளில் உரியவர்கள் ஒவ்வொன்றைப் பாடலாம். அவர்களால் பாடமுடியவில்லையாயின் பாடகர் பாட, மேடையில் உரிய இயக்கங்களை நிகழ்த்தலாம். அல்லது உறைநிலையில் பாடலுக்குப் பாடல் வெவ்வேறு காட்சிப் படிமங்களை அமைக்கலாம் (Picturization) —

பாடல்: புத்திகெட்ட மொக்கனென்று
பிள்ளைகளைத் திட்டுகிறோம்
சத்தியமாய் மொக்கரென்று
இவ்வுலகில் இல்லையம்மா!

புத்திசாலி மொக்கனென்று
பாகுபாடு இல்லை ஐயோ!
வித்தியாசம் நாங்கள் சொல்லி
வேதனையை வளர்த்துவிட்டோம்.

விரல்களிலே ஐந்து வகை
ஆயினுமவை விரல்களேதான்
குரல்களிலே எத்தனையோ?
கணக்கிடத்தான் முடிந்திடுமோ?

கவைகளிலே அறுகவைகள்
அத்தனையும் கவைகளல்லோ?
அவையோரே சிந்தியுங்கள்
சர்க்கரைதான் கவையொன்றுமோ?

வேறுபாடே வாழ்வின் கவையே
வேற்றுமையில் ஒற்றுமையே!
மாறுபாடு கொண்டு பெற்றோர்
மக்களையே கொல்லலாமோ?

— மேற்கண்ட பாடல்களுக்குப் பலவகையான காட்சிப்படிமங்களை (Picturization) அமைத்துப் பாடல்களுக்கும் காட்சிகளுக்கு மிடையில் அர்த்தமுள்ள இணைப்பை ஏற்படுத்தலாம். கடைசிப் பாடலின் கடைசி இரு அடிகளுக்கும் வசந்தா தவிர்ந்த ஏனைய பிள்ளைகள் பல நிலைகளில், அவலமாக முச்சுத்திணறி இறக்கப்போகும் பாவனையில் நிற்கலாம். நாடக ஆரம்பத்தில் நின்ற நிலைகளோடு இவை ஒத்திருப்பது பயனுடைத்தாகும். ஏனையோர் நாடக ஆரம்பத்தில் நின்ற இடங்களிலேயே இப்போது நிற்பர். பேராசிரியர் ஆரம்பத்தில் கேட்க இருந்த கேள்வியை இப்போ கேட்பார்போல் தெட்கிறது —

பேராசிரி: இம்... சொல்லுங்கோ!... கல்வியின் நோக்கம் என்ன?...

— சற்று நேரம் பார்த்துவிட்டு முன்னிடத்தில் நிற்கும் திரு. திருமதி வைத்தியநாதன், கௌசல்யா, தாய், தந்தை ஆகியோரிடம் —

பேராசிரி: இம், நீங்கள் சொல்லுங்கோ பாப்பம்.

— அவர்கள் கேளாததுபோல் நிற்க —

டொக்டர் வைத்தியநாதன் சொல்லுங்கோவன்.

வைத்தி: அது... அ... (தமோறிப் பின்) நான் என்ன உம்மடை ஸ்டுடன்டா? நான் ஒரு எம். பி. பி. எஸ். டொக்டர்!

சுபோதினி: நான் எம். பி. பி. எஸ். பிளஸ் எவ்(1). ஆர். சி. எஸ்!!!

சரவண: பட்டங்கட்டிப் பறக்க அல்ல நாங்கள் படிக்கிறது.

கௌசல்: மொக்கர் சொல்லுற நொண்டிச் சாட்டு.

வினோதன்: சொந்தக்கால்லை எழும்பி நிக்கேலாமல், பட்டம் பதவி ண்ட முடத்தடியனைக் கமக்கட்டுக்கை செருகி...

மங்களா: ண்டிக்கொண்டு எழும்பி நிக்கிறவைக்கு, உதுகனை, நீங்கள் விளங்கப் படுத்த மாட்டீங்கள் மாமா.

— மேற்கூறிய வசனங்களுடன் லை மாணவர்கள், பேராசிரியர், சரவணபவன் ஆகியோரை நாடுகின்றனர் என்பது மேடை அமைசின் மூலம் காட்டப்படலாம் —

தந்தை: ஆ! பொத்துங்கோடி வாயை!!

வித்தியா: கொஞ்சம் பொறுங்கோ அப்பா! இவ்வளவு நாளும் பொத்தினது போதும்!

தாய்: ஆ!!!

தந்தை: என்னை மீறிக் கதைக்கவோ போறியள்?!

கவிதா: விருப்பம் இல்லை, ஆனால் இனி வேறை வழிஇல்லை!

தாய்: பொத்தடி வாயை!!!

மேனகா: சும்மா கத்தாமல் இருங்கோ அம்மா! நீங்கள் சொல்லுங்கோ மாமா,

பேராசிரி: ஓம், சொல்லுறன் கொஞ்சம் பொறுங்கோ...

— பேராசிரியர் பார்வையாளரை நோக்கிச் சென்று —

இப்பிடி ஒரு சங்கடமான நிலைமை உங்கட வீடுகளினை வராமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கோ... ஓம், பிள்ளையனைப் பெத்த வைக்குத்தான் நான் இதைச் சொல்லுறன்... மொக்கர் எண்டு ஒருத்தரும் இல்லை.

சரவண: கெட்டிக்காரர் எண்டும் ஒருத்தரும் இல்லை.

பேராசிரி: ஓம். உடம்பிலை உள்ள செமிபாட்டுத் தொகுதிபோல மூனையும் ஒரு உறுப்பு.

வனிதா: மூளை எண்ட உறுப்பு எங்களிட்டை இருக்கு.

சரவண: ஓம், எல்லாரிட்டையும் இருக்கு.

பேராசிரி: செமிபாட்டுத் தொகுதி இருக்கிறதெண்டிட்டு, நாங்கள் எல்லாரும் எல்லாத்தையும் அல்லது..

சரவண: ரெண்டொண்டை மட்டும் சாப்பிடுகிறதில்லை.

பேராசிரி: அவை அவையின்றை வயது, தேகநிலமை, சுவாத்தியம் குழலுக்கேற்றதையே சாப்பிடுகிறம்.

வினோதன்: விருப்பமில்லாததை வில்லங்கத்துக்குத் திணிச்சால்

— வேண்டுமாயின் சத்தியெடுப்பதுபோல் பிள்ளைகள் பாவனை செய்யலாம் —

மங்களா: குமட்டிக்கொண்டு வெளியாகி வரும்.

வித்தியா: ஒங்காளிச்சு சத்தி எடுப்பம்!

பேராசிரி: செமிபாட்டுத் தொகுதியே இப்படியெண்டால் சிந்திக்க உதவிற மூளை, வேண்டாததை ஏற்குமே?

சரவண: மனமிருந்தால்தான் எதையும் செய்ய இடமிருக்கும்.

வித்தியா: மனமுண்டானால் இடமுண்டு!

கவிதா: மனம்போல் வாழ்வு!

மேனகா: மனங்கொண்டது மாளிகை!

வனிதா: ஒருத்தன் தனிச்சு ஒரு குதிரையைக் குளத்துக்கு இழுத்துக்கொண்டு போகலாம்.

வினோதன்: ஒருத்தனாலே ஏலாட்டில் ரெண்டுபேர் சேந்து இழுத்துக் கொண்டு போகலாம்.

மங்களா: ஆனால், ஆயிரம்பேர் சேந்தாலும் விருப்பமில்லாத குதிரையைத், தண்ணிகுடிக்கப் பண்ண ஏலாது!

பேராசிரி: ஒம், இப்படி ஆயிரம் ஆயிரம் பழமொழியையும், உபகதையையும் வாய் உழையச் சொல்லுவம்...

சரவண: ஆனால், வாழ்க்கையிலே, நடைமுறையிலே அதுகளைக் கடைப்பிடிக்க மாட்டம்.

வித்தியா: நாங்கள் இந்த விலங்கை அறுத்து விடுதலைபெற என்னவழி மாமா?!

பேராசிரி: எல்லாத் துறையளும் சமம், எண்டநிலை வரவேணும்.

சரவண: எல்லாத் தொழிலும் 'உழைப்பு' எண்ட ஒண்டாகவே கருதப்பட வேணும்.

பேராசிரி: உழைப்புக்கேற்ற ஊதியமே அல்லாமல் தொழிலுக்கேற்ற ஊதியம் இருக்கக்கூடாது.

கவிதா: அதுக்கு என்ன வழி மாமா?

சரவண: இந்த அமைப்பு மாறவேணும்.

பேராசிரி: ஒம். அடித்தளம் மாறினால், எல்லாம் மாறு.

மேனகா: அடித்தளம் மாற?

சரவண: மாணவர் மனநிலை தெளிவு பிறக்கவேணும்.

பேராசிரி: சிறுவர் நெஞ்சிலே சிந்தனைப்புரட்சி ஏற்படவேணும்.

சரவண: உழைப்பிலும் படிப்பிலும் அடிமைத்தனத்தை நிலைநாட்டி இந்த அமைப்பைத் தகர்த்தெறிய வேணும்.

வனிதா: நாங்கள் விடுதலை பெறவேணும்!

வினோதன்: சிந்தனைச் சுதந்திரம்!

மங்களா: அறிவுச் சுதந்திரம்!

வித்தியா: தொழில் சுதந்திரம்!

கவிதா: உழைப்புச் சுதந்திரம்!

மேனகா: வாழ்வுச் சுதந்திரம்!

வனிதா: உண்மைச் சுதந்திரம்!

— மேற்கூறிய வசனங்களின்போது மாணவர்கள் பேராசிரியர் சரவணபவன் ஆகியோரிடம் அரசியற் கல்வி பெறுவதாகவும் அதன்மூலம் சமூக உணர்வு பெறுவதாகவும் காட்டலாம் —

— வசந்தாவும் ஒரு உறுதியுடன் எழுந்து —

வசந்தா: சத்திய விடுதலை! சமத்துவ விடுதலை!!

பிள்ளைகள்: மாணவர் நாங்கள்!! பெற்றோ ஆவோம்!!

— வசந்தாவைப் பார்த்து —

தாய்: அடிபிள்ளை நீயும் சேந்திட்டியே?

தந்தை: நீ ஒருத்திதான் நாங்கள் விரும்பியதுபோல, மெடிசினுக்கு விரும்பிப் படிச்சனி.

வசந்தா: நான் தொடர்ந்து அதைத்தான் படிப்பன். ஏனென்றால், எனக்கு அதுதான் விருப்பம். ஆனால், இவையளும் எல்

லாம் தங்களுக்கு விரும்பின துறையள்ளை படிக்க நாட்டு நிலைமை மாறவேணும்.

சுபோதினி: உன்ரை அலுவலை நீபாரன் அப்பா!

கௌசல்: ஊர்த்துளவாரம் உனக்கேன்?!

வசந்தா: ஊர்த்துளவாரம் ஒழுங்கா இருந்தால்தான் ஒவ்வொரு தற்றை அலுவலும் ஒழுங்காக அமையும்.

வைத்தி: நீயும் கெட்டு நாசமாய்ப் போவாய்!!

பேராசிரி: பெரியவை நீங்கள் அப்பிடிச் சொல்லக்கூடாது.

சரவண: ஓம், நானைய மனிசராப் பிள்ளையள் வளரவேணும்.

மங்களா: அதுக்கு, பெற்றவர், பெரியவர், கற்றவர் எல்லாம்

வினோதன்: எங்களளை குற்றம்காணாமல் அனுதாபங் கொள்ளுங்கோ.

வித்தியா: இல்லையெண்டால்!!

கவிதா: எங்கடை அவலங்கள்....!!

மேனகா: ஆத்திரமா மாறி...!!

வஸ்தா: எரிமலையா வெடிக்கும்...!!

வசந்தா: அப்ப, கற்பாறை எல்லாம் மெழுகா உருகும்...!!

சரவண: எங்கும் நெருப்பாறு பெருகும்!!

— பார்வையாளரைப்பார்த்து —

பேராசிரி: ஆனபடியால்தான், பெரியவை உங்களுக்கு இப்பவேசொல் லுறம்,

வினோதன்: பெத்தமனங்கள் பித்தா(ய்) இராமல்...

மங்களா: பிள்ளையள் எங்களை வாழவிடுங்கோ!

நாய்: என்ன கேடேனும் கெட்டுப்போங்கோ!

வித்தியா: அப்பிடிச் சொல்லாமல் வாழ்த்தி விடுங்கோ!

தந்தை! இம்! இம்!.....

பிள்ளைகள்: இம், வாழ்த்துங்கோ, வாழ்த்துங்கோ, வாழ்த்தி விடுங்கோ!!

— பிள்ளைகள் கையேந்திக் கேட்க, பேராசிரியர் சரவணபவன், பின் தாய், தந்தை வாழ்த்துவதுபோல் கை உயர்த்தி ஆசீர் வதிப்பதுபோல் நிற்பர். டொக்டர் வைத்தியநாதன், சுபோதினி, கௌசல்யா வாழ்த்தலாம் அல்லது கைகள் இரண்டையும் முன்னே கோர்த்துத் தொங்கிவிட்டுத் தலைகுனிந்து நிற்கலாம் —

பாடகர்: வாழ்க வாழ்கவே வாழ்க — எங்கள் வாழ்வினிலே வெற்றி வந்துமே குழ — [வாழ்க]
தாழ்வு கொடுமைகள் நீங்கி — நாம் தரணியிலே தலை நிமிர்ந்து நிற்க — [வாழ்க]

இன்னவர்கள் நீங்கியே வாழ — நாம் இன்றைய இளைஞரே நானைய மனிதர் — [வாழ்க]
என்ன துயரங்கள் வரினும் — நாம் எய்திடக் கருதிய உரிமைகள் பெறுவோம் — [வாழ்க]

சமதளச் சமூக மொன்றமைக்க — திட சங்கல்பம் பூண்டு நாம் புறப்பட்டுவிட்டோம்—[வாழ்க]
எமதெண்ணங்கள் இங்கு கைகூட — இனி எம்முடன் எல்லோரும் தோழராய் வருவீர். —[வாழ்க]

பங்கேற்றியோர் :

மேடையில்

லிங்கேஸ்வரி காசிப்பிள்ளை	ஆனந்தகௌரி மயில்வாகனம்
காயத்திரி கணேசசுந்தரம்	பிரபா தேவராஜா
மமணி இராமநாதன்	கௌதமி ஸ்ரீ பத்மநாதன்
நந்தினி பாலேந்திரன்	விஜயா குமாரசாமி
சாந்தினி கனகசிங்கம்	மஜனி பத்மநாதன்
மங்களவாணி திருநாவுக்கரசு	நன்சி அன்ரணிப்பிள்ளை
வியாழினி அருட்கொடிவேந்தன்	சிவஜா சிவநேசன்
செந்திரு சுந்தரலிங்கம்	தேவதாரணி துரைராஜா
கமலினி குமாரசாமி	மீனா சிவராஜா
வாகினி இரத்தினசபாபதி	பிரேமகி உருத்திரமூர்த்தி

பாடுநர் :

ஜெஸ்மின் அருளானந்தம்	வைதேகி இராஜாப்பிள்ளை
உஷா பரமரட்சகபாலன்	முகுந்தி பரமநாதன்
யசோதா திருநாவுக்கரசு	சாண்டில்யா அமிர்தநாத்
கலாமதி தம்புகந்தையா	கலையரசி பொன்னையா
இந்திராபி ஜீவானந்தம்	கல்பனா சிவராஜா
விஜிதா சிவபாதலிங்கம்	

இசை

கண்ணன்

Base & Side Drums

திருமதி. தயா ரெட்ணராஜா
நளாயினி குணசீலன்

பிரதி ஆக்கம்

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

நெறியாள்கை

க. சிதம்பரநாதன்

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கத்தின்
தாயுமாய் நாயுமாஞர்

எழுதியது : 1986

முதல் மேடையேற்றம் : 05-07-1986

நெறியாள்கை : அ. பிராச்சிஸ் ஜெனம்

நாடக மாந்தர்

1. ஒரு குடும்பம்
தாய்
தந்தை
ஐந்து பெண்பிள்ளைகள்
மூத்தமகளின் புருஷன்
2. மாமனார் குடும்பம்
மாமன்
மாமி
இரண்டாவது மகன்
மகள்
3. அயலவர்

— இது இரண்டு குடும்பங்களையும் ஊரவரையும் பாத்திரங்களாகக்கொண்டு செயற்படும் சம்பவங்களின் தொகுதி எனக் கொள்வோம். ஒரு குடும்பம் மாமனார் குடும்பம். மற்றையது பெண்ணைப்பெத்த குடும்பம். ஊரவர் என்போர் இவ்விரு குடும்பங்களின் அயலில் உள்ளோர். மாமனார் குடும்பத்தில் மாமன், மாமி, இரண்டாவது மகன், மகள் என்போர் முக்கியமாக இருப்பர். பெண்ணைப்பெத்த குடும்பத்தில் தாய், தந்தை, ஐந்து பெண்பிள்ளைகள், மூத்தமகளின் புருஷன் (இவர் மாமனார் குடும்பத்து மூத்த மகன்) என்போர் இருப்பர். அயலவர்களில் இரண்டோ, மூன்றோ, நான்கோ பேர் இருப்பர். ஒரு சிறுவனும் இருப்பான். அயலவர் ஆண் பெண் இருபாலாராகவும் இருக்கலாம். இரண்டு குடும்பங்களும், அயலவரும் எப்பொழுதும் மேடையில் நிற்கக் கூடியதான ஒழுங்கையும் செய்யலாம். இல்லையேல் உரிய வேளையில் வரக்கூடியவாறும் செய்யலாம். எல்லாம் வசதிபோல் அமையட்டும். —

— திரை விலகப் பின்வரும் நாட்டார் பாடல் பாடப்படும். அப்போ, மேடையில் உள்ளோர் தவநிலையிலும் பிரார்த்தனை, வேண்டுகல் நிலையிலும் நிற்கலாம். உரிய வேளையில் இயங்கலாம் —

பாடல்: கண்ட கண்ட கோவிலெல்லாம்
கையெடுத்துக் கும்பிடுவார்;
காணாத கோவிலுக்குக்
காணிக்கை அனுப்பிவைத்தார்.

நல்லதண்ணீர் கிணறுகளும்
நடைவாவி கட்டிவைத்தார்;
என்னதவம் பண்ணினாலும்
எதனாலும் பிள்ளைஇல்லை.

மைந்தனை வேண்டியல்லோ
மாளிகை மறந்தார்கள்.
புத்திரனை வேண்டியல்லோ
பூமியை மறந்தார்கள்.

— பின்வரும் பாடலின்போது உரிய முறையில் மேடையில் நடிகரை இயங்க விடலாம் —

மைந்தன் பெற வேண்டுமென்று
வருந்தியே பாண்டியர்கள்
சாலைகள் போட்டு வைப்பார்,
சத்திரங்கள் கட்டி வைப்பார்.

முன்திரை விலகும்போது நடிகர்கள் உறைநிலையிலிருக்கின்றனர். பிள்ளைவரம் வேண்டி இறைவனை வழிபடும் நிலைகளில் இவை அமைந்திருக்கும்.

— முதலாவது பாடலைப் பாடகர் குழுவினருந்து ஒருவர் மேடையின் முன் வலதில் வந்து நின்று பாட, நடிகர்கள் உறைநிலையிலிருந்து விடுபட்டு இறைவழிபாட்டுச் செயல்களில், ஊமத்தில் ஈடுபடுவர். இரண்டாவது பாடலும் அதேபோன்று முன் இடத்தில் நின்று பாடப்பட மருத்துவ ரீதியான செயல்களில் நடிகர்கள் ஈடுபடுவர். ஏனைய இரு பாடல்களுக்கு — ஒருபெண் கருத்தரித்து, அயலவர்கள் முண்டியடித்து பணிநடை செய்து, வைத்தியசாலைக்குப் பின் இடது மேடையால் வெளியேறி ஒரு குழந்தையுடன் முன் இடதால் மேடைக்கு வருதல் —

— இதன்பின்னர், மேடையில் 'பெண்ணைப்பெத்த' வீட்டின் முத்த மகளுக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறக்கிறது. என்ன பிள்ளை என்று அறிய ஆர்வத்தோடு நின்ற மாமியின் முகத்தில் வெறுப்பும், தாயின், தந்தையின், பெண்பிள்ளையைப் பெத்தவளின், கணவனின், முகங்களில் சுவலையும், மாமனார் முகத்தில் இன்னதென்று கூறமுடியாத ஒரு அவலமும், ஊரவர் முகத்தில் நையாண்டியும் மொத்தமாக எவருக்கும் சந்தோஷமில்லாத சூழ்நிலையும் நிலவுகிறது. ஆவலோடு பிள்ளையை முதன்முதலில் சென்று வாங்கிய மாமி 'கயிறென்று பாம்பைத் தூக்கியவன்போல்' பிள்ளையைப் பெத்தவள் மடியில் போடுகிறாள். அவள் அழுகிறாள் —

— இவ்வேளையில் அயலவர் ஒருவரின் பையன் தன் தந்தையிடம் ஓடிவந்து... —

ரவி: அப்பா அடுத்த வீட்டுப் பெட்டைநா(ய்) வந்து எங்கடை வைக்கல் பட்டேடேக்கை குட்டி போட்டிருக்கு!

சுந்தர்: அடச் சனியன்! எத்தனை குட்டியடா?

ரவி: ஒண்டு!

சுந்தர்: (ஆவலோடு) என்ன குட்டியடா? கடுவனே?!

ரவி: (ஓடிச்சென்று பார்த்து) பெட்டை அப்பா!

சுந்தர்: அட நாசம்!!... டேய்!

ரவி: ஓய்!

சுந்தர்: சாக்குக்கை போட்டு, சந்தைக்குப் போகக்கை செம்ணிக் கடலக்கை களட்டி எறிஞ்சிட்டுப்போ! கேட்டுதே?!

ரவி: ஓம்பா!

சுந்தர்: தாய் நாயைக் கல்லெறிஞ்சு கலையடா வளவுக்காலை!

ரவி: (நாயைக் கலைப்பதுபோல்) அடக்! குடா!!

— இவ்வேளையில், பெண்குழந்தையைப் பெற்ற தாயான வாசுகி பலமாக அழுகிறாள் — பாடகர் பின்வரும் பாடலைப் பாடுகின்றனர் —

பாடல்: ஏன் அழறாய் பெண்ணே? — நீயும்
ஏன் அழறாய் பெண்ணே?
ஏன் அழறாய் பெண்ணே — நீயும்
மான் அழுதாப் போலே
மான் அழுதாப்போலே — உன்னை
மாமன் அடிச்சானே?
புருஷன் அடிச்சானே — ஒரு
பிரப்பங் கழியாலே.

(நான்) வட்டிலிலே போட்ட சாதம் — சாமி

வாரித்தின்ன மைந்தனில்லை!
வெங்காயக் கூடையை — பெண்ணே
விலைமதிக்க மைந்தனில்லை!
மழை பெய்த வாசலிலே — நான்
மைந்தனடி காணேனே!
மைந்தனடி காணேனே — நான்
மறுகி அழுகிறேனே!

பெண்குழந்தையுடன் மத்திய வலதில் அழுதுகொண்டிருக்கும் தாயை பாடகர் குழுவினருந்து நால்வர் மேடைக்கு

வந்து, “ஒருபாறையை” புரட்டித் தூக்கி, நிறுத்துவது போன்று முயற்சிக்கிறார்கள். முடியவில்லை. சோர்வுடன் வெளியேறுகின்றனர்-

இப்பாடலின் பின்னணியில், சாவிட்டு மேளச்சத்தம் கேட்கிறது. பெண்பிள்ளை பிறந்தால் அவ்விட்டில் மகிழ்ச்சி இல்லை என்ற கருத்தை அழுத்தும் வகையில் சாவிட்டு நிகழ்ச்சி மேடையில் காட்டப்படுகிறது.

— இவ்வேளை அழுதுகொண்டிருக்கும் பெண்ணின் மாமி விசாலாச்சி அதாவது (அவளது கணவனின் தாய்) கடும் கோபத் தோடு —

விசா: முந்தித் தவமிருந்து முன்னூறு நாள் சுமந்து பெத்துக் கிழிச்சுப்போட்டா...!

கௌரி: அம்மா, நீங்களே ஒரு பொம்பிளையா இருந்துகொண்டு, இந்த நேரத்திலே அண்ணியை இப்பிடிப் பேசிறதே?!

விசா: கண்டறியாத அண்ணி...!

குமரேசன்: அம்மா, தயவுசெய்து கொஞ்சநேரம்.

விசா: ஓ, இப்பவும் கொஞ்சநேரம் பார்க்கிறேரா?!

சுப்பிரமணியம்: இதென்ன கதையள்?!!

விசா: இதுக்காகத்தான் அப்பவே சொன்னான்!

சுப்பிர: என்ன சொன்னீர்?!

விசா: கனபெட்டையள் இருக்கிற குடும்பத்துக்கை போகாதையடா போகாதையடா என்று!

சுப்பிர: அவனென்ன எல்லாப் பெட்டையனையும் கட்டினவனே, மூத்தவளை மட்டுந்தானே விரும்பிக் கட்டினவன்.

விசா: ஓ, விரும்பிக் கட்டினவர்!... காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி நின்றவர், இப்ப தானும் ஒரு பெட்டையைக் கொட்டிப்போட்டு நிற்கிறார்.

குமரேசன்: பிறக்கப்போற பிள்ளை ஆம்பிளையாப் பிறக்கிறதும் பொம்பிளையாப் பிறக்கிறதும் எங்கடை கையிலேயே இருக்கு?

உலகநாதர்: நான் இவையின்றை அயல் வீடு...

சுந்தரலிங்கம்: தெருவில் சண்டை மட்டுமல்ல, வீட்டில் சண்டையும் கண்ணுக்குக் கன குளிர்ச்சியாத்தான் இருக்கு.

உலக: இவ விசாலாச்சி அக்காவுக்கு...

சுந்தர: அதுதான், எங்கடை சுப்புமணியர் பெண்சாதிக்கு...

உலக: பொம்பிளைப் பிள்ளையெண்டால் கண்ணிலை காட்டக் கூடாது!

சுந்தர: சன்னதங்கொண்டு விடுவா!

கௌரி: அம்மா, நீங்கள்தானே என்னையும் பெத்தனீங்கள். நான் என்ன பொடியனே?

— அயல்வீட்டுப் புதினத்தை வேலிக்குள்ளால் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் சுந்தரலிங்கம் பரமேஸ்வரி, உலகநாதன் ஆகியோர் கௌரிசொன்னதைக் கேட்டுச் சிரிக்கின்றனர். சிரித்துத் தம்முள் —

உலக: அசல் கேள்வி!

பரமேஸ்: பக்கத்து வீட்டு அலுவலை வேலிப் பொத்தலுக்காலை பாக்கப் படம்பாத்த மாதிரிக் கிடக்கு.

விசா: நானென்ன கொண்ணன்றை மாமிக்காறிபோல நாலையும் பெட்டையா(ய்)க் கொட்டிவிட்டானே?!

சுப்பிர: நீரென்னப்பா கடகமே? கவுட்டுக் கொட்டிவிட.

உலக: விசாலாட்சி அக்காவுக்கு நாலு பொடியனாக்குப் பிறகு

சுந்தர: கடைக்குட்டிதான் பொடிச்சி.

பரமேஸ்: நாலிலை, மூத்தவனைத்தவிர மற்ற மூண்டும் வெளிநாட்டிலை நிண்டு வறுகி அனுப்புதுகள்.

விசா: நாலு பொடியனாக்குப் பிறகு “அஞ்சாவது பெண் கெஞ்சினாலும் வராது” என்று ஊரவை பொருமைப்படக் கூடியதா(ய்) உன்னை அருமையாய்ப் பெத்தான்.

சுப்பிர: விழுந்தாலும் மீசையில் மண்படஇல்லை!

விசா: என்ன மீசை கீசை என்று புறுபுறுக்கிறியன்?!

சுப்பிர: இல்லை, மீசை இல்லாத ஆம்பிளையனும் இருக்கினம்,

பரமேஸ்: மீசை முனைச்ச பொம்பிளையனும் இருக்கினம்.!

— இவ்வேளையில் பெண்களைப்பெத்த குடும்பத்தில் உரையாடல் ஆரம்பிக்கிறது — மாமியார் குடும்பம் அமைதியான செயல்களில் ஈடுபடலாம், அல்லது பெண்கள் இருவரும் விட்டு வேலைகள் செய்ய தகப்பன் மட்டும் ஈடுபட வேண்டும் இருந்து பேப்பர் பார்க்கலாம், அல்லது அயலவர் போல இவர்களும் (மகளைத்தவிர) பெண்விட்டில் நடப்பதை விடுப்புப் பார்க்கலாம். மூத்தமகள் இங்கு நின்றுவிட்டு உரிய நேரத்தில் வேண்டுமானால் பெண்விட்டு செல்லலாம் —

கமலம்: பிள்ளை, பிறந்தது பிறந்திட்டிது, இனி அதுக்கென்ன செய்யிறது.

வானதி: குளையண்ணி அவியிற கிடாரத்துக்கை தூக்கிப் போடுங்கோ!...

வசணி: எல்லாற்றை கரைச்சலும் நீங்கிப்போகும்.

வாகினி: ஏன் எல்லாரும் எங்களைக் கரைச்சல், கரைச்சல் என்று எப்பவும் கரைச்சலா(ய்) நினைக்கிறீர்கள்?!

— இப்போ தன்விட்டில் நிற்கும் குமரேசன், பார்வையாளரைப் பார்த்து —

குமரேச: அந்தக் கேள்விக்கு மறுமொழி, நிச்சயமா(ய்) இந்தச் சமூகத்திலே கிடைக்காது,

கௌரி: பெண்ணைப் பற்றின கன கேள்வியளுக்கு மறுமொழி, இந்தச் சமூகத்திலே மட்டுமல்ல, வேறொரு சமூகத்திலேயும் கிடைக்குமோ தெரியேல்லை.

காசி: கரைச்சல் என்ன கரைச்சல்...

கமலம்: ஓ, உங்களைப்போலக் கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரிக் கவலை இல்லாமல் இருக்க எல்லாராலும் ஏலுமே?

காசி: கவலைப்பட்டு வீணா ஆயுளைக் குறைக்கச் சொல்லுறீரே?!

கமலம்: நாலையும் கரைசேர்க்கக் காசு, காணியூமி, நகைநட்டு வேண்டாமே.

காசி: எங்கள் எல்லாருக்குமெண்டு ஒரு சொந்தப்பூமி முதல்லை வரட்டும், பிறகு எல்லாம் தானே வரும்.

வாகினி: சொந்தப் பூமியிலேயும் இந்த மனிசர்தானே வாழப்போறம்.

வானதி: மனிசர், மனம்மாறாமல் பூமி கைமாறுறதாலே நாங்கள் ஒரு பிரயோசனத்தையும் காணப்போறதில்லை.

சுந்தர: காசிநாதன் வீட்டுப் பொட்டையன் சிலவேளை கதைக்கிற கதையன் ஒண்டுமா விளங்குதில்லை.

பரமேஸ்: கேட்கச் சுவையாயும் இல்லை.

— ஏதோ வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த விசாலாச்சி திடீரென்று ஒப்பாரி வைத்து அழுகிறாள் —

விசா: தோணி வருகுதெண்டு துறைமுகமே காத்திருந்தேன் தோணி கவுண்டுதல்லோ துறைமுகமே ஆசையில்லை. கப்பல் வருகுதெண்டு — நான் கடற்கரையே காத்திருந்தேன். கப்பல் கவுண்டுதல்லோ கடற்கரையே ஆசையில்லை.

கௌரி: என்னம்மா! என்ன நடந்தது?

சுப்பிர: என்னப்பா, உலைப்பாளை கையிலே கவுண்டுபோச்சே!

விசா: என் தலையில்லோ உலைப்பாளை கவுண்டுபோச்சு! (இதனையும் ஒப்பாரியாகவே அழுது பாடுகிறாள்.)

குமரே: அம்மா, என்ன இப்ப நடந்ததெண்டு சொல்லுங்கோவன்.

விசா: என்றை குடும்பத்துக்கு மூத்தவன் நீ, உனக்கு மூத்தது பெட்டையா(ய்)ப் போச்சுதே!

கௌரி: ஏனம்மா, பெட்டையா(ய்)ப் போச்சதே, பெட்டையா(ய்)ப் போச்சதே என்று சீவனை விடுகிறீங்கள்!

ரவி: அதுதானே! பெட்டையன் எண்டால் எனக்கு இப்பவே வலுவிருப்பம், நாள் முழுக்கப் பாத்துக்கொண்டிருப்பன்!

பரமேஸ்: பொத்தடா வாயைச் சனியன்! அச்சொட்டா(ய்) தேப் பனைப்போலவே பிறந்திருக்குது!

— இதுவரை தன்வீட்டில் (பெண்ணைப் பெத்தவள் வீட்டில் — காசிவீட்டில்) இருந்து எதையோ படித்துக்கொண்டிருந்த காந்தன்... (இவனுக்கு இடையிடையே தாயும் ஏனைய சகோதரிகளும் இருந்ததிடத்தில் போப்பி கொடுத்தல்போன்ற பல தொண்டுகளைப் புரிந்து வந்துள்ளனர்) —

காந்தன்: அம்மா, சாப்பாட்டை ஆயித்தப் படுத்துங்கோ நான் குளிச்சிட்டு வாறன்.

வானதி: தம்பி, உனக்கு எட்டு மணிக் குத்தானே பள்ளிக்குடம்.

காந்த: எனக்கு எட்டு மணிக்குப் பள்ளிக்கூடம் எண்டா உனக் கென்ன.

வானதி: நான் ஏழரைக்கு இண்டைக்கு கம்பசிலை நிக்கவேணும்.

காந்த: ஏன் கம்பசைக் கூட்டப் போறியே?

— இதற்கிடையில் வேலிக்கூடாக ரவி —

ரவி: மச்சான் காந்தன், வெளிக்கிட்டிட்டியே?

காந்த: இந்தா வாறன் பத்து நிமிஷத்திலே! உனக்கென்ன தனிக் கட்டை, நினைச்சநேரம் சுதந்திரமா வெளிக்கிடுவா(ய்)

கமலம்: தம்பி, கொக்கா குளிச்சிட்டு விட்டான்.

காந்த: சும்மா அலட்டாமல் இருங்கோ!

— காந்தன் பின்மேடைப் பகுதியில் நின்று குளிப்பதுபோல் ஊமம் நிகழ்த்தலாம் —

கமலம்: இஞ்சார் வாணி, கொண்ணனுக்கு அந்த முட்டையை பொரிச்சுக்குடு.

வானதி: அம்மா, அவனுக்கேன் இப்ப அவசரமா முட்டை பொரிக்கிறியன்? வாணி சுகமில்லாமல் இருக்கிறவள் இண்டைக்கு அதைச் சாப்பிட்டான்.

கமலம்: முட்டை இல்லைஎண்டால் அவன் புட்டைக் கொட்டிப் போட்டுப் போகிடுவான் பிள்ளை.

உலக: பெட்டைக் கழுதையளுக்கு முட்டை கேக்குதோ, முட்டை

கந்தர: 'உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க் கழகு' என்று ஔவை அப்ப சொன்னது இவளவைக்கு விளங்காது.

காந்த: அம்மா, மேலுக்குப் போடிற் சவுக்காரம் எங்கை!!!

வாசுவி: குளிக்கப் போகேக்கை அதைக் கொண்டு போகத்தெரியாதே!!

காந்த: பொத்தடி வாய்! வாறன் உனக்கு...!! அம்மா! மேல் காயுது கெதியாய்ச் சோப்பைக் கொண்டுவாங்கோ!!

வாணி: இந்தா...! (சவுக்காரத்தைக் கொண்டுசென்று கொடுக்கிறாள்)

கமலம்: பிள்ளை, வாணி, கொண்ணனுக்கு முட்டையைப் பொரிச்சுக் கோப்பேக்கை போட்டுவை.

காசி: ஒம்மோனே, அவன் ஒற்றைக்கால்லை வரப்போறான்.

வாசுவி: "அரிசிப்புட்டை அண்ணாக்குப் போட்டுவை", என்டறையும் சொல்விவிடுங்கோவன் அம்மா?

கமலம்: ஒம்மோனே; அவனுக்குப் போட்டு மிச்சம் ஐயாவுக்கிருக்கிறுக்கட்டும். எங்களுக்கு வெள்ளைமாப் புட்டு இருக்கு.

காந்தன்: அம்மா! இந்தத்துவா(ய்) எங்கை?!!

கமலம்: தங்கைச்சி, கொண்ணை துவாயாம்! சுரத்தலையோடை நிதி கிணர்! கொண்டுபோயிள்ளை.

வாசுவி: நல்லா இடங்குடுத்திட்டியன் அவருக்கு!

கமலம்: கதைச்சுக்கொண்டு தில்லாமல், கொண்டுபோ பிள்ளை துவாயை!

வானதி: ஆம்பிளைப் பிள்ளைஎண்டால் தூக்கித் தலையிலை வச்சிருங்கோ!

— வாகினி துவாயைக் கொண்டுசென்று கொடுக்க —

காந்தன்: சவுக்காரத்தைக் கொண்டா எண்டு சொல்ல என்ன சொன்னனி?!!

வாகினி: குளிக்கப் போகேக்கை அதைக்கொண்டு போக ஏலாதோ எண்டனான்.

காந்தன்: ஆமோ! இந்தா இதைக்கொண்டுபோ இப்ப நீ!

— அவளுக்கு அடிக்க அவள் குளறுகிறாள் —

வாகினி: ஐயோ அம்மா இஞ்சை பாருங்கோ!

கமலம்: நீ ஏன் அவன் ஆம்பிளைப்பிள்ளையோட சரிக்குச்சரி கதைக்கிறாய்.

வானதி: சரிக்குச் சரி கதையாமல், பிள்ளை என்ன பிழைக்குப் பிழை கதைக்கிறதே!

காசி: என்ன இருந்தாலும் அவன் பெடியன் பிள்ளை; நீங்கள் பெட்டைப் பிள்ளையள் தானே.

கமலம்: பெண்ணை(ய்)ப் பிறந்தவள் பொறுமையா(ய்) இருந்து பழக வேணும்!

உலக: பூமாதேவியைப் போலப் பொறுமையா இருக்கவேணும்.

— மேற்படி மூன்று வசனங்களும் பேசப்படும்போது, வானதி யின் தலையில் பெரிய சம்மட்டியால் அடிப்பதுபோல உரிய பாத்திரங்கள் பாவனைசெய்ய, எல்லா பெண்பாத்திரங்களும் படிப்படியாக கீழே விழுகின்றனர். பின்னர், களைத்து, விழுந்த வாகினி பேசுகிறாள் —

வாகினி: உங்களைப்போல ஆம்பிளையளுக்குப் பொம்பிளையள் மண்ணுக்குச் சமானம்.

சுந்தர: பெண் பொறுமையா இருந்தால்தான் வீட்டிலை மகாலட்சுமி குடியிருக்கும்.

பரமேஸ்: லேவியில் கொடுக்கன் கண்ணிலை குத்தப்போகுது; போய்க் காகியர் வீட்டிலை பாலை வேண்டிவாருங்கோ!

— சுந்தரலிங்கம் காகிநாதர் வீட்டுக்குப் போத்தலுடன் வருகிறார் —

காசி: கமலம்! சுந்தரலிங்கம்] பாலுக்கு வந்து நித்திது!

— வானி வந்து போத்தலைப் பெற்றுச்சென்று தாயிடம் கொடுக்க, தாய் நிரப்பிக்கொடுக்கிறாள். வானி அதை கொண்டுவந்து சுந்தரலிங்கத்திடம் கொடுக்கிறாள். இதற்கிடையில் —

சுந்தர: மெய்யே காகியர்,

காசி: ஓய்!

சுந்தர: இம்முறை உன்ரைமாடு என்ன கண்டுபோட்டிருக்கு. நாகு கண்டோ நாம்படு?

காசி: அது நாம்பன் கண்டு.

சுந்தர! அட! உன்ரை பசு கேப்பை இனமல்லே?

காசி: ஓம்,

சுந்தர: உந்த இனம், நாம்பன்லை வேலைஇல்லை.

காசி: வண்டிலுக்குதவாது.

சுந்தர: நாகுகண்டெண்டால் நான் சொல்லிவைப்பம் எண்டு பாத் தன். சரி நான் வாறன்.

காசி: ஓம் வாருங்கோ.

வானதி: பெட்டை கடுவன், ஆம்பிளை பொம்பிளை, நாம்பன்நாகு எண்டதெல்லாம்...

குமரேச: அதனதன் தேவையைப் பொறுத்து அந்தஸ்த்திலை விலத்தும், வேறுபடும்.

— இவ்வேளை ரவி ஒரு நாயைக் கலைப்பதுபோலப் பாவனை செய்து —

ரவி: அடிக் நாயே, கலைக்கக் கலைக்கத் திரும்பி வருகுது பெட்டைச் சனியன்! அடிக்!

வாணி: நாயெண்டால் பெட்டைகு மதிப்பில்லை!
வாசினி: மனிசரிலும் அப்படித்தான்.
கௌரி: நாயிலும் அல்கேஷ் போல நல்ல இனம் எண்டால்,
பெட்டைக்கு மதிப்பு.
குமரேச: ஏனெண்டால் யாவாரம் பெருகும்.
வானதி: மாட்டிலும், ஊர்மாடெண்டால் நாம்பனுக்கு மதிப்பு.
காசி: ஓ, வண்டிலிழுக்க நல்ல ஏரி இருக்கு அதுக்கு.
வாணி: நல்ல கேப்பை இனமெண்டால்
கமலம்: செம்பு செம்பா(ய்)ப் பால் கறக்கும்!
வாசினி: அப்படியெண்டால் பகவுக்கு மதிப்பு.

— புத்தகம் வாசிக்கும் பாவனையில் — (தம்முள் போட்டிபோல)
ரவியும் காந்தனும் “மாயின்போனை” விளையாடி வெற்றி
பெறும் ஒவ்வொரு மாயின்போனைக்கும், ஒரு வசனம் வீதம்
பேச, இருவரின் தந்தைவர்களும் வெற்றிபெற்ற மாயிள்
போனைகளைப் பொறுக்குவர். ஏனையோர் பார்த்துக் கொண்
டிருப்பர்.

ரவி: பக, பாக்ததும்!
காந்தன்: எருது வண்டிக் இழுக்கும்!!
ரவி: பக சாணம் தரும்!!!
காந்தன்: எருதும் சாணம் தரும்!!!
ரவி: பக சாதுவான மிகுகம்!!
காந்தன்: எருது வயலை உழ உதவும்!!!
ரவி: பக கண்டு போடும்!!!
காந்தன்: எருது குடு மிதிக்கும்!!!
ரவி: பகப்பால் சத்துள்ள உணவு!!!
காந்தன்: எருது, தானே எமக்குச் சத்துணவாகும்!!!

— இதுவரை இரண்டையும் எண்ணிக்கணக்கிட்ட சுந்தரலிங்கம் —

சுந்தர: மாட்டைப் பொறுத்தளவிலை ரெண்டு கட்சிக்கும் சமனா(ய்)
ஞாயமிருக்கு.
பரமேஸ்: உந்த மாட்டு ஞாயத்தை விட்டிட்டுச் சந்தைக்குப்
போங்கோ! காய்கறி இல்லை!
காந்தன்: அம்மா, கிணத்தடியிலை என்றை உடுப்புகள் இருக்குத்
தோச்சப் போடச் சொல்லுங்கோ!
வானதி: ஏன் உமக்கு அதுகளைத் தோய்க்க ஏலாதே?
காந்தன்: உம்மை நான் கேக்க இல்லை!
வானதி: ஆரைக் கேட்டாலென்ன?!

கமலம்: வாணி, தீயொருக்கா கொண்ணுரை உடுப்புகளைத்
தோச்சப் போடுபிள்ளை.

— வாணி அமைதியாகச் சென்று அய்யவேலையைச் செய்கிறாள் —

காந்தன்: அம்மா கொண்டுவாங்கோ சாப்பாட்டை.
கமலம்: இந்தா மோனே!
— அவன் சாப்பிடுகிறான் —

காந்தன்: இந்த வீட்டிலை ஒரு முட்டைகூட வடிவா(ய்)ப் பொரிக்கத்
தெரியா!
கமலம்: ஏன்ராசா உப்புக்கானுதோ? அகவது மிளகு சீரகம்
குறைவோ?
காந்தன்: ஒரு மண்ணையும் காண்க! சப்பெண்டு கிடக்குது.
வாசினி: சப்பெண்டு கிடத்தாப்போலை, சப்பி விழுங்காமல் விடப்
போளுரே!
காந்தன்: கணக்கக் கதைச்சியோ தலையிலை கொட்டுவா!
வானதி: உனக்கும் மனம் வருமே! ஆற்றையும் தலையைத் தந்தாலே
வாய்க்கை கொட்டுவா(ய்) நீ!

சுந்தர: காசியர் வீட்டுக் கதையள் சுவையா இருக்கும் பரமேஸ்.

பரமேஸ்: வேலிக்கதியாலுக்கு முட்டுக்குடுத்தது காணும், சந்தை கலையமுன்னம் போங்கோ!

— திடீரென்று சரியான புழுகத்தோடு ரவி கத்துகிறான். ஒரு வேளை கிணத்தடியில் நிற்கும் வாணியின் கவனத்தைக் கவரும் நோக்குடனே தெரியவில்லை —

— கீழ்வரும் வசனங்கள் “கூடைப்பந்தாட்டம்” விளையாடும் பாவனையோடும், ஒருவித தாள லயத்தோடும், பேசப்படும். கூடைப்பந்தாட்டக் கம்பங்களாக தாயும், தந்தையும் இருப்பர், —

ரவி: அப்பா சந்தைக்குப் போவார்!

— இதைக்கேட்ட காந்தனும் ஏதோ விசர்க்குணத்தில் கத்து கிறான் —

காந்தன்: அம்மாவும் சந்தைக்குப் போவார்!!

ரவி: அப்பா உத்தியோகம் பாப்பார்!!!

காந்தன்: அம்மாவும் உத்தியோகம் பாப்பார்!!!

ரவி: அப்பா சம்பளம் கொண்டுவந்து தருவார்!!!

காந்தன்: அம்மாவும் சம்பளம் கொண்டுவந்து தருவார்!!!

ரவி: அப்பா... அப்பா... அ... அப்பா...

— ரவி மேலும் எதுவும் சொல்லத்தெரியாது நின்று தவிக்க—

வானதி: அப்பா கடுதாசி விளையாடுவார்!

— காந்தன் எரிச்சலோடும் ஆச்சரியத்தோடும் —

ரவி: ஆ!

கௌரி: அம்மா காய்கறி வெட்டுவா!!!

வாகினி: அப்பா விரும்பின நேரம் குடிப்பார்!!!

வாணி: அம்மா எப்பவும் கஞ்சி வடிப்பா!!!

வானதி: அப்பா புகையும் பிடிப்பார்!!

கௌரி: அம்மா அடுக்களைக்குள் கிடந்து புகை குடிப்பாள்!!

ரவி: எங்கடை அப்பா சாராயம் குடிப்பார்!!!

சுந்தர: அடச் சனியன் (அவனை அடிக்கக் கலைத்தல்)

வாகினி: அம்மா சரக்கு மிளகாய் அரைப்பா!

காந்தன்: எங்கடை அப்பா குடிக்க மாட்டார்!

வாணி: ஆனால் கூட்டாளியளோடை கூடிஇருந்து கும்மாளமடிப்பார்!

வானதி: அம்மா சீலை தோய்ப்பா!

வாகினி: விறகு பொறுக்குவா!

கௌரி: மா இடிப்பா, வறுப்பா!

வாணி: தாலாட்டுப் பாடுவா, நித்திரையாக்குவா!

வானதி: வேளைக்கு வேளை சமையல் செய்வா!

வாகினி: வீட்டைக் கூட்டுவா!

கௌரி: வளவைக் கூட்டுவா!

வாணி: கடகம் பொத்துவா!

வானதி: கிடுகு பின்னுவா!

குமரே: தண்ணி இறைப்பா!

வாகினி: வாய்க்கால் கட்டுவா!

— இதுவரை இவற்றை எண்ணிக் களைத்த உலகநாதரும் சுந்தரலிங்கமும்.....

உலக + சுந்தர: அப்பாடா!!

— என்று சோர்ந்து விழுகின்றனர் —

சுப்பிர: இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாத தொண்டில்லை! எல்லாம் செளக்கியம்!!

கௌரி: அவள் செய்யாத தொண்டிலை!

வாணி: தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் போமோ!

— இக்கட்டத்தில் பெண்கள் எல்லாம் பல தொழில்களில் துரிதமாக ஈடுபட, ஆண்கள் கூடியிருந்து அரட்டையடிக்கலாம். சுந்தரலிங்கம், உலகநாதர், சுப்பிரமணியம், காசிநாதன் ஆகியோர் கடதாசி விளையாடிக்கொண்டிருக்கலாம். குமரேசன் பெண்களோடு சேர்ந்து ஏதும் வேலை செய்துகொண்டிருக்கலாம். (உ+ம்) விட்டைக் கூட்டிக்கொண்டிருந்த வாணி விடமிருந்து தும்புக்கட்டையைத் தான்வாங்கிக் கூட்டுதல்.

— அவனைப் படிக்கும்படி சைகையால் கூறுதல். ரவியும் காந்தனும் ஏதும் குரங்கு விளையாட்டில் ஈடுபடலாம். இவ்வேளை பின்வரும் பாடல் பாடப்படுகிறது —

பாடல்: பாறையிலே கிணறு வெட்டி ஏலேலோ சாமி
பாத்திக்கொரு நாத்து நட்டு ஏலேலோ சாமி
குட்டைப் பிள்ளை நட்ட நாத்து ஏலேலோ சாமி
குறுங்குதடி சிவிச்சம்பா ஏலேலோ சாமி.

பாறையிலே கிணறுவெட்டி ஏலேலோ சாமி
பாத்திக்கொரு நாத்துநட்டு ஏலேலோ சாமி
அத்தை மகள் நட்ட நாத்து ஏலேலோ சாமி
ஆவிச்சம்பா குறுங்குதடி ஏலேலோ சாமி.

— இப்பாடல் முடிந்த பின்னரும் கடதாசி விளையாடுபவர் தொடர்ந்து விளையாடுகின்றனர். வேலைசெய்த பெண்கள் தொடர்ந்து செய்கின்றனர். ஏதோ விளையாடிக்கொண்டிருந்த காந்தனும் ரவியும் பின்வரும் உச்சரிப்பு விளையாட்டை உற்சாகமாகச் செய்கின்றனர் —

காந்தன்: ஒடுகிற நரீயிலே ஒருநரி நிறுநரி!

ரவி: நிறுநரி முதுகிலே ஒருபிடி நரைமயிர்!

காந்தன்: கடலையிலே ஒரு உரல் உருளுது!

ரவி: பிரகுது, தத்தலிக்குது, தானம் போடுது!

— ரவியும் காந்தனும் மேற்படி வரிகளை மீண்டும் மீண்டும் வேகமாகச் சொல்லி நாக்குப் புரளாமல் துமோறிச் சிரித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்வர். இவர்கள் இதைச்செய்ய ஒருகட்டத்

தில் “பாறையிலே கிணறுவெட்டி...” என்றபாடல் மீண்டும் பாடப் படும்; இம்முறை மிகவும் சோகத்தை வெளிப்படுத்தும் பாங்கில் சோகதீதம் தொடங்குமுன்னர், மா இடித்துக் கொண்டிருந்த வாகினி... —

வாகினி: காந்தன், கை உழையுது, இந்தமாவைக் கொஞ்சம் இடியன்.

காந்தன்: என்னுலை ஏலா!!... (அவன் தொடர்ந்து) கடலையிலே... (என்ற விளையாட்டைத் தொடர்கிறான்)

வானதி: ஒரு கொஞ்சநேரம் உதவிசெய்யன் தம்பி!

காந்தன்: ஏலா எண்டால் ஏலா!!

— விளையாட்டைத் தொடர்கிறான் — இதன்பின்னர்தான் சோகமாக மேற்படி பாடல் பாடப்படுகிறது — பாடல் பாடப்படும் போது வானதி, கௌரி, வாகினி ஆகியோர் சித்தனை வயப்பட் தீர்க்கமான முடிவுடன் எழுந்து மேடையில் நிகழும் அனைத்தையும் ஆத்திரத்தோடு அல்லது வெறுப்போடுபார்த்து விட்டும் பார்வையாளரைப் பார்த்து உரையாடத் தொடங்க மேடை அசைவுகள், இசையாடும் நிறுத்தப்படலாம். அல்லது மிகவும் அமைதியாக நடைபெறலாம் —

வானதி: தயவு செய்து மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ, இனி நீங்கள் நாடகம் பார்த்தது போதும்.

குமரே: ஓம், இதை நீங்கள் நாடகமா(ய்)ப் பார்த்தது போதும்.

கௌரி: இங்கை நடந்த, நடந்து கொண்டிருக்கிற ஒவ்வொரு அலுவலும் உங்கடை வீடுகளையும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும்.

வாகினி: ஒவ்வொரு நாளும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கும்.

வானதி: (வாசுகியைக்காட்டி) இஞ்சை பாருங்கோ இதிலே இருக்கிற எங்கடை அக்காவை...

கௌரி: இந்தப் பாழ்பட்டுப்போன சமூகத்தின்ரை ஆயிரம் கொடுமையாளரை சீரழிக்கப்பட்டுச் சிதைஞ்சுபோய் இருக்கிறா!

குமரேசன்: இவவைப்போல ஆயிரமாயிரம் பேர் உங்கடை ஊர்களிலே இருக்கிற...

வாகினி: இந்தச் சமூகம் இப்பிடி எத்தனை பொம்பிளையளைப் பயித் தியங்களாக்கி இருக்கும்.

வானதி: (வாணியைக் காட்டி) அங்கை பாருங்கோ! வாயில்லாப் பூச்சியா(ய்) நடைப்பிணமா...

கௌரி: காலாலை இட்டதைத் தலையாலை செய்துகொண்டு, தன்ரை கமையைப் பற்றிய எண்ணமே இல்லாமல் இருக்குது பாவம்.

குமரே: தாயைப்போல பிள்ளையா(ய்) தாயாலையே இந்த அடிமை வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்டுப் பூக்குவப் படுத்தப்பட்டு இருக்கிறா!

வாகினி: தங்களுக்கு நடக்கிற அனியாயங்களை, அனியாயங்கள் என்று கூட அறிஞ்ச கொள்ளத் தெரியாமல்

வானதி: இவளைப்போலவும் அம்மாவைப்போலையும் எத்தனை பொம் பிளையள், “இதுதான் வாழ்க்கை” என்று சத்தியமா நம் பிக்கொண்டிருக்குதுகள்!

கௌரி: நீங்களும் இதுகளைப்போல இல்லாமல் இருப்பீங்கள் என்று ஆருக்குத்தெரியும்.

வாகினி: இனியும் கனக்கக் கதைச்சப் பிரயோசனமில்லை.

வானதி: பொம்பிளையள் இனியாவது குடும்பத்திலே, சமூகத்திலே உங்கடை உண்மையான நிலையை அறிஞ்சுகொள்ள முயற்சி செய்யுங்கோ.

கௌரி: நிமிர்ந்து நிக்க வழியைத் தேடுங்கோ.

குமரே: ஆம்பிளையளும் இதைப்பற்றி யோசிக்கத் துவங்கிறது... எல்லாருக்கும் நல்லது!

வாகினி: ஓம்! குட்டக்குட்டக் குனியிறதும் மடைத்தனம்! குட்டுற தும், அதைவிட மடைத்தனம்!!

வானதி: ஆனபடியால்...

நால்வரும்: கவனம்!!

வானதி: ஓம்!!

நால்வரும்: கவனம்!!

வானதி: ஓம்!!

நால்வரும்: கவனம்!!

— “கவனம்” என்பது கூறப்படும்போது வாசகி நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். அவளை வானதியும் குமரேசனும் எழுப்பி நிறுத்துகிறார்கள். வானி நிமிர்ந்து நிற்கிறாள். கௌரி அவளை அணைத்துக் கொள்கிறாள். கடதாசி விளையாடியவர்கள் எழுந்து தலைகுனிந்து நிற்கலாம். காந்தனும் ரவியும் மனமாற்றத்துக்கான சிறு அறிகுறியைக் காட்டலாம். இன்னும் என்னென்னவோ செய்யலாம் —

நாடகத் தொடக்கத்திலிருந்து மேடையின் முன்பகுதியில் ஒரு கம்பிவேலி காட்சியளிக்கிறது. நாடக முடிவில் நாடக மாந்தர் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து, அதனைத் தகர்த்துத், தூக்கிக்கொண்டு செல்வதன்மூலம், நாடகத்தின் கருப் பொருள் பார்வையாளர்களுக்கு முதன்மையாக்கப் படுகிறது.

நாடகம் கற்பனையுடன் கூடிய ஒரு நிகழ்த்தற்கலை. எழுத் துருவில் எவ்வளவுதான் அழகாகவும், ஆழமாகவும் விளக்கி னாலும், மேடையேற்றத்தின்போது ஏற்படும் அனுபவத்திற் கும், ரசனைக்கும் நிகராகாது.

பங்கேற்றியோர்:

மேடையில்

செந்திரு கந்தரலிங்கம்
ஜெஸ்மின் அருளானந்தம்
நந்தினி பாலேந்திரன்
கௌதமி ஸ்ரீபத்மநாதன்
தேவதர்ஷினி தேவராஜா
வியாழினி அருட்கொடிவேந்தன்
இராசமணி இராஜரட்ணம்

சிறுனி சிவகுருநாதன்
கார்த்திகாவாகுகி பரமசாமி
விஜித்தா சிவபாதலிங்கம்
துஷித்தா தியாகராஜா
லிங்கேஸ்வரி காகிப்பிள்ளை
ஆனந்தகௌரி மயில்வாகனம்
ஜெயந்தினி பழனிநாதன்

பாடகர்

மங்களவாணி திருநாவுக்கரசு
மீரா சாப்பசிவம்
வைதேகி இராஜாப்பிள்ளை
ஜெயரொஷ்னி ஜெயரட்ணம்
கீத்தா சிவகுருநாதன்
வைதேகி கதிர்காமத்தம்பி
யூவியா டொமினிக்
வற்சலா ராஜசேகரம்
ஸைஷா கணேஷன்
வரதலோஷினி கனகலிங்கம்
சத்தியவள்ளி கனகசிங்கம்
வாகுகி வேலாயுதபிள்ளை
மாலினி குணரட்ணம்

வினோதினி சண்முகலிங்கம்
வசுதா கதிர்காமநாதன்
ஜானகி ஸ்ரீஸ்கந்தராஜா
அமுதா சோமசுந்தரம்
கீத்திக்கா கணேசானந்தன்
அமுதா தியாகராஜா
சுதர்ஷினி ஸ்ரீரங்கநாதன்
குமாரி தர்ஷியானி உருத்திரசிங்கம்
கலாமதி தம்புகந்தையா
கோமளா சிவபாலரெட்ணம்
சகிலா அருள்தாசன்
மைதிவி தங்கராஜா
திருமதி பவானி லோகேந்திரம்

வயலின் : திருமதி J. ஆனந்தநாயகம்

மிருதங்கம் : கிருபாகரன் பரமசாமி

Base & Side Drums

திருமதி தயா ரெட்ணராஜா
துஷ்யந்தா தெய்வேந்திரன்

இசை : கண்ணன்

விரதி : குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

நெறியாளகை : அ. பிரான்சிஸ் ஜெனம்

கலாநிதி. சி. மௌனகுருவின்

நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்

(மோடி நாடகம்)

எழுதியது — மார்ச், 1987

மேடையேற்றம் : 09-03-1987

நெறியாள்கை : சி. மௌனகுரு.

நாடக மாந்தர்

பாரதி இருவர்
மாந்தர் பதினமர்
பிசாசுகள் எழுவர்
பூசாரி ஒருவர்

(வயலினில் பூபாள ராகத்தின் இசை மீட்டப்பட, திரை மெல்ல மெல்லத் திறக்கிறது. மேடையில் UC யில் உயர்ந்த பீடத்தின்மீது வலது கையை மேலே உயர்த்தி, மறுகையில் ஒரு நூலைப் பிடித்தபடி கம்பீரமான தோற்றத்தில் ஒருவர் பாரதியார் போலச் சிலையாக நிற்கின்றார். அவரின் காலடியில் உள்ள சிறு பீடத்தில் ஒரு கால்மீது மறுகாலப் போட்ட படி எங்கோ வெறித்துப் பார்த்த பாவனையில் இன்னொருவர் பாரதியார்போல் சிலையாக இருக்கிறார். DL இலிருந்து UC வரை நால்வரும் DR இலிருந்து UC வரை நால்வரும் பாரதியாரைப் பார்த்தபடி கையை உயர்த்தியவண்ணம் வேண்டதல் பாவனையில் உறைநிலையில் நிற்கிறார்கள். இன்னும் இருவர் DR இலும் DL இலும் வரிசையாக நிற்பவர் கட்டு எதிரே சபையைப் பார்த்தபடி வேண்டதல் பாவனையில் உறைநிலையில் நிற்கிறார்கள். பூபாள இசைக்கு திரை திறந்து முடிந்ததும் அனைவரும் பாடலைப்பாடி அபிநயிக்கிறார்கள். பாடலுக்குத்தக அழகானமுறையில் மேடைக் கோலங்கள் ஆக்கப்படவேண்டும். அது நெறியாளரின் கற்பனையைப் பொறுத்தது. ஒவ்வொருபாடலையும் ஆறுதலாகவும் விரைவாகவும் பாடுவதன்மூலம், ஆட்டக்கோலங்களை அழகாக உருவாக்குவதன் மூலம் கருத்துக்கும் அழுத்தம் தரலாம்.)

(பாடல்)

மக்கள்: பாரதியே எங்கள் பாரதியே
பாரத நாட்டின் கவிக்குயிலே
பாருக்குள் யாரும் சமம் எனக்கூவிய
பாரத நாட்டின் எரிமலையே

(மேலுள்ள பாடலை விரைவாகப் பாடியபடி இடம் மாறுகிறார்கள்)

பாரதியே இங்கு வாருமையா — எங்கள்
பாரின் நிலை நீயும் பாருமையா
நாறிக் கிடக்குது நாடு ஐயா — இங்கு
நாளும் நடக்குது கேடு ஐயா.

(விரைவாகப் பாடியபடி இடம் மாறுகிறார்கள். மேடையின் வலது புறம் நின்றோர் UL இல் நின்று பாட இடதுபுறம் நின்றோர் மேடையின் DR இல் வரிசையாக நின்று கீழ்வரும் பாடலுக்கு அபிநயிக்கிறார்கள், டிஸ்கோ நடனம் ஆடலாம்)

அந்நிய நாட்டு மோகம் சுடிந்தாய்
அன்று நீ பேதங்கள் வேண்டாமென்றாய்
இந்நிலை இன்று சென்றதையா — எம்மை
என்றும் பழமையே வென்றதையா.

அந்நிய நாட்டு மோகம் எமைப் பிடித்து
ஆட்டுதையா மனம் வாட்டுதையே
சின்னத் தனமான பேதங்கள் எம்மிடை
வாழுதையா இருள் சூழுதையா.

(DR இல் நின்றோர் வரிசை கலைந்து குழம்பித் தமக்குள்
பிரிந்து நின்று சண்டையிடுவதுபோலப் பின்வரும் பாட
லுக்கு அபிநயிக்கிறார்கள்)

யாழ்ப்பாணத்தான் மட்டக்களப்பான்
மன்றூரான் வன்னியான் மலைநாட்டான்
என்னும் பிரதேச பேதங்கள் எம்மிடை
உள்ளதையா ஆம் உள்ளதையா.

(DR இல் நின்றோர் ரியூட்டரி ஒன்றில் படிப்பதுபோல பின்
வரும் பாடலுக்குப் பாவனைபுரிகிறார்கள். UL இல் நின்றோர்
DL க்கு ஓடிவந்து சிலர் அடிப்பவர்கள்போல் அபிநயிக்க
சிலர் அடிப்பவர்போல அபிநயிக்கிறார்கள், அவர்களை எட்
டிப் பார்த்துவிட்டு DR இல் நின்றோர் எவ்வித கவலையு
மின்றிப் படிக்கிறார்கள்.)

உத்தியோக மோகம் உள்ளதையா — நாம்
ஓடி ஓடிக் கல்வி வாங்குகிறோம்
மற்றவர்கள் துயர் என்றும் அறியாத
மாக்களாய் நாம் இங்கு வாழுகிறோம்.

(பழையபடி DL இல் நின்றோர் UL க்குச் சென்று நிற்க
DR இல் நின்றோர் ஒருவர் மாப்பிளையாகிப் பின்வரும் பாட
லுக்கு அபிநயிக்க இன்னொருவர் பெண்ணை மாறிச் சோக
மாக அமர்ந்திருக்க ஏனையோ மாப்பிளை வீட்டாராகவும்
பெண்வீட்டாராகவும் அபிநயிக்கிறார்கள்.)

சீதனம் என்னும் சின்னத்தனம் — இன்னும்
செல்லவில்லை அதை வெல்லவில்லை.
சோதனைக் காலத்தில் வாழுகிறோம் — ஐயா
வேதனையோடு நாம் உலுகிறோம்.

(விரைவாகப் பாடியபடி ஆரம்பத்தில் பாரதிமுன் இருந்த
நிலையில் இருக்கிறார்கள். சிலையாக கால்மடித்து கீழே
அமர்ந்திருந்த மக்களைப் பார்க்கிறான். பின் கீழே வருவன
வற்றைக் கூறுகிறான்.)

பாரதி: (உரத்த வசனத்தில்)

கும்மியடி!

கும்மியடி!!

கும்மியடி தமிழ் நாடு முழுதும்
குலங்கிடக் கைகொட்டிக் கும்மியடி
நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின
நன்மை கண்டோமென்று கும்மியடி.

(திடீரெனச் சிலையாகிய மக்கள் பயத்துடன் நம்மைப் பிடித்த
பிசாசுகள், நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் என்று மெல்ல
மெல்ல, கலவரத்துடன் DL பகுதியைப்பார்த்து உச்சரிக்கிறா
ர்கள். அச்சமயம் ஒரு பூசாரி தலைகுலைய உருவேறியபடி
கையில் உடுக்குடன் DL க்குப் பாய்கிறான். உடுக்கை ஒரு
தடவை உரத்து அடிக்கிறான் கையை நீட்டி 'ஹம்...வா'
என்று ஆணையிடுகிறான். மேடையின் உட்புறம் நின்று பிசா
சுகள் வரிசையாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வருகின்றன. கீழ்
வரும் தாளக் கட்டுக்களையும் பாடலையும் பிசாசுகளும் மக்க
ளும் மாறிமாறிப் பாடிப் பிசாசுகள் மேடையிற் பல ஆட்
டக் கோலங்கள் புரிகின்றன. ஆட்டமுறைகளை அமைப்பது
நெறியாளரின் கற்பனையைப் பொறுத்தது.)

மக்கள்: தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமிதிமி தெய்யக தத்துமி

கூட்டம் வருகுதே — பிசாசு

கூட்டம் வருகுதே

நாட்டில் இன்று தமிழர் தம்மை
வாட்டி வாட்டி ஆட்டம் போடும்

கூட்டம் வருகுதே — பிசாசு

கூட்டம் வருகுதே.

நாட்டில் இன்று தமிழர் தம்மை
வாட்டி வாட்டி ஆட்டம் போடும்

கூட்டம் வருகுதே பிசாக
கூட்டம் வருகுதே.
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி.

பிசாககள்: மனுசரைப் பிடிப்போம் — அவரை
விலங்கு ஆக்குவோம்
மனிசப் பண்பைத் தோண்டி எறிந்து
மிருகக் குணத்தைத் தலைக்குள் வைப்போம்.

மக்கள்: கூட்டம் வருகுதே — பிசாகக்
கூட்டம் வருகுதே
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி

பிசாககள்: பெரியவனைக்கூட — வெறும்
பேயன் ஆக்குவோம்
பேயன் மொக்கன் முட்டாள் மாரை
பெரியவராய் மாற்றி வைப்போம்.

மக்கள்: கூட்டம் வருகுதே — பிசாக
கூட்டம் வருகுதே
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி.

பிசாககள்: மனதுக்குள் புகுவோம் — மக்கள்
மனதையே கெடுப்போம்
கலகம் மூட்டி விலக்கி வைத்து
கொலைகள் செய்யும் படியும் செய்யும்

மக்கள்: கூட்டம் வருகுதே — பிசாக
கூட்டம் வருகுதே
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி
தாந்திமி திமி தெய்யக தத்துமி

(பிசாககள் மேடையில் DR இலிருந்து DL ல் வரை வரிசை
யாக முழங்காலில் நிற்கின்றனர், பூசாரி பின்னால் உடுக்
குடன் நிற்கிறான். ஒவ்வொரு பிசாகம் எழுந்து ஒரு தாள
லயத்துடன் தம்மை அறிமுகம் செய்கின்றன)

பிசாக 1: இங்கு வாழுகிற தமிழர் தம்மையே
என்றுமே பிடித் தாட்டிடும்
பழமைமோகம் எனும் மிகவும் பேர்பெறும்
பயங்கரமான பிசாகநான்

ஏனைய பிசாககள்: (பிசாக 1 ஐக் காட்டி)
பழமை மோகம் எனும் மிகவும் பேர்பெறும்
பயங்கரமான பிசாக இது.

பிசாக 2 : (f)பாரின் (f)பாரின் (f)பாரின் என்றுதினம்
தமிழர் தம்மையே தம்முடை — சொந்த
மண்ணை விட்டுமே என்றும் ஓட்டிடும்
அந்நியமோகப் பிசாக நான்.

ஏனைய
பிசாககள்: (பிசாக 2 ஐக்காட்டி)
சொந்த மண்ணை விட்டுமே
என்றும் ஓட்டிடும்
அந்நிய மோகப் பிசாக இது.

பிசாக 3: என்றவன் அவன் என்றவன்
மற்றவன் அவன் பிறத்தியான்
பிறத்தியான் என்று பிரித்துப் பார்த்திடும்
பிரதேச மோகப் பிசாகநான்.

ஏனைய
பிசாககள்: பிறத்தியான் என்று பிரித்துப் பார்த்திடும்
பிரதேச மோகப் பிசாக

பிசாக 4: உலகில் மனிதனை உயர்த்திவைப்பது
உண்மையில் உத்தியோகமே
உத்தியோகமே பெரியதன அலையும்
உத்தியோக மோகப் பிசாகநான்.

ஏனைய
பிசாககள்: (பிசாக 4 ஐக் காட்டி)
உத்தியோகமே பெரிதென அலையும்
உத்தியோக மோகப் பிசாக இது.

பிசாக 5: அயலவன் படும் துயர்கள் கண்டுமே
அசைந்திடாதவன் நானடா
மற்றவன் துயர் என்றுமே காணு
கயநலமோகப் பிசாக இது.

ஏனைய
பிசாககள்: (பிசாக 5 ஐக் காட்டி)
மற்றவர்துயர் என்றுமே காணு
உத்தியோக மோகப் பிசாக நான்

பிசாசு 6: கொண்டுவா பணம் கொண்டுவா
வீடு கொண்டுவா, காரு கொண்டுவா
நகைகள் கொண்டுவா, டொனேசன் கொண்டுவா
சேனம் அதிகம் கொண்டுவா
சேன மோகம் தன்னை ஊட்டிடும்
சேனமோகப் பிசாசு நான்.

ஏனைய

பிசாசுகள்: (பிசாசு ஹெக்காட்டி)
சேன மோகம் தன்னை ஊட்டிடும்
சேன மோகப் பிசாசு இது.

(பிசாசுகள் கூறிவிட்டு மெல்ல மெல்ல அமைதியடைந்து —
பின் பூரண அமைதி நிலையில் நிற்கின்றன. பின்னால் நின்று
பூசாரி உடுக்கடித்து அனைத்துப் பிசாசுகட்கும் உருவேற்று
கிறான். அவன் சொல்லச்சொல்ல பிசாசுகள் மெல்ல மெல்ல
உருப்பெற்று கடைசி வரிகளைப் பூசாரி கூறியதும் 'ஹோ'
என்று எழுகின்றன.)

பூசாரி: (உடுக்கை அடித்தபடி மந்திர உச்சாடனத் தொனியில்)

ஓம்! றீம் றீம் கிறீம்
எழுக எழுக பிசாசுகள் எழுக!
அழித்து மக்களைக் குழப்ப எழுக!
பழமை, அந்நிய மோகப் பிசாசே!
பார்த்துப் பார்த்து மெல்ல எழுக!
உத்தியோகமே ஒங்கி நீ எழுக!
பிரதேச மோகமே பெரிதாய் எழுக!
சுயநலமே நீ சுறுக்காய் எழுக!
சேன மோகமே சிறக்க நீ எழுக!
எழுக எழுக உயர்ந்து எழுக!
இந்த மக்களைப் பிடிக்க எழுக!
ஓடிவா! ஓடிவா கெதியாய் ஓடிவா!!
உலுப்ப மக்களைக் கெதியாய் ஓடிவா!
ஓடிவா! ஓடிவா சீக்கிரம் ஓடிவா
ஓடி வந்திந்த உடலில் ஏறு!
ஏறு! ஏறு!! சீக்கிரம் ஏறு!
எல்லாரையும் இங்கு கெடுக்க ஏறு!
எழுக எழுக சீக்கிரம் எழுக!
எழுக எழுக சீக்கிரம் எழுக!!
எழுக எழுக சீக்கிரம் எழுக!!!

(பிசாசுகள் உருவேறி எழுந்து மக்களை மேடைமுழுதும் கலைக்
கின்றன. மக்கள் சிதறி ஒடுகிறார்கள். பிசாசுகள் கலைத்துப்
பிடிக்கின்றன. மக்களைத் தம் கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொணர்
கின்றன. மக்களைப் பிடித்த பிசாசுகள் மேடையில் அவர்களை
DR இலிருந்து DL வரை வரிசையாக வைக்கின்றன. பின்
அவர்களுக்குப் பின்னால் நின்று தம்மிஷ்டத்திற்கு ஆட்டுகின்
றன.

பிசாசுகள் இரண்டுகைகளாலும் டயருக்குக் காற்றடிப்பது
போல அடிக்க, மக்கள் ஊதிப் பெருத்துக் கஷ்டப்படுவது
போல அபிநயிக்கிறார்கள்.

- பின்னர் பிசாசுகள் தமது கைகளால் மக்களின் தலையைத்
திருப்புவது போல பாவனை செய்ய மக்களின் தலைகள்
பிசாசுகள் சுழற்றும் பக்கமெல்லாம் சுழல்கின்றன.
- பிசாசுகள் கையைச் சுழற்ற மக்களும் சுழல்கிறார்கள் —
- பிசாசுகள் தாளம்போட மக்களும் அவற்றின் பின்னால் கை
ஏந்தியபடி எழுந்து ஆடிக்கொண்டு சென்று மேடையின்
CC யில் பிசாசுகள் மக்களைப் பார்த்தபடி வட்டமாய் நிற்க
பிசாசுகளைச் சூழ பிசாசுகளைப் பார்த்தபடி மக்கள்நிற்க பின்
வரும் உரையாடல் பாடலில் நடைபெறுகிறது.

பிசாசுகள்: இங்கிருக்கும் மக்களை
நாங்கள் எல்லாம் — பிசாசுகள்
நாங்கள் எல்லாம் — எங்கள்
இஷ்டப்படி போட்டு ஆட்டிடுவோம் — ஆமாம்
ஆட்டிடுவோம்.

மக்கள்: எம்மை ஆட்டும்
பிசாசுக் கூட்டங்களே — பிசாசு
கூட்டங்களே — நீங்கள்
எம்மை விட்டுத் தூர ஒடுங்களேன் — ஆமாம்
ஒடுங்களேன்.

பிசாசுகள்: ஓட நாங்கள் இங்கு
வரவில்லையே — பேயர்கான்
வரவில்லையே — உம்மைப்பிடித்து
உலுப்பவல்லோ நாங்கள் வந்திருக்கோம் — ஆமாம்
வந்திருக்கோம்.

மக்கள்: (பாரதியைப்பார்த்து)

பாருமையா பாரதி

பாருமையா — பாரதி

பாருமையா — பிசாக

படுத்தும் பாட்டை நீயும் பாருமையா — ஆமாம்
பாருமையா.

பிசாகுகள்: (பாரதியைப்பார்த்து கேலியான பாவனையில்)

வாருமையா பாரதி

வாருமையா — நீயும்

வாருமையா — என்ன

வழி இவர்க்குச் சொல்லப் போறீர் ஐயா — நீயும்
போறீர் ஐயா.

(மக்கள் சோர்ந்து கீழே அமர்கிறார்கள். அவர்களைப்பார்த்து
பிசாக 1 பாடுகிறது.)

பிசாக:1 ஒஹோஹோ மக்கள்மாரே

உங்களைப் பிடித்து விட்டோம்

என்னதான் முயன்றாலும் நீர்

எம்மிடம் தப்ப ஏலாது

இப்போது நாங்கள் செல்வோம்

இன்னும் பலரை நாம் பிடிக்கவேண்டும்

மீண்டும் நாம் வருவோம் — வந்து

மிகமிகப் பிடித்துக் கொள்வோம்.

(தாந்தி மிதி தெய்யக தத்துமி என்ற தாளக் கட்டுக்கு
ஏற்ப ஆடியபடி மேடையைவிட்டு பூசாரியும் பிசாகுகளும் செல்
கின்றனர்.)

(பிசாகுகள் சென்றதும் சோகபாவத்துடன் விரகத்திலையில்
மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர். அவர்களுள் ஒரு
வன் மெல்ல மெல்ல எழுகிறான். பாரதி சிலையைப் பார்க்
கிறான்- உருக்கமாகப் பின்வரும் பாடலைப் பாடுகிறான்.)

(விருத்தம்)

பாரதி எங்கள் வாழ்வைப்

பார்த்தாயா, பிசாகக் கூட்டம்

ஏறியே எமை மிதித்து

இப்படி யாக்குதையா.

இந்நிலை தொடர்ந்து சென்றால்

எம்நிலை என்ன ஐயா?

மீளவும் இங்கு வந்து

மீட்பொன்று தாரும் ஐயா.

(விருத்தம் முடிய பாரதி சிலையைச் சூழநின்று மக்கள்
அனைவரும் பஜனை பாணியில் பின்வருமாறு கூறித் தம்மை
மறந்து பஜனை புரிகின்றனர்.)

மக்கள்: பாரதியே வருவாய் — மீண்டும்

பாரதியே வருவாய்

(பஜனை மெல்ல மெல்ல உச்சநிலைக்குச் செல்கிறது. பாரதி
யின் நின்ற நிலையில் நின்ற சிலை மெல்ல அசைகிறது. அதன்
கண்கள் திறக்கின்றன. மக்களை விரத்துடன் அது பார்க்கிறது.
பின் பாடுகிறது.)

பாரதி 1: அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே

மக்கள்: ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ

பாரதி 1: உச்சமீது வான் இடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்

மக்கள்: ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ

பாரதி 1: இச்சகத்துளோர் எலாம் எதிர்த்து நின்றபோதிலும்

மக்கள்: ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ

பாரதி 1: அச்சம் இல்லை அச்சம் இல்லை அச்சமென்பதில்லையே

மக்கள்: ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ... ஆ-ஆ-ஆ

பாரதி 1: நச்சை வாயிலே கொணர்ந்து
நண்பர் ஊட்டும் போதிலும்

மக்கள்: அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

பாரதி 1: துச்சமாக எண்ணி நம்மை
தூறு செய்த போதிலும்

மக்கள்: அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

பாரதி 1: பிச்சை வாங்கி உண்ணும் வாழ்க்கை
பெற்றுவிட்ட போதிலும்

மக்கள்: அச்சமில்லை அச்சமில்லை
அச்சமென்ப தில்லையே

பாரதி 1 : (வசனத்தில்)

ஜெய் பராசக்தி
மாகாணி பராசக்தி வையமெல்லாம் காத்திடுக
வல்லமை தாராயோ — இந்த
மாநிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே

(பீடத்தினின்று கீழே இறங்கி வருகிறார். மக்களைப் பரிவுடன் பார்க்கிறார். மக்கள் வியப்புடனும் பக்தியுடனும் அவரைப் பார்க்கிறார்கள். பாரதி பாடுகிறார்.)

பாரதி 1 : (விருத்தம்)

என்றும் நான் விரும்புகின்ற
என்னரும் மக்காள் உந்தன்
ஏக்கத்தின் குரல் கேட்டெந்தன்
உயிர் இங்கு வந்ததப்பா
உங்களுக்காக என்றும்
உருகி நான் பாடி வைத்த
பாரதி பாடல் உங்கள்
பயம் தீர்க்கும் மருந்தே ஆகும்.

மாண்டவர் மீளார், உங்கள்
துயர் தீர்க்க மற்றோர் வாரார்,
சுண்டு நீர் உணர்ந்து உங்கள்
இறுகிய பிணைப்பிலுலே
உங்களைப் பிடித்து ஆட்டும்
உயர் திரு பிசாசார் தம்மை
ஒட்டவே ஒவ்வோர் வரும்
பாரதி ஆளுவீர்கள்.

(தோளிற் கிடந்த பைக்குள் இருந்து புத்தகங்களை எடுத்து வழங்குகிறார்)

(பாடல்)

பாரதி பாடல் தந்தேன் — அதில்
பலபல கருத்துச் சொன்னேன்
சிந்தனை செய்க மக்காள் — சிந்தித்தால்
வழிகள் பல நீர் காண்பீர்
சிந்திக்கத் தெரியாவிட்டால்

(பாரதியார் பாடலை நிறுத்தி மக்களை உற்றுப்பார்த்து வசனத்தில் உரத்துக் கூறுகிறார்.)

செத்துப்போ அதுவே நன்று.

(கூறியபின் விடுவிடென பீடத்தில் ஏறிப் பழையபடி சிலையாகி விடுகிறார்.)

(மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று பாரதி பாடலைப் படிக்கிறார்கள்.)

மனிதன் 1. DRக்கு வந்து,

(பின்வரும் பாடலைக்கூற சிலர் அவனை சூழநின்று ரசிக்கிறார்கள்.)

அச்சமில்லை அழுங்குதல் இல்லை
நடுங்குதல் இல்லை நாணுதல் இல்லை
பாவம் இல்லை பதுங்குதல் இல்லை
ஏதுநேரினும் இடர்ப்பட மாட்டோம்
கண்டம் சிதறினும் அஞ்சமாட்டோம்
கடல்பொங்கி எழுந்தாற் கலங்கமாட்டோம்
யார்க்கும் அஞ்சோம் எதற்கும் அஞ்சோம்
எங்கும் அஞ்சோம் எப்பொழுதும் அஞ்சோம்

மனிதன் 2: DC க்கு வந்து பின்வரும் பாடலைக் கூற மக்கள் அவனைச் சூழ நின்று ரசிக்கிறார்கள்.)

செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலாம் என்று எண்ணி இருப்பவர்
பித்த மனிதரவர் சொல்லும் சாத்திரம்
பேயுரையாமென்றிங் கூதடா சங்கே.

(மனிதன் 1. தான் முன்னர் கூறிய பாடலில் கண்டம் சிதறினும் அஞ்ச மாட்டோம் என்ற அடியிலிருந்து கடைசி அடிவரை மீண்டும் கூறுகிறான்.)

மனிதன் 3 : (DL க்கு வந்து பின்வரும் பாடலைக்கூற மக்கள் அவனைச் சூழநின்று ரசிக்கிறார்கள்)

ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வே — நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவர்க்கும் தாழ்வே
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும் — இந்த
ஞானம் வந்தாற் பின் நமக்கெது வேண்டும்.

(மனிதன் 1 பழைய வரிகளை மீண்டும் உச்சாடனம் செய்கிறான்)

மனிதன் 4: (CCக்கு வந்து பின்வரும் பாடலைக்கூற மக்கள் அவனைச் சூழ நின்று ரசிக்கிறார்கள்)

மனிதர் உணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனியுண்டோ
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனியுண்டோ

(மனிதன் 1 பழைய வரிகளை மீண்டும் உச்சாடனம் செய்கிறான்)

மனிதன் 5: (DCக்கு வந்து பின்வரும் பாடலைக்கூற மக்கள் அவனைச் சூழ நின்று ரசிக்கிறார்கள்)

இனி ஒரு விதி செய்வோம் — அதை
எந்த நாளும் காப்போம்
தனி ஒருவனுக்குணவில்லை எனில் — இந்த
ஐக்கினை எதிர்த்திடுவோம்.

(மனிதன் 1 பழைய வரிகளை மீண்டும் உச்சாடனம் செய்கிறான்)
(மக்கள் அனைவரும் DR தொடக்கம் DCவரை வரிசையில்
அமர்ந்து கீழேவரும் சுலோகங்களை உச்சரித்த வண்ணம்
தியானத்தில் இருக்கின்றனர்.)

மக்கள்: அச்சம் இல்லை அச்சம் இல்லை
ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு
அந்நிய மோகம் எதிர்த்திடுவோம்
சுயநலப் பேயை வென்றிடுவோம்
பிரதேச மோகம் போக்கிடுவோம்
உத்தியோக மோகம் ஒட்டிடுவோம்
சிதனப் பேயை விரட்டிடுவோம்,

(மக்கள் தியானத்தில் இருக்கையில் பிசாசுகள் மெல்ல மெல்ல
தமது பழைய ஆட்ட நடைமில் வருகின்றன. மக்களின்
பின்னால் வந்து நின்று முன்பு செய்த செயல்களை மீண்டும்
செய்கின்றன.)

- காற்றடிக்கின்றன —
- கை சுழற்றுகின்றன —
- தலையைத் திருப்புகின்றன —
- தாளம் போடுகின்றன —

— ஆனால் மக்களின் சுலோக உச்சரிப்பு மிகப்பெரிதாக எழுந்து
ஒலிக்கிறது —

— பிசாசுகள் கலவரமடைகின்றன. மக்களுள் ஒருவன் எழுந்து
பாடுகிறான். பிசாசுகள் பின்வாங்கி DL க்கு வந்து நிற்கிந்
றன —

மனிதன் 1 (பாடல்)

ஜயபேரிகை கொட்டா — கொட்டா
ஜயபேரிகை கொட்டா

(ஒருவன் எழுந்துநின்று பேரிகை முழக்குவதுபோல அபிந
யிக்கிறான். இருந்த மக்கள் உற்சாகத்துடன் எழுகின்றார்கள்.
பாடிக்கொண்டு ஆடுகிறார்கள். பிசாசுகள் தமக்குள் கலவரத்
துடன் கதைப்பதுபோல அபிநயிக்கின்றன)

பயமெனும் பேய்தனை அடித்தோம் — பொய்ம்மை
பாம்மைப் பிளந்துயிரைக் குடித்தோம்
வியனாலகனைத்தையும் அமுதென நுகரும்
வேத வாழ்வனைக் கைப்பிடித்தோம்
ஜயபேரிகை கொட்டா — கொட்டா

(மக்கள் ஆடியபடி பிசாசுகளை நோக்கி முன்னேறுகிறார்கள்.
பிசாசுகளும் தயாராகின்றன.

இருசாரருக்குமிடையே சண்டை நடைபெறுவதுபோல ஆட்டக்
கோலங்களும், அசைவுகளும், அபிநயங்களும் அமைய
வேண்டும்.

இறுதியில் மக்கள் திரண்டு பிசாசுகளைக் கலைக்கிறார்கள்
பூசாரி எஞ்சுகிறார். பூசாரியும் கலைக்கப்படுகிறார். அனைத்தை
யும் கலைத்த மகிழ்ச்சியில் மக்கள் கைகோத்தபடி களிநடம்
புரிகிறார்கள்.)

காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி — நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்கும் திசையெல்லாம் நாமன்றி வேறில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்.

ஜய பேரிகை கொட்டா — கொட்டா
ஜயபேரிகை கொட்டா.

(ஆடிக் கொண்டிருக்க திரை மெல்ல மெல்ல முடுகிறது. முடியதிரை ஒருநிமிடம் தாமதித்து மீண்டும் திறக்கிறது. மேடை வெறுமையாகக் காட்சி தருகிறது. நாடகத்திற் பங்கு கொண்டோர் வரிசையாகக் கைதட்டியபடி ஐயபேரிகை கொட்டா ழாட்டைப் பாடியபடி வந்து அரைவட்ட வடிவில் நின்று சபைக்கு வணக்க முரைத்தபின்னர் வரிசையாகக் கை தட்டியபடி செல்கிறார்கள். திரை மெல்ல மெல்ல முடுகிறது)

(பிங்குறிப்பு: இந்நாடகத்தில் வரும் பாடல்களில் கும்மி யடி, அச்சமில்லை அச்சமில்லை, அச்சமில்லை அழுங்குதல் இல்லை, செத்தபிறகு, ஒன்றுபட்டால், மனிதர் உணவை, இனி ஒரு விதி, ஐயபேரிகை கொட்டா ஆகியவை மகாகவி பாரதியா ரின் பாடல்களாகும்.)

நடிகர்கள்

கோமதி கணேஷ்
சுசித்திரா பரமபதி
மாலதி தியாகராஜா
சுகந்தி சுப்பிரமணியம்
ராஜினி பாலசேகரம்
பத்மினி ஆனந்தமணி
சுபோதினி மரியநாயகம்
ஷியாமினி ராமநாதன்
துஷ்யந்தி மயில்வாகனம்
ஜெயராணி அருளம்பலம்

நிலாந்தினி இம்மானுவேல்
ரேனுகா அருமைநாயகம்
பவானி ரட்ணராஜா
தயாளினி செல்வரட்ணம்
தமிழினி ஸ்ரீவிசாகராஜா
உஷா பரமரட்சகபாலன்
நந்தினி யோகானந்தன்
தர்ஷிக்கா அருளானந்தன்
நிமாலினி விங்கேஸ்வரநாதன்

பாடகர்கள்

ஷீபா பாக்கியம்
கீத்தா குருபரன்
பாமினி பேரம்பலம்
டர்ஷினி மகாதேவன்
சுபாஷினி மகேந்திரன்
மலர்விழி துரைசிங்கம்
ஆனந்தகௌரி ஆறுமுகம்

விஜயராணி கந்தையா
பங்கயற்செல்வி சண்முகநாதன்
லொறிண்டா ஸ்ரீரங்கநாதன்
சுஜித்ரா கணபதிப்பிள்ளை
தெய்வி சிவஞானசுந்தரம்
ஜனனி சிவஞானசுந்தரம்
தாரணி செல்வவிநாயகப்பிரகாசம்

நாடகப் பிரதி, நடனஅமைப்பு : கலாநிதி சி. மௌனகுரு

இசையமைப்பு : திரு. M. கண்ணன்

செல்வன் ப. கிருபாகரன்

திருமதி ப. லோகேந்திரம்

நெறியாள்கை : கலாநிதி. சி. மௌனகுரு

குழந்தை ம. சன்முகலிங்கத்தின்

எங்கள் தவப்பயன்

எழுதியது: 1982.

முதல் மேடையேற்றம்: 09 - 03- 1987.

நெறியாள்கை: அ. பிராங்கிஸ் ஜெனம்.

கதை மாந்தர்:—

1. கட்டியகாரன்.
 2. கலா.
 3. வாணி
 4. குழுதினி
 5. தாரணி
 6. கவிதா
 7. வள்ளுவர்.
 8. ஓளவை.
 9. பாரதி.
 10. பொன்னர்.
 11. கமலம்.
 12. மங்கை.
 13. மயிலர்.
 14. மீனாட்சி.
 15. முருகன்.
 16. ஒருவர் - I
 17. மற்றவர் - I
 18. ஒருவர் - II
 19. மற்றவர் - II
 20. யாரோ ஒருவர்
- பாடுநர் & உரைநர்.
- பூலோகத்து ஐவர்

— திரை விலக, கட்டியகாரன் முன்மேடைக்கு வந்து—

கட்: சபையில் இருக்கிற எல்லாருக்கும் வணக்கம்...என்ன பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டு “இம்” என்கொண்டு இருக்கிறீங்கள்... ஓம்... உங்களைத்தான்; உங்களுக்குத்தான் ‘வணக்கம்’ சொல்லுறன். ‘வணக்கம்’ எண்டு பதிலுக்குச் சொல்லுங்கோ.

— இப்பொழுது அரங்கில் இருந்து நான்கு, ஐந்து பேர் எழுந்து மேடையை நோக்கிச் சென்று கட்டியகாரன் அருகில் நின்று...

அவர்கள்: வணக்கம்.

கட்: அச்சா; வணக்கம், வணக்கம்.

— சபையோரைப் பார்த்து—

நீங்களும் இவையைப் போல ‘வணக்கம்’ எண்டு ஒருக்காச் சொல்லுங்கோவன்... இதென்ன சிரிப்பு! இதென்ன வெக்கம்!... சொல்லுங்கோ, வணக்கம் வணக்கம்.

— (அரங்கிலிருந்து மேடைக்கு வந்த ஐவருக்கு பெயர் சூட்டுவது நல்லது. கலா, வாணி, குழுதினி, தாரணி, கவிதா)

கலா: இம்... சொல்லுங்கோ வணக்கம் எண்டு. வணக்கம், வணக்கம்.

— சபையிலிருந்து பலர் வணக்கம் என்று கூறுவர்—

கட்: அச்சா அதுதான் சரி, வணக்கம், வணக்கம்.

வாணி: என்னப்பா, நாடகம் துவங்கும் எண்டு பாத்தால் நீர் வந்து வணக்கம் சொல்லிக்கொண்டு நிக்கிறீர்.

கட்: வணக்கம்... நாடகத்தை நடத்தத்தான் நான்வந்து நிக்கிறன். அ...எனக்கு இப்ப உதவிக்கு ரெண்டுபேர் தேவை.

குழுதினி: நாடகத்தில நடிக்கவோ?!

கட்: இல்லை. நடிக்கிற ஆக்களை மேடைக்கு திரை பிடிச்சுக் கூட்டிக் கொண்டு வரவும், கூட்டிக்கொண்டு போகவும்.

தாரணி: அதென்ன, திரைபிடிச்ச ஆக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறதும் போறதும்.

கட: தெருக்கூத்து நாடகத்திலே அப்பிடித்தான் செய்யிறது.

கவிதா: அதென்ன தெருக்கூத்து. தெருவிலே ஆடற கூத்தோ?

கட: ஓம். முந்தித் தெருவிலே அது ஆடப்பட்டது. இந்தியாவிலே முந்தின காலம் துவக்கம் இருந்துவருகுது.

கலா: தெருவிலே நடந்ததை நீங்கள் இப்ப மேடையிலே நடத்தப் போறீங்களோ?

கட: ஓம், ஓம். உங்களளை ரெண்டு பேர் இந்தச் சீலையைத் திரையாய் பிடிச்சு நான் சொல்லுற நேரங்களளை நடிக்கிற ஆக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கோ.

வாணி: சரி, நீர் என்ன செய்யப்போறீர்?

—நாடகம் 40 நிமிட நேரமாகக் குறைக்க வேண்டிய தேவைக்காக முற்பகுதியில் சில நீக்கப்பட்டன. திரை விலகும்போது மேடையில் எவரும் இல்லை. மேடையின் முன்வலதால் ஐந்து பெண்கள் மேடைக்கு வந்து சபைக்கு வணக்கம் கூறி,

“தன்னனா தன்னனா
தானனன தன்னனா” எனப் பாட,
கட்டியகாரன் பின் பின்மேடையிலிருந்து ஆட்டத்துடன் முன்
மத்திக்கு வருகிறான் —

கட: நான் தான் கட்டியகாரன்.

குமுதினி: கட்டியகாரனா? ஆரைக் கட்டினீர் நீர்?

கட: நான் ஒருத்தரையும் கட்ட இல்லை. நாடகக் கதையைக் கட்டி ஆளுவன்தான் நான்.

தாரணி: நீர் என்னத்தையெண்டாலும் கட்டி ஆளும். இப்ப நாடகத் தைத் துவக்கும்.

கட: சரி. துவக்கிறன், துவக்கிறன், துவக்கிறன்.

கவிதா: சரி, துவக்கும், துவக்கும், துவக்கும்.

கட: வணக்கம்... சபையோரே வணக்கம்.
சுணங்காமல் நாடகம் நடத்திடப் போறோம்.

ஐவரும்: வணக்கம், சபையோரே வணக்கம்.

கலா: நடத்தும் நாடகம் ஐயா
வணக்கம் சொன்னது போதுமே ஐயா.

ஐவரும்: நடத்தும் நாடகம் ஐயா.

கட: பாரதியார்...பாரதியார்...
பாரதி யாரென்று அறிவீரோ சொல்லும்.

ஐவரும்: பாரதியார்...பாரதியார்...

வாணி: பாட்டுக்கொரு புலவனவன் என்பதை அறிவோம் - அவன் பாட்டை நல்ல பண்ணுடனே பாடியும் அறிவோம்.

ஐவரும்: பாரதியார்... பாரதியார்...

கட: சொர்க்கத்திலே இருக்குமந்தப் பாரதியாரை - நீங்கள் பார்த்திடவே போறீரிப்போ வள்ளுவருடனே.

ஐவரும்: பாரதியார்...பாரதியார்...

குமுதினி: வள்ளுவ ரோடுஇங்கே பாரதி வந்தால் - நாம் கேள்வி பல கேட்கப் போறோம் பாரதியிடத்தே.

ஐவரும்: பாரதியார்...பாரதியார்...

கட: செம்மையாக நீர் நல்ல கேள்விகள் கேட்டால் - இங்கு ஓளவையும் வந்துநல்ல பதில்களும் தருவா.

ஐவரும்: பாரதியார்...பாரதியார்...

தாரணி: மந்திரம் இத்யேனும் பாரதி யாரை - ஐயா தந்திரம் ஆகவேனும் கூட்டியே வாரும்.

ஐவரும்: பாரதியார்...பாரதியார்...

கட: திரைச்சீலை பிடித்துநீர் பின்மேடை செல்லும்
விரைவிலே வருவார் புலவர்கள் மூவர்.

— திரை பிடிக்கும் இருவர் (கலா, வாணி) பின் மேடைக்குச் செல்ல
மற்றும் மூவரும் முன் மேடையில் ஒருபுறத்தே இருக்க, கட்டிய
காரன் பார்வையாளரைப் பார்த்து—

கட: சபையோரே! திரைக்குப் பின்னால் நீங்கள் பார்க்கப்போவது
தான் வீடு!

கவிதா: வீடா? அது என்ன, கல்வீடா? மண்வீடா?
செத்தை வீடா? மெத்தை வீடா?

கட: இதுவொன்றே வீடாகும்
மற்றெல்லாம் வீடல்ல
மழை காற்றுச் சூறு
வழி வரினும் அழியாது.

குமுதினி: அது வென்ன வீடப்பா?
அத்தகைய பெரும் வீடு?

கட: அவ்விடு தானப்பா
அழகான மோட்சம்.

தாரணி: அறம் பொருள் இன்பம்
வீடென்ற அவ்விடா?

கட: அதுவேதான் அவ்விடு
அவ் விடு அதுவேதான்.

கலா: கட்டியகாரரே,

சுவர்க்கத்து மனிதரை கூட்டியே வருகிறோம்.
திரையை விலக்கவோ விலகி நாம் நிற்கவோ?

கட: அச்சா,
திரையை விலக்கியே விலகி நீர் நில்லுங்கள்,

— கலாவும் வானியும் தாம் பிடித்திருந்த திரைச்சீலையை கீழே
விட்டு விட்டு விலகி முன்மேடைக்குச் சென்று அமர்கின்றனர் -
மேடையில் ஓளவை, வள்ளுவர், பாரதி நிற்கின்றனர் - வள்ளு
வர் முன் வலது மேடையில் நிற்கும் கட்டியகாரனைக் காட்டி—

வள்: அதோ அம்மையே, பாரதியே,
வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த ஒருவர் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வாழ்வதற்கு வந்திருக்கிறார்.

ஓள: நீர்க்குமிழி வாழ்க்கை நிலையற்றது ஐயனே,
நிலவுலகில் அறம் செய்தவர் போலும், வீடுபேறு
பெற்று இங்கு வந்துள்ளார்.

பாரதி: யமன் கைப்பட்டு மாண்டவர் போலும்.

கட: ஐயையோ!
யமன் கைப்பட்டு நான் மாண்டிடவில்லை.

வாணி: யமனே எங்கள் உயிர் நண்பன்

குமுதினி: எமக்கோ எங்கள் உயிரில் பற்று

தாரணி: யமனுக்குமெங்கள் உயிரில் பற்று

கவிதா: இமைக்கு முன்னம் உயிரைக் கவர்வான்,

கலா: பிராண நண்பன் எம்பிராணனின் நண்பன்!

வள்: உங்கள் கற்பனை கடிதாய்ச் செல்கிறதே?!

கட: எங்கள் உலகின் மோட்டச் சயிக்கிள் போல்

ஓள: மோட்டுச் சயிக்கினா? அதுவென்ன விந்தை.

குமுதினி: கேட்டுக் கொள்ளும் அம்மையே சொல்லுறோம்.

— பின்வரும் பகுதியைக் கூறும்போது கட்டியகாரர் மற்றும் ஐவர்
சேர்ந்து உரிய நிகழ்ச்சிகளை ஊமத்தில் பாவனை செய்தல்
விரும்பத்தக்கது.—

தாரணி: கொண்டா, 'ஹெல்மெட்', என்று வாங்கி
முண்டா சகாத் தலையில் வைத்து

கவிதா: காலனைக் காலால் உதைத்தவன் போலக்
காலால் யமஹாப் 'பெடலை' உதைத்து

கலா: 'பிறும்', 'பிறும்', என்று பொறியை இயக்கிப்
பிரம்ம சிருஷ்டி ஆசனத்தமரக்

வாணி: கட்டிய மனையாள் பின்னுக் கமர்ந்து!
கெட்டித் தனமாய்க் குரங்குப் பிடியாய்
குட்டிக் குழந்தையை இடக்கை அணைக்க
ஒட்டி இருந்து வலக்கை கொண்டு

குமுதினி: பற்றுக் கோடாய்ப் பதியையே பற்றப்
பற்றிய பற்றின் பற்றுதல் கண்டு
புத்துயிர் பெற்ற புளகாங் கிதத்தில்

தாரணி: விசையை அழுத்தி வீரங் காட்ட
விஜயன் பாணமென, யாழ்ப்பாண வீதியில்

கவிதா: விண்கூலிப் பறந்து 'அம்புலன்சில்' மோதிக்
கண்ணிமைக்கும் முன்னே ஐம்புலனும் அடங்கி

குமுதினி: மோட்சம் போக எம்மிடம் என்ன
மோட்டச் சயிக்கிள் உண்டா சொல்லும்.

பாரதி: மோட்டர் சயிக்குளில் பெண்கள் பயணமா?
கேட்கக் காதில் தேன் வந்து பாயுது.

கட: பின்னுக்கு மட்டுமா பெண்கள் செல்கிறார்.
முன்னுக்கு இருந்து வாகனம் ஓட்டிறார்.

பாரதி: பலே பாண்டியா!
வீட்டுகளுள்ளே பெண்ணைப் பூட்டிவைப்போமென்ற
விந்தை மனிதர் தலை கவிழ்ந்தார்.

வாணி: ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர் சமமாய்
வாகனம் மட்டும் செலுத்தவில்லை.

— ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் ஒவ்வொரு பெண்ணைக் மேடையின்
மத்திக்குச் சென்று கோஷத்துடன் முன்மத்திக்கு வருகின்றனர்.
ஆனந்தத்துடன் பாரதி ஆடுகிறார்.

பின் மேடையிலிருந்து ஆறு பேர் ஆவேச நடையுடன் முன்
மேடைக்கு வந்து, கோஷத்துடன் நிற்கும் பெண்களைத் தாக்க,
அவர்கள் சோர்ந்து விழுந்து வெளியேறுகின்றனர்.—

குமுதினி: வேலை பார்க்கிறார் சம்பளம் வாங்கிறார்.

தாரணி: வைத்தியர் வாத்தியார் விரிவுரையாளர்

கவிதா: பொறியியல் வல்லுனர் பேராசிரியர்.

கலா: இராணுவம் பொலிசு நிர்வாக சேவை

வாணி. சட்டத்தரணி நீதிபதியுமாய்

குமுதினி: பிரதம மந்திரி தூதுவர் சேவை

தாரணி: அத்தனை தொழிலும் பெண்கள் பார்க்கிறார்.

பாரதி: பலே பாண்டியா!
ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்.
ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்.

கட: பாரதியாரே!
சற்றுப் பொறுங்கள் அவதிப்படாமல்,
முற்றும் சங்கதி முடியவில்லை.

கவிதா: புதுமைப் பெண்ணைக் கற்பனை கண்டு
புதிய பாலில் வடித்து எடுத்துப்
படைத்து விட்டுப் போய் விட்டீர்கள்

கலா: அறுபது ஆண்டு கடந்து போயும்
பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்கள்
பாரினில் இன்னும் பிறக்கவில்லை.

வாணி: பாரதி பாடிய பாக்களுக்குள்ளே
பக்குவமாக இன்னும் இருக்கிறார்.

கட: புலவீர்!
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டீரோ?!

வள்: பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள் - கற்பென்னும்
திண்மை உண்டாகப் பெறின.

கட: கற்பைக் காத்துப் பெண்கள் வாழ்ந்தும்
கற்றவர் கூட மதிக்கிறார் இல்லை.

கலா: பெண்கல்வி வந்து பல்லாண்டு போயும்
பெண் இன்றும் பிறர்க்கடிமை, அடிமையையா.

பாரதி: ச்சீ !!!
நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையாம்.

வாணி: எல்லாம் சரிதான் கேட்கச் சுவைதான்
செல்லாக் காசு பெண்கள் அறிவீர்.

பாரதி: பெண்ணுக்குச் சுதந்திரம், இன்னும் இல்லையா?
கண்ணம்மா சுதந்திரத்தின் பின்னும் நீ அடிமையா?

ஒளவை: மகனே பாரதி.
பெண்கள் யார்க்கடிமை என்கிறீர்?

வள்: கற்பென்னும் திண்மை பூண்ட பெண்கள்
யார்க்கும் அடிமையாய் இருப்ப தெங்ஙனம்?

குமுதினி: ஐயா,
ஒளவையும் தாங்களும் சங்க காலத்தார்
பாரதியும் நாமும் சங்கட காலத்தார்.

பாரதி: அன்னியர்க் கடிமையாய் நாடிருந்த காலத்து
எண்ணிலாக் கொடுமைகள் எங்கும் மலிந்தன
நாடு சுதந்திரம் பெற்று நிமிர்ந்த பின்
கேடுகள் அழிந்து சமத்துவம் நிலைக்குமே.

தாரணி: நாடு சுதந்திரம் பெற்றது உண்மை.
நாமும் பள்ளுப் பாடினோம் மகிழ்ந்து.

கவிதா: நாட்டுச் சுதந்திரம் நமக்குதவவில்லை.
மீண்டும் அடிமையாய்ப் போவதில் குறையில்லை.

பாரதி: தண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் சர்வேசா ! இப்பயிரைக்
கண்ணீராற் காத்தோம்; கருகத் திருவுளமோ.

கலா: கண்ணீர் விட்டடிமையாய்ப் பெண்கள் கலங்கிட
மண்ணின் சுதந்திரம் யார்க்கு வேண்டுமாம்.

பாரதி: எண்ணமெல்லாம் நெய்யாக எம்முயிரி னுள் வளர்ந்த
வண்ண விளக்கிஃது மடியத் திருவுளமோ?

வாணி: புண்பட்டுப் பெண்மை நைந்துருகி மடிய
மண்பெற்ற சுதந்திரம் யார்க்கு இதந்தரும்?

பாரதி: ஓராயிர வருடம் ஓய்ந்து கிடந்தபின்னர்
வாராது போல வந்த மாமணியைத் தோற்போமோ?

குமுதினி: பல்லாயிர வருடக் கொத்தடிமைப் பெண்டுகள் நாம்
எல்லா உயிர்களிலும் ஈனப் பிறவிகள் நாம்

தாரணி: எண்ணற்ற நல்லோர் இதயம் புழுங்கியிரு
கண்ணற்ற சேப்போற் கலங்குவதுங் காண்கிலையோ?

கவிதா: பொய்க்கோ உடலும் பொருளுயிரும் வாட்டுகிறோம்?
பொய்க்கோ தீராது புலம்பித் துடிப்பதுமே!

கலா: இன்று புதிதாய் இருக்கின்றோமோ? முன்னோர்
அன்று கொடு வாழ்ந்த அருமையெலாம் ஓராயோ?

பாரதி: ஓம்! சக்தி! சக்தி! சக்தி!!! மஹாசக்தி!!!!
என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம்?
என்று மடியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம்
என்றெம தன்னை கை விலங்குகள் போகும்?
என்றெம தின்னல்கள் தீர்ந்து பொய் யாகும்?

வாணி: சாதி இரண் டொழிய வேறில்லை என்றீர்

குமுதினி: பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் என்றீர்,

தாரணி: குலத் தாழ்ச்சி இகழ்ச்சி சொலல் பாவம் என்றீர்

கவிதா: பரம்பரையாகப் பண்டு தொட்டறிஞர்
திறம்படப் போதனை பலவும் சொன்னீர்

கட்: சொல்லிய வாக்குச் செல்வாக்குப் பெற்றதா?

— பின்வரும் பாரதி பாடல்களைப் பாடுகிறார் —

பெண்கள் சுரண்டப்படுதலை விளக்கும் நிகழ்வுகள் நடைபெறு
கின்றன. (உ+ம்) கடினவேலை, வீட்டு வேலை, ஆண்களால் துன்
புறுத்தப்படல். —

ஒன்றுண்டு மானிட சாதி - பயின்
றுண்மைகள் கண்டவர் இன்பங்கள் சேர்வார்;

ஐவரும்: இன்பங்கள் சேர்வார்.

கட்: இன்று படுத்தது நாளை - உயிர்த்
தேற்றம் அடையும் உயர்ந்த திழியும்.

ஐவரும்: உயர்ந்த திழியும்.

கட்: நத்தனைப் போலொரு பார்ப்பான் - இந்த
நாட்டினில் இல்லை; குணம் நல்லதாயின்

ஐவரும்: குணம் நல்லதாயின்.

கட்: எந்தக் குணத்தினரேனும் - உணர்
வினியம்பம் அடைதல் எளிதெனக் கண்டோம்,

ஐவரும்: எளிதெனக் கண்டோம்.

வள்: கன்னல் மொழியால் நல்லவை சொன்னீர்.

கட்: நான் சொல்லவில்லை, பாரதி சொன்னார்
பாடினேன் அவற்றை.

ஒளவை: முக்கனியைப் பிழிந்து சர்க்கரையைச் சேர்த்து
முத்தமிழ்ப் பாகாய்ப் படைத்திட்டான் பாரதி.

கலா: படையலை உண்டனர் சுவைக்காய் மட்டும்.

வாணி: எதுகை மோனை சந்தச் சீரொலி
அணிநடை அழகு என்பன போன்ற
கவிநயம் கண்டு சுவைத்தனர் அன்றிப்
பொருள்நயம் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை.

பாரதி: நாட்பட நாட்பட நாற்றமும் சேறும்
பாசியும் புதைந்து பயன்றிர் இலதாய்
நோய்களமாகி அழிகெனும் நோக்கமோ?

குமுதினி: நாட்பட நாட்பட நாற்பதினாயிரம்
சாதிகள் மலிந்தன பாரினில் ஐயா.

தாரணி: போதாக் குறைக்குப் பொந்தரும் வந்ததாய்
பேதமை மலிந்த பேய்த் தமிழ்ச் சாதி
கட்டிய மனைவியைப் 'பெண் சாதி' என்று
பெண்ணையும் அங்கோர் சாதியாய்ப் படைத்தார்.

கவிதா: பெண்சாதி அனைத்தும் ஆணுக்கு இழி சாதி,
என்பதே ஆணின் பாட்டாங்கிலுள்ளபடி.

பாரதி: விதியே, விதியே, தமிழ்ச் சாதியை
என் செய நினைத்தாய் எனக்குரையாயோ?
ஒருபதினாயிரம் சனி வாய்ப்பட்டுத்
தமிழ்ச் சாதி அழிந்திடுமோ சொல்.

கலா: ஒருபதினாயிரம் சனிகள் யாவும்
உற்பத்தி ஆனது தமிழன் வயிற்றிலே.

வாணி: அன்னியர் தந்த ஆய்க்கினை அல்ல
அவனே வளர்த்த அனியாயங்கள்.

வள்: உட்பகை கொடிது, கொடிதிலும் கொடிது.
உடன்பாட்டிலாத உறவோடு வாழ்தல்
விடங்கொண்ட அரவோடு வாழ்தலை ஒக்கும்.

ஒளவை: நாவில் ஏறிய நஞ்சிலும் கொடிது
நெஞ்சில் ஊறிய நஞ்சென்ப தறிவீர்.

பாரதி: வானம் பொய்க்கின் மடிந்திடும் உலகுபோல்
பொய்மைச் சாத்திரம் புகுந்திடின மக்கள்
பொய்மை யாகிப் புழுவுவன மடிவர்.

— தொடர்ந்து பாரதி அளவுகடந்த கோகத்தோடு —
விதியே! விதியே! தமிழ்ச் சாதியை
என்செயக் கருதி யிருக்கின் ருயடா?!!

வள்: அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந்தான் ஆர்வலர் புன்கணீர்
பூசல் தரும்.

பாரதி: பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு,
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டு இங்கு,
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ? சொல்வீர்!

— இச் சந்தர்ப்பத்தில் மேடைக்கு முன்புறமாக, மேடையின் கீழ்,
வலதுபுறத்தில் ஐந்து (வசதிபோல் தொகையைக் குறைத்துக்
கூட்டலாம்) பேர் நின்று பின்வரும் பாரதி பாடலை உரக்கப்
பாடுகின்றனர். (இவர்கள் இருப்பது பூலோகத்தில்)—

பூலோகத்: ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வா வா வா
உறுதிகொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா
களிபடைத்த மொழியினாய் வா வா வா
கடுமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா
தெளிவு பெற்ற மதியினாய் வா வா வா
சிறுமை கண்டு பொங்குவாய் வா வா வா
எளிமை கண்டு இரங்குவாய் வா வா வா
ஏறுபோல் நடையினாய் வா வா வா

வள்: மகனே பாரதி,
உன் பாடல்லவோ எங்கோ ஒலிக்கிறது.

ஒளவை: ஆம் வள்ளுவனாரே, பாரதியின் பாடல்தான்.

பாரதி: நான் அவமே யாத்த பாடல்தான் ஐயனே.

கட: அவமே அல்லப் பாரதியாரே;
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும் வகை செய்தல் வேண்டுமென்றே.

குமுதினி: ஆம்,
உலகமென்ன, அண்டம் கடந்து
விண்ணிலும் ஒலிக்க உரத்துக் கத்தினார்.

பாரதி: கூட்டத்திற் கூடி நின்று கூவிப் பிதற்றலன்றி,
நாட்டத்திற் கொள்ளாரடி! — கிளியே!
நாளில் மறப்பாரடி!

ஒளவை: மகனே பாரதி,
தா உனதன் கவிதை நூலை.

— பாரதி தன் கையில் இருந்த 'பாரதி கவிதைகள்' நூல் ஓலாவை யாரிடம் கொடுக்கிறார்—

கட: ஓஹோ! இதுவென்ன அதிசயம்!

தாரணி: எதனைச் சொல்லுறீர் கட்டியகாரரே?

கட: பாரதி கையில் பாரதி கவிதை!

கவிதா: பாரில் இருப்பவை எரிந்துபோகும்.

கலா: அனல்வாதகாரர் இன்னும் அங்கு இருக்கிறார்.

வாணி: என்பதறிந்து கையோடு கொணர்ந்தாரோ?

கட: பாரதி உயிரோடு இருக்கும்போது பாரத நாட்டிலும் பாரதி கவிதைகள் தொகுதி நூலாய் வெளிவரவில்லையே.

பாரதி: இல்லை, இல்லை, வெளிவரவில்லை. தம்பி சுப்புரத்தினம், அவன்தான் தம்பி பாரதிதாசன். தான் வரும்போது தன் கையோடு கொணர்ந்தான்.

கட: ஓஹோ! தமிழ்நாட்டு வருத்தம், இங்கும் தொற்றிவிட்டது.

வள்: என்ன வருத்தம், ஏது பிணி ஐயனே?

கட: இன்று எங்கள் தமிழர் நாட்டில் மேடைகள் தோறும் இது ஒரு வியாதி.

பாரதி: என்ன வியாதி சொல்லு பாண்டியா.

கட: மேடை ஏறிப் பிரசங்கம் செய்வோர் தாடை நோக்கக் கூறும் வார்த்தை.

ஐவரும்: தம்பி...!!! அண்ணன்...!!!

கட: பெயரின் முன்னால் இவ்விரு சொற்களும்

குழிதனி: பாசத்தால் அல்ல, பெயருக்காகவே

தாரணி: பேசப்படுகிற போலிவார்த்தைகள்.

கட: அவர்கள் பாணியில் பாரதியாரும்...

ஐவரும்: “தம்பி சுப்புரத்தினம் அவன்தான் தம்பி பாரதிதாசன்”

கட: என்று, அரசியல் பாணியில் அழகாய்ச் சொல்லுறார்.

பாரதி: அந்த அரசியலை — யான் அஞ்சுதரு பேயென்றெண்ணி நெஞ்சம் அயர்வேன்.

— மீண்டும் பாரதி பாடல் மேடை முன்புறத்திலிருந்து ஒலிக்கிறது—

பூலோக: வந்தே மாதரம் என்போம் — எங்கள் எங்கள் மாநிலத் தாயை வணங்குதும் என்போம் — (வந்தே)

பாரதி: தாயைக் கொல்லும் பஞ்சத்தைத் தடுக்க முயற்சியுறார். வாயைத் திறந்து சும்மா! — கிளியே! வந்தே மாதரமென்பார்!

பூலோக: எப்பதம் வாய்த்திடு மேனும் — நம்மில் யாவர்க்கும் அந்த நிலை பொது வாகும் முப்பது கோடியும் வாழ்வோம்—வீழில் முப்பது கோடி முழுமையும் வீழ்வோம்.

பாரதி: சிந்தையிற் கள் விரும்பிச் சிலசில என்பது போல், வந்தே மாதரம் என்பார்! கிளியே! மனதிலதனைக் கொள்ளார்.

கட: பலே பாண்டியா!... அ... மன்னிக்கவேண்டும். மஹாகவி இடத்தோர் விண்ணப்பம் ஐயா.

பாரதி: சொல்லு பாண்டியா, தயக்கம் வேண்டாம்.

கட: பூவுலகுக்குத் தாங்கள் எம்மோடு வரவேண்டும்.

பாரதி: பூவுலகுக்கா, எதற்காக?

கட: அங்கு உங்கள் நூற்றாண்டு நடக்கிறது.

பாரதி: ஓஹோ, மறந்துவிட்டேன் முப்பத் தொன்பதோ டனைத்தும் மறந்தேன்.

கவிதா: முப்பத் தொன்பதின் தத்தைக் கடந்திருந்தால் இப்பத் தங்களின் வயது ஒரு நூறு.

கட: தயவுசெய்து தடுக்காது வாருங்கள்.

பாரதி: எங்கு வர நான், பாரத நாட்டுக்கா?

கலா: பாரதம், அதன் கதை பெரிய பாரதம்.

வாணி: மன்னர் சபைதனில் மாயச் சூதுக்காய்ப்
பெண்ணைப் பணயம் வைத்த
பண்பாட்டுச் சூனியம்
பெண்ணடிமைத் தாயகம்.

பாரதி: அன்னையர் தோன்றி மழலைகள் கூறி
அறிந்ததும் இந்நாடே—அவர்
கன்னிய ராகி நிலவினி லாடிக்
கனித்ததும் இந் நாடே.

கட: கேட்கச் சுவைதான் பார்த்தால் புளிக்கும்.

ஒளவை: மகனே,
பாரதியோடு எவ்வூர் செல்வாய்?

கட: “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”
தங்கள் காலப் புலவர் பாடல்.

வள்: நன்றும் தீதும் பிறர்தர வாரா.
அதையும் நினைவில் நிறுத்துதல் நன்று.

குழுதினி: அம்மையே,
பெண்ணின் பெருமை காண வினாவோர்
மண்ணில் யாழ்ப்பாணம் வந்திடும் அறிவீர்.

பாரதி: குவலயத்தின் விழிபோன்ற யாழ்ப்பாணத்தான் ...
ஐகத்தினிலோர் உவமையிலா யாழ்ப்பாணம்.

ஒளவை: அத்துணை சிறந்த புண்ணிய பூமியா?

கட: யாழ்ப்பாணத்தின் வள்ளல் கூறின்

ஐவரும்: கண்டவர் விண்டிலர், விண்டவர் கண்டிலர்.

வள்: வாருங்கள் செல்வோம் வையகம் காண.

கட: வாருங்கள் இவ்வழியே வையகம் காண.

— அனைவரும் மேடையின் முன் இடது புறத்தால் மேடையை விட்
றங்கி நிற்கின்றனர். கட்டியகாரன் மீண்டும் மேடையில் ஏறி —

கட: எங்கை அப்பா திரைபிடிக்காரர்?

— அவர்கள் இருவரும் மீண்டும் மேடைக்கு வந்தபடி—

கலா: நல்ல பேர் எமக்கு வைத்துவிட்டீர்,

வாணி: நாய்பிடிக்காரர்போல், திரைபிடிக்காரரென்று.

கட: விரைவாய்ச் சென்று கூட்டிவாருங்கள்.

— அவர்கள் மேடையின் பின் இடதுபுறம் செல்ல—

— சீதனத்தின் கொடுமையை முதன்மைப்படுத்தும் நிகழ்வுகள்
இடம்பெறுகின்றன. —

கட: குடு குடு குடு குடு குடு குடு குடு குடு
யாழ்ப்பாணம் வருகுது ! யாழ்ப்பாணம் வருகுது,
சாதிகள் இருக்குது, சண்டைகள் பெருகுது,
சொல்லடி, குழுதினி, கவிதா, தாரணி.
யாழ்ப்பாணத்தாரின் குணம் குறி சொல்லு.

குழுதி: தரித்திரம் பெருகுது; செல்வம் சுருங்குது,

தாரணி: படிப்புத் தேயுது; டியுட்டறி வளருது.

கவிதா: படிச்சவன் குதும் வாதும் பண்ணிறான்.

குழுதி: கனியாணச் சந்தையில் வியாபாரம் பெருகுது.

தாரணி: சீதனம் பெருகுது; நன்கொடை வளருது.

கவிதா: வீட்டு விலையும் கனக்கப் பெருகுது.

குழுதி: மாப்பிள்ளை வீட்டார் வீடு கேக்கினை.

தாரணி: காணியும் நகையும் கனக்கக் கேக்கினை.

கவிதா: பெண்ணைப் பெற்றவர் பல்லைக் காட்டிறார்.

கட: குடு குடு குடு குடு குடு குடு குடு குடு.
யாழ்ப்பாணம் வருகுது; யாழ்ப்பாணம் வருகுது.

— இதற்கிடையில் திரைபிடிப்போர் உரியவர்களைக் கூட்டி வந்து
மத்திய மேடையில் நிறுத்தித் திரையை விலக்கித் தாம் விலகு
கின்றனர்.

— திரை விலகப் பெண்ணைப் பெத்த பொன்னரும் அவர் மனைவி
கமலமும் நிற்கின்றனர்—

பொன்: மாப்பிளை வீட்டார் வரப்போரார்
மங்கையைக் கெதியாய் வெளிக்கிடுத்து.

ஐவர்: மாப்பிளை வீட்டார் வரப்போரார்.

பொன்னர்: சாப்பிடப் பலகாரம் கோப்பி கொண்டா.
சந்தனக் கும்பாவை எடுத்துக்கொண்டா.

ஐவர்: மாப்பிளை வீட்டார் வரப்போறார்.

கமலம்: பலகாரம் எல்லாம் செய்துவிட்டன்
பெட்டையும் வெளிக்கிட்டுக் காத்திருக்கு.

ஐவர்: மாப்பிளை வீட்டார் வரப்போறார்.

கமலம்: பலகாலம் அவளும் காத்திருந்தாள்.
பெண்பார்க்க இன்று வருகின்றார்.

ஐவர்: மாப்பிளை வீட்டார் வரப்போறார்.

— கமலம் மேல் இடதால் வெளியேற, மாப்பிளை வீட்டார்
முன் இடதால் வருதல். திரைபிடிப்போர் செயற்படுவர்—

பொன்னர்: வாருங்கோ, வாருங்கோ, வடிவா இருங்கோ.
வாறன் ஒரு சொல்லுச் சொல்லிப்போட்டு.

— பொன்னர் மேல் இடதால் வெளியேற மாப்பிளை வீட்டாராக
வந்திருக்கும், மாப்பிள்ளையின் தாய் மீனாட்சி, தகப்பன் மயிலர்
மாப்பிளை முருகன் ஆகியோருள், மீனாட்சி எழுந்து வீட்டை வடி
வாகப் பார்த்து வர—

கட: மாப்பிளை பெத்த மிடுக்கிலை மீனாட்சி
சீதன வீட்டிலை சூத்தை பாக்கிறு—

மீனாட்சி: வீடெல்லாம் வெடிப் பாகக் கிடக்குது பாரும்
ஓடெல்லாம் விலத்தியே கிடக்குது பாரும்.
ஆமான மேசையோ கதிரையோ இல்லை
சாமானும் என்னென்ன விதமாக் கிடக்குதோ!

கட: பெண் பார்க்க வந்த பெண் கேட்கும் கேள்விகள்
என்னென்று சொல்ல, இனி என்ன சொல்ல.

— மீண்டும் வந்த பொன்னர் மீனாட்சி நிற்பதைப் பார்த்துவிட்டு—

பொன்னர்: அம்மா ஏன் நீங்கள் நிக்கிறியுள்
சும்மா இதிலை இருங்கோவன்.

மயிலர்: எங்கை பொம்பிளை வரச்சொல்லும்
இன்னுமோ ரிடத்துக்கும் போகோணும்.

— பொன்னர் கையிலை இருக்கிற சந்தனம் குங்குமத்தை நீட்டி—

பொன்: வருகிறு வருகிறு வந்திடுவா
வடிவாய்ப் பொட்டைப் போடுங்கோ.

— இதற்கிடையில் திரைபிடிப்போர் பெண்ணின் தாய் கமலத்தை
அழைத்துவந்து திரைநீக்க—

மயிலர்: பொம்பிளை தோற்றம் பிளையிலை
பார்வைக்கு கொஞ்சம் முத்திப்போச்சு.

பொன்: ஐயையோ இது வென்ன அலங்கோலம்.

மீனாட்சி: அதுக்கென்ன காசிலை கூட்டித் தாரும்.

பொன்: ஐயையோ பேந்துமேன் அலங்கோலம்.

மீனாட்சி: அட. தம்பி பெடிச்சியைப் பிடிச்சதோடா.

முருகன்: ஓ மெண்டு சொல்லுவன் வெக்கமையோ...

— கமலம் செய்வதறியாது நின்று தடுமாறி, வெட்கி நெளிய—

பொன்: நீ நிண்டு உதிலை யேன் நெளியிறுய்.
ஓடிப்போய்ப் பொடிச்சியை வரச் சொல்லு.

— கமலம் வேகமாக உள்ளே செல்ல—

மயிலர்: பிசகேதோ பெரிசாக நடந்திட்டிருது.

பொன்: பேந்தென்ன, அவளென்றை பெண்டிலல்லோ.

மயிலர்: ஐயையோ இது என்ன கொடுமை, ஐயோ!

மீனாட்சி: அதுதானே நானப்ப யோசிச்சுணன்!

முருகன்: மாமியைப் பொம்பிளை பாத்திட்டனோ?!!

மீனாட்சி: சந்தையிலை தாயையும் பாத்திட்டால்
பேந்தேன் பிள்ளையைப் பாத்திடுவான்.

— இதற்கிடையில் திரைபிடிப்போர் மங்கையை அழைத்து வந்துவிடு
கின்றனர். திரைவிஸ்கி, அவர்கள் விலக மங்கை கையில் பலகாரத்
தோடு நிற்கிறாள். அவள் தாயிலும் அழகு குறைவு, தகப்பனின்
சாயல், அதாவது தந்தையும் அழகில்லாதவர்— மங்கை வந்தவர்
களுக்குப் பலகாரம் கொடுக்கிறாள். தாய் கோப்பியோடு வருகிறு—

— மீனாட்சி எழுந்து மயிலருக்குத் தன் பிள்ளை வரும்படி சைகை
காட்டிவிட்டு முன்வலது மேடைக்கு வந்து—

மீனாட்சி: பிசகல்லோ பெரிசாய் நடந்துபோச்சு
தாயைப்போல் பிள்ளை வடிவில்லைப் பாரும்.

மயிலர்: ஓ மனை ஆத்தை அவள் தேப்பன்றை அச்சாய்
ஆமணக் கெண்ணை குடிச்சவள் போலை ..

மீனாட்சி: சீதனப் பேச்சிலை விட்டுக்குடாதையும்
ஆதனம் நகை நட்டு தோட்டம் வீடு

மயிலர்: சீதனத் தொகையோடை நன்கொடைக் காசு.

மீனாட்சி: லட்சமாய்க் கேளுங்கோ நன்கொடையைத் தனிய
அவலட்சணம் இல்லைக் காசை நாம் குறைக்க.

— இருவரும் மற்றவர்களை நோக்கி மீண்டும் மத்திய மேடைக்குச்
செல்ல—

கட: ஓளவை, பாரதி, வள்ளுவர் பாரீர்
அவையோரே அனைவரும் அநியாயம் பாரீர்.

சுலா: ஆண்பிள்ளை ஒன்றைப் பெற்றிட்ட பெருமையில்

வாணி: பெண் அவள் கூடப் பெண் நிலை மறந்து

குமுதினி: கன்னியாய்க் கரைசேர தான்பட்ட பாட்டை

தாரணி: கடுகளவு தானும் சிந்தை கொள்ளாது

கவிதா: பெண்ணே பெண்ணிடம் சீதனம் கேக்கிறாள்.

கட: பெண்களே பெண்ணுக்குப் பகைவராய் விட்டால்
பெண்ணுக்கு வாழ்வுண்டோ பாரினில் சொல்லும்.

— மயிலர் பொன்னரைப் பார்த்து—

மயிலர்: கோப்பி பலகாரம் நல்லாய் இருக்குது.

பொன்னர்: பிள்ளை தான் செய்தவள் நல்லாய்ச் சமைப்பாள்.

மயிலர்: தாயின்றை லட்சணம் பிள்ளையிட்டை இல்லை.

மீனாட்சி: உங்களுக்கே இப்ப பொம்பிளை பாக்கிறியள்.

பொன்னர்: நீ உள்ளே போ கமலம், அடுப்பைப் போய்க் கவனி.

— கமலம் உள்ளே செல்லுதல்—

மயிலர்: பிள்ளை என்ன படிச்சவன் சொல்லுங்கோ பாப்பம்.

பொன்னர்: ஏ எல்லில் பீயொடுமுண்டு சீ எடுத்தாள்
பிரதேசப் பிழையால் பிரவேசம் இல்லை.

கட: செவ்வாயின் பிசகாலை கலியாணம் இல்லை.

மீனாட்சி: வாயெப்பன் பிள்ளைக்கு ஒரு பக் கம் இழுப்பு.

மயிலர்: சின்னன்லை சுவாத சன்னி வந்திருக்குமாக்கும்.

பொன்னர்: அப்பென்ன உங்களுக்குத் திறுத்தியோ ஐயா.

மீனாட்சி: பிள்ளை நீ சங்கீதம் படிப்பியோ நல்லாய்?

பொன்னர்: வட இலங்கைச் சங்கீத சபையிலை அவளும்
அஞ்சாங் கிறேட்டிலை முதல்தரப் பாசு.

கட: சேட்டிபிக்கற்றவள் வைச்சிருக்கிறாள்.

மயிலர்: பாட்டொன்று பாடன் பிள்ளை கேட்டுச் சுவைக்க.

— மங்கை பின்வரும் பாடலைப் பாடுகிறாள்—

மங்கை: ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்
அறிவிலோங்கி இவ்வையம் தழைக்குமாம்;
பூணு நல்லறத் தோடிங்குப் பெண்ணுருப்
போந்து நிற்பது தாய் சிவ சக்தியாம்;
நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்;
ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்;
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுக்கள் கேட்டிரோ!

மயிலர்: சரீரப் பிசகிருந்தாலும் சாரீரம் பிழையில்லை.

மீனாட்சி: பாடேக்கை பாத்தனான் பல் லொழுங்காய் இருக்கு.

பொன்னர்: அப்பென்ன திறுத்திதானே.

மயிலர்: இனித்தானே விஷயமிருக்கு

மீனாட்சி: பிள்ளை நீ போ உள்ளே.

— அவள் நடப்பதை நன்கு அவதானித்துவிட்டு—
நடையிலை சின்னப் பிசகிருக்கு
இடது கால் ஒரு காலங்குலம் கட்டை.

மயிலர்: அட அதையும் காசாலை நீட்டுவம்.

கட: இனித்தான் மாப்பிளைக்கு விலை பேசப்போறார்.

மீனாட்சி: பொன்னான நேரம் மண்ணாகப் போகுது
போகவேணும் நாங்களினி வீட்டுக்கு அல்லோ.

ஐவரும்: போகவேணும் நாங்களினி வீட்டுக்கு அல்லோ

மயிலர்: பொன்னரே சொல்லும் பெண்ணுக்கு உள்ள
பொன்னான நகைநட்டு எவ்வளவென்று.

ஐவ: பொன்னான நகைநட்டு எவ்வளவென்று.

பொன்னர்: இருவது பவுணிலை சங்கிலி பதக்கம்
இரு கைக்குக் காப்பும் இருக்குது ஐயா.

ஐவர்: இரு கைக்குக் காப்பும் இருக்குது ஐயா.

மீனாட்சி: சீதனக் காசு எத்தனை கொடுப்பீர்.

நன்கொடையாகவும் தந்திடவேணும்.

ஐவர்: நன்கொடையாகவும் தந்திட வேணும்.

பொன்னர்: காசாகச் சீதனம் ஒரு லட்சம் தருவேன்.
நன்கொடையும் ஒரு பத்துத் தருவேன்.

மீனாட்சி: பிச்சைக்குப் போடுற காசல்லோ உதுகள்.

பொன்னர்: வீடிந்த வீட்டையும் எட்டுப் பரப்பையும்
வயலிலை ஐஞ்சேக்கர் தந்திடுவேனே.

மீனாட்சி: அப்ப இந்தச் சம்பந்தம் சரிவர மாட்டிது.

பொன்னர்: ஐயையோ மறுக்காமல் சம்மதம் சொல்லுங்கோ.

மீனாட்சி: உந்தப் பிச்சைக்காசுக்கும் சம்மதம் சொல்லவோ
சீதனம் ரெண்டு லட்சம்.
நன்கொடை ஒரு லட்சம்.
நகைநட்டு ஐம்பது.
இந்த வீடு வெறும் பழசு
புது வீடு தரவேணும்
தோட்டமும் வயலும்
உள்ளதைத் தாருங்கோ.

பொன்னர்: ஐயையோ அம்மா நானென்ன செய்ய.

மயிலர்: எங்கட பொடியன் உங்களுக்காகத்தான்.

மீனாட்சி: எங்கையும் சின்ன இடம் பாத்து முடியுங்கோ.

பொன்னர்: காலிலை விழுந்தம்மா கெஞ்சிநான் கேக்கிறன்.

மீனாட்சி: கேட்டதை வைச்சிட்டுக் கெஞ்சுங்கோ வாறம்.
எழும்பன்றி தம்பி இனியுமேன் இருக்கிறாய்.

— மேலே உள்ள சீதனம் பேசும் பகுதி, கிளித்தாடு மறிக்கும்
பாவனையிலமைந்த அசைவுகளுடன் செய்யப்படலாம்.

—இவர்கள் வெளியே செல்வதற்கு ஆயத்தப்படுத்த, மேடைக்கு
முன்பாக நின்று முன்னர் பாரதி பாடல் பாடிய ஐந்து பெண்
களும் மேடைமீது வந்தபடி—

ஐவர்: தேடிக் கண்டு கொண்டோம்

ஐவர்: [புதிய] தேடொனாத் திரவியத்தைத்
தேடிக் கண்டு கொண்டோம்.

ஒருவர்: உங்களை நாங்கள் எங்கை எல்லாம் தேடுறம்.

மயிலர்: எங்களையோ, என்ன விசேஷம் தேடுறியள்?

ஒருவர்: என்னையா இது? அம்மா நீங்களும் மறந்து போனியளே?

மீனாட்சி: அட்டட்டா!! அஞ்சாந் திகதியல்லே.

மயிலர்: அட நாசம் மறந்தே போனன்.

மற்றவர்: சனங்கள் அங்கை காத்துக் கொண்டிருக்குது.

மீனாட்சி: ஞாயமாய்ச் சனங்கள் கூடியிருக்கோ

ஒருவர்: ஐயாயிரம் சனம் கூடி இருக்குது.
ஐயா பேச்சைக் கேக்கத் துடிக்குது.

மயிலர்: என்ன தலைப்பிலை நான் பேசப்போறன்?
அம்மாவும் ஏதும் பேசவேணுமோ?

மற்றவர்: இதென்ன கதையையா, மறந்தே போனியள்?

ஒருவர்: 'பாரதிகண்ட புதுமைப் பெண்'.
எண்ட தலைப்பிலை ஐயா பேசுறியள்.

மயிலர்: வெழுத்து வாங்குவன் பயப்பிட வேண்டாம்.

மற்றவர்: 'பெண் விடுதலை' எண்ட தலைப்பிலை
அம்மா நீங்கள் பேசப் போறியள்.

மீனாட்சி: உந்தத் தலைப்பெனக்கு வாலாயமானது.

மயிலர்: வெளிக்கிடுங்கோ, கையோடை வாறம்
பாரதி நூற்றாண்டு விழாவுக்கு நேராய்

— மேடை முன் இருந்த பாரதி ஆவேசத்தோடு மேடையில்
குதித்து—

பாரதி: அடே பாதகா ! நில்லடா இங்கே
பாரதி விழாவில் பேசினால் உங்கள்
பல்லை உடைத்து நொருக்குவேன் கவனம்.

— கட்டியகாரன் சென்று பாரதியைத் தடுத்தது —

கட: பாரதியாரே, இது பூலோகம். உங்களுக்கு இங்கை பேச
உரிமையில்லை. பேச விரும்பினால் மறுபிறப்பெடுத்து வளர்ந்து
வாருங்கோ.

பாரதி: பிறவி இனிப் போதும் அப்பனே. நான் அறியாது
பிறந்தாலும் தமிழனாகப் பிறக்கவேண்டாம் பராசக்தி.

வள்ளுவர்: பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர், நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்.

ஓளவை: மகனே பாரதி, வா, நாம் வையகத்தை விட்டு
வெளியேறுவோம்.

— இதற்கிடையில் மயிலரையும் மீனாட்சியையும் அழைக்க வந்த
கூட்டம் அவர்கள் இருவருடன் மேடை முன் இறங்கிப் பின்
வரும் பாடலைப் பாடியபடி செல்கின்றனர்— இதைக் கேட்டு உள்
மேடைக்குச் செல்லப் புறப்பட்ட பாரதி, ஓளவை, வள்ளுவர்
நின்று திரும்பிப் பார்க்கின்றனர்—

ஐவர் குரல்: கும்மியடி ! தமிழ் நாடு முழுதும்
குலங்கிடக் கைகொட்டிக் கும்மியடி !
நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின
நன்மை கண்டோமென்று கும்மியடி !

— திரும்பி நின்ற பாரதி, ஏதோ சொல்ல நினைப்பவர் போல்
பேச முற்பட்டு விட்டு, 'இல்லை வேண்டாம்' என்பது போல்
தலையசைத்துத் தலைகுனிந்தவாறு சென்று மறைகிறார்.
பாரதி விழா நடைபெறுகிறது.
பிரமுகர்கள் பேசுகின்றனர்.
கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன.
இவற்றைக் கண்டு பாரதி, வள்ளுவர், ஓளவை சிலையாகின்றனர்
பாரதியின் சிலைக்கு மாலை போடப்படுகின்றது.
திரையும் மெதுவாக மூடிக்கொள்ளுகின்றது.

— திரை —

மேடையில் நடிகர்கள்:

வாமதி கனகலிங்கம்	பவானி சோமசுந்தரம்
கேதீஸ். ஞானசச்சத்திரன்	யோகக்கிணி. யோககோபாலகிருஷ்ணன்
சிரூனி. சிவகுருநாதன்	லெர்யஸ். கனிசியா சூசைப்பிள்ளை
நிஷானி குமாரசாமி	லோகா. தர்மலிங்கம்
வற்சலா. ராஜசேகரம்	வினோதினி. ஜெயராஜலிங்கம்
ஜெயந்தினி. பழனிநாதன்	கலைவாணி. கந்தையா
ஜெஸ்மின் அருளானந்தம்	லக்ஷிதா. தியாகராஜா
சுஜாதினி. சிவானந்தன்	சுகந்தி. விஸ்வலிங்கம்
மித்திரகுபினி ஈஸ்வரமூர்த்தி	

பாடகர்கள்:

சுதர்ஷினி. கந்தையா
தமயந்தி. தர்மரட்ணம்
பவானி பரஞ்சோதி
விஜயகுமாரி. கருப்பையா
துஷ்யந்தி. தர்மரட்ணம்
அனுஜா. சோதிராஜா
ஷாமினி பாலசுப்பிரமணியம்
ரேணுகா கணேசன்
யாமினி. யோகானந்தன்
சுசித்திரா. சற்குணசிங்கம்
சாயிலக்ஷ்மி. சிவசுப்பிரமணியம்.

டோல்கி, மிருதங்கம் :

ப. கிருபாகரன்

இசை :

M. கண்ணன்

பிரதி ஆக்கம் :

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

நெறியாளகை :

அ. பிரான்சிஸ் ஜெனம்.

1986 தமிழ் மன்ற உறுப்பினர்கள்

பொறுப்பாசிரியர்கள் :	திருமதி அ. முருகதாஸ்
தலைவர் :	திருமதி ப. சிதம்பரநாதன்
உப தலைவர் :	மீனா சுவராஜா
செயலாளர் :	கலாமதி தம்புகந்தையா
உபசெயலாளர் :	வியாழினி அருட்கொடிவேந்தன்
தனதுகாரி :	லிங்கேஸ்வரி காசிப்பிள்ளை
பத்திராதிபர் :	அமுதா தியாகராஜா
குழு அங்கத்தவர் :	பிரேமினி சுந்தரலிங்கம்
	ஜஸ்மின் அருளானந்தம்
	நந்தினி பாலேந்திரன்
	உஷா பரமரட்சகபாலன்
	ஹதினி இராமநாதன்
	செல்வனுஷா நாகலிங்கம்
	தேனகா கிருஷ்ணபிள்ளை
	செந்திரு சுந்தரலிங்கம்

1987 தமிழ் மன்ற உறுப்பினர்கள்

பொறுப்பாசிரியர்கள் :	திருமதி ப. சிதம்பரநாதன்
தலைவர் :	திரு. அ. ரவி
உப தலைவர் :	ஜெஸ்மின் அருளானந்தம்
செயலாளர் :	பகீரதி லோகநாதன்
உப செயலாளர் :	தேவரஜினி இராஜேந்திரா
பத்திராதிபர் :	நந்தினி பாலேந்திரன்
உப பத்திராதிபர் :	கௌதமி ஸ்ரீ பத்மநாதன்
பொருளாளர் :	ஹெஸ்மின் றகீம்
குழு உறுப்பினர் :	துஷ்யந்தி தாமோதரம்பிள்ளை
	வினோதினி
	நிருந்தி
	சாயிலக்ஷ்மி
	யோகதக்ஷினி

மறை
சரிபாதி
மாதொரு பாகம்
புழுவாய் மரமாகி
தாயுமாய் நாயுமாஓர்
நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள்
எங்கள் தவப்பயன்.

தமிழ் மன்றம்
சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை